

העיתון

כך נקנו הקולות
ד"ר פינחס פריד על חילול הבחירות בישראל

סיפור השער:

מנצח מנחם בגין

מס' 929
שנה 18
מ"ז באב תשמ"ו
4. 8. 1955
המחיר: 350 פרוטה

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

העולם הזה
FRONTPAGE
ASI ES!

העיתון הספרדי לאינפורמציה
העיתון הספרדי לאינפורמציה
העיתון הספרדי לאינפורמציה

העיתון הספרדי לאינפורמציה
העיתון הספרדי לאינפורמציה
העיתון הספרדי לאינפורמציה

קליע מונחה עשר
קרא את הכתבה הסנסציונית השלישית בסדרה פו קחת העיניים ומעוררת מחשבה המבקיעה דרך עתיד המדינה בעוד 20 שנה
זה קרה ב-1975

לשבת ולתפוז ממש הוא לצורכי צילום בלבד. את כבשית כוכבת היא כמנן ידיה מאחר שאין לה מכונית כביסה, והיא תולה בכסיה רטובים, ולא יבשים, כפי שעושה עדה בהמונה. את הדרך לשוק וזכרת היא היטב. למרות שאין לה עזרת (לעדה יש שלוש עזרות ולא אחת!) משורת היא את בני ביתה 'בשמחה', ואינה חיה את חי ההוללות של עדה...

אברהם בן יוסף, פתח תקוה
 ...לענן לאותן האמהות שאין להן עזרת, חמישה חדרים וכל אותה נחיות, ובכל זאת אהובות לקרוא את העולם הזה...

בשם אמהות אלה מ. מ. דן, קרית ביאליק
 ...לענן מר לכל אם! מסתבר שאפשר להיות כשיש מכונית, מטבח חשמלי, תקציב שמן ועזר וזת שוראי השאירה את ילדיה והלכה לעבוד למענם...

אלי ארן, פתח תקוה
 ...אילו היה לי בית בן חמישה חדרים, מכונית פרטית, עזרת, שלושה ילדים והייתי בת 30, האמינו לי שהייתי גם אני יודעת כיצד להיות!

אסתר בן צור, באר שבע
 אמי נירלה, ברוך השם, מספר ילדים עקלה על פי שנים מאלה של עדה מכנס. היא עשתה זאת בלי מכונית, בלי עזרת, בלי כל ההקלות והנדיבות הנראות במסכתה של הנבחרת מכנס; ובכל זאת מצאה פתאום לשמוע את הבנות של ילדיה, לראות את הארץ ולחיות אשה מתקדמת. אמנם לא שיקחה טנים אף פעם אחת במשך שנות נשואיה, אף לא לפני כן.

כרמלה פרץ, ירושלים
 מעולם לא רגשתי כפי שקרה לי בקוראי את מכתבה של ד"ר ליוה קורט בקשר לכתבה, "האם האמהות היא הסוף" (העולם הזה 926). דעתה כי "ריבוי ילדים נורם להפרכה רצינית בחיינו הפרטיים" מראה על אנואיים קיצוני. שלושת ילדי, למשל, אינם מפרעים לחיי הפרטים, אלא נותנים לי חוויה הברותית ויחומית. משפחה האחרון: "מספיק גם ילד אחד כדי לקיים את המשך האומה" מוכיח חוסר בקיאות בחשבון. אביבה טגל, חיפה

קסטנר ושות'
 ...האמינו כי המחנכים שלנו נתנו לנו חינוך בריא. נחון בבטחון עצמי ובשיטות כן. לפעם נהיה כל המלד. מחנכינו הפכו למשפטיסעולה, לשקנים ולממשטשים בכוחות ובזדון. חשבנו כי יש להפסיק את פעולתו הציבורית של שרת וכי יש להעמיד את קסטנר לדין, אולם מה שמתגלה בימים האחרונים מגילי דין, הרשימה עד שהיא מינעה לעזוב הראשי, אנו, הנער הצעיר, טוב עים לדעת את כל האמת בפרשות אלה, עם כל הכאב שבכך, ולא עד מפרסומי עיתון או פליז טיפיה של נואם כלשהו, אלא מעל במה משיפטית ציבורית.

קבוצת חניכים צעירים, ירושלים
 כשכוימלחמה לשעבר, שהיה גם במחתרת-היריבו טרזינשטאט, התביישתי לקרוא בעיתון ישראלי מובד סדרת מאמרים ארוכים על משפט קסטנר. אי אפשר להגן על ד"ר קסטנר בטענות מאד לא מתקבלות על הדעת כי הקדים אינם זוכרים את השואה שעברה עליהם, בעוד אלפי עדים ניצולי המחנות עשויים לספר עוד יותר ממה שנאמר לפני כשהמשפט. במדינות אחרות, ששילמו כפחות קרבות מאיתנו, היו משלימים משפט כזה מכבר!

ד"ר קרנבל
 בדרך מקרה נודמנה לידי חוברת העולם הזה (566) מלפני שבוע שנים בדיוק. תוך כדי דפדוף נתקלתי בכתבה בה נאמר, בין השאר: "ורק שלושה אנשים ידעו בימים ההם מי היה מחבר הטכסט ב'קליינברג' (של תנועת המרו) : משה סנה - כתריאל כ"ץ - ומחבר הטכסט עזמון. היה זה הד"ר עזריאל קרליבך..."

ובכן, רבותי, כאן מתברר כאילו אתם הנכם איפכא מסתברא. עם הופעת כתבתכם, "המקצוע: נבל", המכוננת לקרליבך... אמנם עורכו של העולם הזה דאז היה אורי קיסרי, אולם למרות הילופי-הנברא במערכת נשאר העיתון אותו עיתון... הרשימה הנדונה, שנכתבה בידי ידיו של הד"ר קרליבך לפני כינון המערכת הנוכחית, אינה מתאימה לאמת. כל התוכניות החשויות באותו קול-ישראל חוברו בידי משה סנה וישראל גלילי. לפי עדותם של הנוגעים בדבר, אין שום אמת בטענה כאילו היה לדר קרליבך חלק כלשהו בעיצוב דמות התחנה במחתרת.

...האם אין כבר כמה למלא את העיתון אלא במתנתו של ד"ר קרליבך? הרינו מצהיר בזה שאעדיף כחם לבן. התמונה כבר מופיעה כסיט לילכה...

א. א. תל-אביב
 ...אני פונה בזה למצפון האים שבכם: אנה, המסיקו כבר לעצבן אתנו עם התמונה המפורסמת של ד"ר קרליבך!

משה לור, כפר אתא

פנישת דיון נאצר
 דיון לא ידעתי בכלל שהשניים נפגשו אי פעם. מתי זה היה? מי יום את הפגישה?

נהג בראון, בנימינה
 עורכת-התבנית של העולם הזה, היא שהר כיבה את ראשו של רביאלוף משה דיון על גופו של רמטכ"ל הצבא המצרי, העומד בתמונה ליד טנ"אילוף גמאל עבד אל-נאצר, בשעת מיסוד.

טביחה במי הירקון
 מעשה במפגנת שלטון ששופט לה הנחיל ביוון. היא ההליטה לרחוק בקרמים הבין - לא הכפיקו כל מי הירקון!

QUI PRO QUO
 חברי מערכת העולם הזה ערכו ביקור בביתו. שוחחנו על רשימה י"ג, (העולם הזה 926) שהם המליצו עליה מאד, ושהייתה זאת הפעם הראשונה ששמעתי על אודותיה. כאות מעמד נכחו בביתי אוהדים אחרים שהשתתפו גם הם ברשימה על נושא זה, וסבורי נפגשו שעות QUI PRO QUO וכתוצאה ממנה ייחס לי כתבכם דברים ששמע מפי אורחי.

י. רוזנטל, תל-אביב
ERRARE HUMANUM EST
אמהות בממונית פרטית
 עקרתיות נאה בחרתם לכתבה ולתמונת השער בתעולם הזה (926). כשכנתה של "עקרתיות" המצליחה מציע אני לכם, לשם השלמת דמותה של האם הישראלית, לסו לנקרתיות הנרה שנים-שלושה בתים בכבוד לעדה מכנס, ולהקי דיש גם לה מוסר בעלותכם.

עקרתיות המוצעת אמנם אינה מוצאת את הזמן הדרוש למשקיינים, אולם היא יושבת ליד מכונית התפירה ותופרת, מאחר שילדיה אינם מקבלים חליפות קאוכי מהאופנה האחרונה, ועליה

אם יש לך חוש הומור - ומאחר שאתה קורא עתון זה, ודאי שיש לך - תהנה מן הספור-הקצר המשעשע הזה.

לא מכבר סיפרתי לך שישארל הצטיינה בתחרות העולמית של הסיפור-הקצר, שנערכה על ידי הניו-יורק היראלד טריביון, ושהנלה בארץ עלידי העולם הזה. שני הסיפורים שזכו בתחרות העולם הזה - עת דודים מאת אברהם הדס וימדומים בירושלים מאת אורי קיסרי - זכו שניהם לפרסים בינלאומיים. הדבר צוין לשבח מיוחד במכתבו של מנהל התחרות, פאטריק תומפסון.

השבוע שוב קיבלתי מכתב מתומפסון. אולם הפעם היתה בו נימה מסיימת של תמהון. הוא כתב בליגול עדין: "...אנב ראשיהממשלה שלך בא עמנו במגע באמצעות השגרירות (הישראלית) בפאריס הוא רצה להשיג את העתקי שני הסיפורים, לשם קריאתם. סיפקנו לו את שני הסיפורים באנגלית, והפנינו את נספח-העתונות (הישראלי) אליך לקבלת הסיפורים בעברית..."

תומפסון, לא-הודי, לא יכול היה לדעת ששנאתו של משה שרת להעולם הזה כבר הגיעה לממדים כאלה, שהוא מעדיף לגייס את הציגניות הדיפלומטיות של ישראל בחוק-לארץ ובלבד שלא לבקש במישרין מאתנו את הסיפורים של העולם הזה.

אכן, הסיפור הנושן: שואה כלפי פנים ונכונות נלהבת לשתף פעולה עם זרים. אולם כשעושה זאת ראשי-ממשלת-ישראל, בצורה המביישת את המדינה, הרי זה כבר מוגזם.

לפני שבועיים קראתי סיפור על סמל-המטרה החיובי שביקש להוכיח לשופט כי אום מסוים שנאשם בעריקה מאניה ישראלית, הוא פושע מועד לטורד זה הגיש גליון הרשעות קודמות, ובו הרשעה אחת ויחידה: הנאשם נקס בשנת 1947 בשתי לא"י באשמת הדבקות עתון-הקיר של התנהגה. אשנה.

סיפור קטן, אך אופייני למצב במדינה: מעשה-הגבורה שזאת אומול הופך יותר לפשע הראוי לעונש.

השבוע התעניינתי בשיטת גיוס הבנות המשרתות בעתונות. מסתבר שבנות ששרתו בצה"ל, שלא השתמשו על אף ההזדמנויות הרבות, נקראות מדי שנה בשנה חזרה לשירות, גם אם התחתנו בינתיים וילדו ילדים. ואילו בנות שהשתמשו, או ששוחררו בגלל נשואין, פטורות לחלוטין. יתכן וזהו חושב שחסרה להן ההכשרה הדרושה למלא מספרים בטפסים, או לענות בטלפון.

נהג, למשל, המצב בבית-ספר מסוים: כל הגבירות שלא שרתו מעולם יצאו עתה לחופשה, נהנות מן האויר הצח של שפת-הים. המורות המסכנות שמילאו בשעתו את חובתן, מפסידות את החופשה השנתית המיוחלת, הדרושה להם כל כך אחרי עשרת חדשי הוראה מפרכים. תחת זאת מתיצבות הן בוקר בוקר במשרד, מעתיקות ניירות. דומני שגם זה אופייני במקצת. לפרס ראוי רק זה היווע להסתדר.

מכתבים

19 (רשימות) מי יודע?
 אמר בנינויון: "כל ימי לאחור רק נלחמתי, - כי די בפיצול הממאיר! צירד להשאיר רק חמש רשימות של מפא"י!"

חכם בגוש-חלב
 תושבי כפר ברעם מודיעים לשלטונות ישראל ולדעת-הקהל בארץ כי החרמים את הבהירות לכ"ס השלישית. הדבר נעשה כמחאה על גירושם מכפרם שבועיים לאחר שחרורו על-ידי צה"ל. נישולם מאדמותיהם באמתלת בחזון והריסת כפרם חמש שנים לאחר מכן.

כמו כביעים מנושלי ברעם את מחאתם על היחס העויין מצד המשטרה המעקלת את ממשל-יהודה, הוללים מאחר שאין באפשרותם לשאת כנטל הלימים למיניהם. הכאמת נמצאים אנו במדינת דימוקראטית?

חמישה יושבי ברעם, גוש-חלב
החושני המנומר
 הכל אני מבין, מלבד דבר אחד: איך יכול

כנסת להשכיר

ביום השלישי שעבר בוצע פשע לאומי. הוא לא נפשע בחשאי, תוך פחד מפני היד הנוקמת של החוק. הוא בוצע בגלוי, לעיני כל מי שטרח לבחון את המצב במעברות, בערי העולים, במקומות בהם מרוכזים מחצית הבוחרים במדינה. היה זה הפשע המתועב של קניית רבבות קולות. אם יעבור מצפון העם בשתיקה על מעשה-נבלה זה, יהיה זה התחלת הסוף לדמוקרטיה הישראלית וסוף ההתחלה לדיקטטורה.

העולם הזה מאשים:

על סמך הדו"חים של חוליות הכיסוי שלו, שהתפורו ביום הבחירות ברחבי הארץ, ובמיוחד במעברות, בשכונות העוני, בערי העולים ובכפרים הערביים:

- כי רבבות — ואולי למעשה ממואה אלה — קודות נקנו על ידי המפלגות ביום הבחירות ולפניה, במחיר של מחמש עד חמש עשרה ל"י הקול.
- כי קניות אלה בוצעו בעיקר על ידי שליחי החזית הדתית-הלאומית, ומפלגת פועלי ארץ-ישראל, ובמידה קטנה בהרכבה על ידי כל שאר המפלגות, מלבד חרות, מק"י והרשימות הקטנות.
- כי יש בסיום מוצק לחשש כי הקודות הקנויים הספיקו כדי לשנות באופן מכריע את מאזן הכוחות בכנסת הבאה, ואת גורל המדינה בארבע השנים הקרובות.

העולם הזה תובע:

- לעכב את כינוס הכנסת השלישית.
- למנות ועדת חקירה, מורכבת משלושה שופטים עציונים, שתאסוף את העובדות ביחס לקניית הקודות.
- לבטל את הבחירות לכנסת אם יימצאו הוכחות כי נקנו למעדה משבעת אלפים קולות.
- לערוך בחירות חדשות תוך חודש ימים, ולוודא מעשית שעיסקות מחפירות אלה לא תוכלנה להישנות.
- לצוות על היועץ המשפטי להעמיד לדין את כל קוני הקודות ושולחיהם.

מענים-מענים, במכוניות מפוארות, הובאו לפתחי הקלפיות

לחשלו מיד, לפני שיהיה מאוחר מדי. כי הקרבן אינו רק העולה החדש, האומלל, המתקיים על השכר הועם של 12 ימי עבודת דחק בחודש, ושקיבל תמורת זכות-הבכורה שלו את נזיד העדשים של חמש לירות עלובות — מחירם של קפה ועוגות לווג בבלון אכזרי. הקרבן האמיתי הוא האורח החתיק, אשר קאריקטורה זו של הדמוקראטיה הישראלית עלולה לזרוע בלבן את הורע המסוכן של בוז לדמוקראטיה בכללה. מי יפסיד מבוז זה? לא קוני הקולות. המפלגה הגדולה ביותר, מפא"י היורדת, מעוניינת יותר מכל מפלגה אחרת כי רגש זה יגדל ויגבר — ויכין את הקרקע לדקטטורה ממשית יותר.

זהו נוסח חדש של המישחק הארצישראלי הנושן, "עץ או פלשתיין". אם תיפיל המטבע "עץ", ירויחו מחסלי הדמוקראטיה. אם תפול בצד "פלשתיין", יפסידו מתנגדי הדקטטורה.

אויביו מפא"י יצאו מנצחים מן המערכה, למרות מסחר הקולות. בשמחת-הנצחון הטבעית של המנצחים, עלולים הם לחזור על השגיאה הקלאסית של המנצח: לשכוח את לקח הקרב, להשתכר בתרועת ההצלחה. אולם מי שהולך לישון בצד נמר, אל יתפלא אם ייטרף בשנתו.

לחזק, פרקים מתוך דו-חות חודיות

הכיסוי של "העולם הזה" שפירו ב-

רחבי המדינה מפתחת הקלפיות

לפגירת.

מעברת דוד: 07.30

מכביש חיפה — תלאביב, נראה הכל שקט ורועע כביום עבודה רגיל. הצמחות ריקות, הצריפים נמים בין כחול הים לסלעי הכרמל האפורים. אולם אין זה יום עבודה רגיל; המדינה העניקה לחושבי מעברת דוד שבחון והם מנצלים אותו כראוי. רובם יש עדיין.

מכונית דוג' כחולה נעצרת בדרך הראשית של המעברה. אשה אירופית, לבושה שמלת משי כחולה וחבושה כובע סלסלה רתמידיה, יורדת אל בין הצריפים. בידה רשימה ארוכה. כעבור 10 דקות היא חוזרת. הרשימה בימינה, ישיש בלתי-מגולח ומרופט לשמאלה. על פניה חיוך מרוצה. היא מצאה עוד אחד.

ירושלים: 08.00

כבר ציון שקטה ושוממת — יתר מאשר בשבת ירו שלמית רגילה. תחנת המוניות בפנינת רחוב בן-יהודה שקטה אף היא. רק מאחורי קולנוע ציון עומדת משאית עמוסה ילדים. כל אחד מהם מצוייד בחבילה גדולה של פתקי "צ". הילדים אינם ילדי המעמד הבינוני. הם גייסו מבין שכבות העוני של ירושלים וסביבותיה. תמורת חמש עד שמונה לירות, יצבאו על פתחי הקלפיות לחלק את אות המפתח.

ירושלים: 08.30

כאן שוקקים החיים יותר מאשר בחלק השני של המעברה. החושבים כבר קמו משנתם. הבתים בנויים במורד הקל של מרגלות הכרמל וההליכה קשה ומכבידה. מכוניות פאר עונות לחושבים.

"א" שולט. ארבע מבין חמש מכוניות הנעות או חונות בדרך הסלעים המאובקת, נושאות תות ממוספרת, המעידה כי מכונית זו נשכרה על-ידי מפא"י למשך יום הבחירות. הנהגים מרוצים. "מה איכפת לי את מי אני מוביל", שואל הנהג שאול דנון. "אני מקבל ארבע לירות לשעה. ולכסף של מפא"י אין כל ריח".

המכונית החמישית היא גיפ אדום של ת"ו. היא הביאה לכאן חברי קיבוץ של אחדות-העבודה שיחלקו פתקים. מול צריף הקלפי עומד צריף הנושא את השלט: מרכז מפא"י. בפנים, מטה הבחירות המקומי, בחוף עומד גבר יפה, בעל שיער שיבה ועיני תכלת, תובע כי ייעשה לו צדק. "אשתי ושני בני מופיעים ברשימה. למה אני לא?" הוא שואל. "אתם רוצים שאפסיד את מקום עבודתי? תנו לי אישור שהייתי כאן אבל שמי לא ברשימה".

מבפנים מציע לו מישהו שיעלה לקלפי שוק תלפיות. שם עליו להצביע. האיש, אלדד דוד, עולה ממצרים העובד זה חמש שנים בסולל בונה. מתעקש. הוא יודע שבמקום העבודה ידרשו לראות את פנקס הזהות שלו. שם אמרו לו בעד מי עליו להצביע. "אם יראו שלא הצבעתי, יסלקו אותי משם. יחשבו שעשיתי איזה קונדס". מרכז הלשכה נשאר אדיש, אלדד מרים את ידיו לשמים: "יקח האופל את הבחירות וכל המפלגות גם יחד..."

אנו משפיעים על מרכז מפא"י שישפך לו תחבורה. הן כל קול יקר.

כפר-שלם: 09.00

שביד העפר, שהוא עורך החיים בכפר-שלם, היא סלמה, סתום. מכונית משא של הצ"כ משתוללת לשווא לעבור על פני שורת מוניות הדר של מפא"י. ליד הנהג

טבריה. יוסף מזרחי ריכז את מערכת הבחירות של תנועת החרות בשיכון ב' בטבריה. השכונה, מאוכלסת עולים חדשים שנחננו רוב גדול למפא"י בבחירות להסתדרות, שימשה מטרה ראשונית לתועמלני כל המפלגות. לדברי מזרחי, המצביע על פצעים שקיבל מידו עסקן מפא"י בשעת תיגרה, הוציאה מפא"י סכומים גדולים בנסיון להבטיח לעצמה את קולות התושבים. לשווא. רבים קיבלו את הלידות של א' הצביעו ח'.

נהריה. עזיז חודאדה, יליד פרס, אינו יודע מי הם מנהיגי המפלגות השונות, מצעיהן או האידיאלים הנשגבים שבשםם ביקשו את קול הבוחר. לגביו היו הבחירות הזדמנות להתיישב בכירה, להתלוצץ על חשבון הדימוקראטיה והמפלגות.

מעברת דוד. חזמה זריפה אינה מתמצאת בפוליטיקה. מעולם לא נשאלה לדעתה על ניהול המדינה, יחסי-חוק או מדיניות כלכלית. זו הפעם הראשונה שהיא משתתפת בבחירות כלשהן. היא הכניסה לקלפי את הפתק שבין אחותה וחב ליד בכניסה לקלפי. איזה פתק אינה יודעת.

ה יכול היה להיות יום חגיגי מאד וחיוני מאד. זה יכול היה להיות היום בו ניתן למאות אלפי עולים חדשים לחוש בקדושת הדמוקרטיה, להרגיש ששותפים הם ליצירה. אולם היה זה יום עכור. לקחו לגבי העולים החדשים היה הפוך לגמרי: שהדמוקרטיה היא רמאות ריקה מתוכן. רעל הציניות, שכמעט ואין מפניו הגנה, הורק למחזור הדם של מאות אלפי אזרחים חדשים.

רעל זה נבע לא רק מן המחזה הגרוטסקי של מוניות-הפאר שהצטופפו בעשרותיהן בשבילי-החול העלובים שלא ראו פניה של מכונית במשך ארבע שנים.

הוא נבע לא רק מן המחזה העגום של צאן-הבחירה, שהובל מטענים-מטענים עד לדלת הקלפי, כשעיניו של המזכיר, מחלקת-העבודה, מלווה אותם עד למפתח, ולפעמים גם מעבר לזה.

הוא נבע בעיקר מתופעה אחרת, שהטביעה את חותמה על כל מערכת הבחירות. חוליות העולם הזה, שהתפרו ביום המכריע ברחבי "ישראל השניה", שהפכה זה מכבר ל"ישראל הראשונה" והקובעת את דמות המדינה, נתקלו בה על כל צעד ושעל, דיווחו עליה בכלשון כמעט אחיד.

היתה זאת התופעה המזעזעת של קניית כסאות הכנסת — או, ליתר דיוק, שכירתם למשך ארבע השנים הקרובות — בכסף מזומן.

מלבד מקרים בודדים של הפקעת שרים מחירו של קול אחד: חמש לירות ישראליות.

לסכום זה יש להוסיף את הוצאות הסרסור המפלגתי לדבר עבירה, ולפעמים גם את מחירו של ראש-שבט, שליט מעברה, סכינאי או איש-חוק אחר, שאת אהדתו (או לפחות את ניטראליותו האוהדת) היה צורך לקנות. המחיר המקובל: 500 ל"י.

הנה כי כן, הנה חשבון פשוט בתכלית, מתאים לספר-הלימוד של כיתה ד':

המורד לכסא אחד — 6,500 קול
מחיר הקול הבודד — 5 ל"י
מחיר כסא אחד — 32,500 ל"י
בתוספת 25% דמי עמילות וכו', היינו סכום של 40,625 ל"י הכסא.

באופן תיאורטי, אפשר להמשיך בחשבון זה:

מחירו של כסא אחד — 40,625 ל"י
מכפר הכסאות המהווים רוב בכנסת — 61 כסא
מחיר הירב בכנסת — 2,478,125 ל"י

במלים אחרות, דיקטטור פוטנציאלי אינו זקוק בארץ, לפחות בתיאוריה, לכוח הזרוע. כי הכנסת הקובעת את תקציב המדינה בן 615 מיליון הל"י, הקובעת את חלוקת המגביות והמענקים בסך עשרות רבות של דולארים לשנה, ניתנת לשכירה לארבע שנים בסכום פעוט של שנים וחצי מיליון. אכן, אחד העסקים הטובים ביותר בעולם.

וזהי התיאוריה. הפרקטיקה מזעזעת עוד יותר, כי הנה קרתה לגנו עינינו. חמשה כסאות בכנסת עשויים לשנות לחלוטין את עמדתה של מפלגה מסוימת. להפכה ללשון-מאזנים אשר בלעדיה לא תיתכן הקמת ממשלה. תמורת הוצאה של 203,125 ל"י, יכולה מפלגה כזאת להשיג עמדה השווה רכבות מליונים במרוצת ארבע השנים.

ניקח דוגמה ממשית מאד: עלית כוחן, כביכול, של המפלגות הדתיות.

מי שסייר במעברות וראה במו עיניו את הנעשה, שמע במו אוזניו את הדברים שהוחלפו בפה מלא, יכול לשער כי מפלגות אלה רכשו 35 אלף בוחרים — בעזרת אלהים וחמש לירות לקול. קולות אלה הפכו את המפלגות הדתיות לכוח המכריע בכנסת, בממשלה הבאה ובעיריית תל-אביב. זוהי עובדה מצערת. היא מצערת מפני שכוח זה נושא בפיו את צוה המוסר, ואילו בשוק השחיתות מקומה מרכזי מאד. שום מפלגה אחרת אינה מצטיינת במספר כה רב של מנהיגים שמותיהם הוזכרו בקשר לעיסקות פליליות בבתי המשפט ובמשרדי-המשטרה בארץ.

עתה פתוחה דרכה של חבורה נאה זו להכתוב תנאים לכל מי שמעוניין בשלטון במדינה ובעיריות. אין המדובר כאן אך ורק בכפייה דתית מן הסוג הממאיר ביותר. פה מדובר גם בעסקים. כי חוק האישות מכריח כל זוג צעיר בארץ לשלשל סכום הגון לתוך כיסה על הרבנות. לכלכל מנגנון אדיר של עסקני-דת.

השקעה של 203,125 ל"י למטרה זו היא כאין וכאפס לעומת הפדיון. היא תתכסה תוך שבועות מעטים. ואת ההון החוזר אפשר היה לגייס באמריקה, בשם אלהים, כדי להחזיר את שלטון המוסר למדינת היהודים.

הדתיים לא היו בודדים במערכה הקדושה. כמעט כל שאר המפלגות עמדו בה בגבורה. מפא"י אמנם נוצחה בבחירות, הפסידה, יחד עם גרוריה הערביים. כמעט שמונה כסאות, אולם מי יכול לדעת כמה היתה יורדת מפא"י באמת, לולא רכשה בתנופה גדולה משלושה עד עשרה כסאות בכסף, שלא לדבר על אמצעי-לחץ למיניהם? ומי יודע מה היה מעמדם של מפלגות מסוימות אחרות?

מצב זה אסור שיקבל גושפנקה של עובדה מוגמרת. יש

אני רוצה לדעת כיצד שוכנעו להצביע בעד מפלגתי!

הם לא ידעו קרוא וכתוב, אך בקולותיהם נבחרה ממשלה

עזרה סוציאלית יודעים... הם גם נתנו לנו מתנה... צריך לעשות מה שהם אומרים... הם יודעים..."

העיקר: להתקרב לקופי

כפר שלם: 10.45

בשביב מי את מצביעה? "בעד מפא"י!" מדוע? "מפא"י הביאה אותי באוטו!" האם מפא"י גם תחזיר אותך הביתה? שוטפת הרצפות המארוקאית נבוכה. על זה לא חשבה. היא מזכנה לשנות את דעתה אם מפלגה אחרת תחזיר אותה בחום הלוחט למשפחתה.

הם באים מטענים מטענים. כל כמה רגעים שופכת מכונת את המשא החי, כספיות עבדים לפני מאתיים שנה. דומם מתקרב המטען לפתח הבנין, מלווה רועה עיף אך פקוח עין.

בשלב זה עומדת האיסטרטגיה הגדולה של יום הבחירות בסימן תעודה טאקטית פשוטה: להתקרב עד כמה שאפשר אל הקלפי. הכל משוכנעים שזה חשוב, שזה מכריע: מי שיהיה בחדר הקלפי, או לפחות במסדרון, ידו תהיה על העליונה. לצורך זה יש לפרוץ את מחסום השוטרים, הפועל למופת.

למה זה כל כך חשוב? ישנו רק הסבר אחד: כל המפלגות משוכנעות שבוחרים מסכנים אלה, עוזרות בית, כורדים וזקנים, פועלי דחק ורוכלים, אינם יודעים בעד מי הם מצביעים. אפשר לתחוב לידם ברגע האחרון פתק אחר.

מעברת תלפיות: 11.00

ברחוב הראשי המאובק, ילדים מתרוצצים, מושיטים פתקים לכל עובר. ילדה מושיטה פתק של א. כמה קיבלה? "עוד לא נתנו לי. רשמו אותי יחד עם שאר הילדים ואמרו שיתנו לי אחר כך."

"איך עושה זאת בלי כסף?" "בלי כסף? כאן הכל בכסף. גם לאבא שלי נתנו כסף. כדי שיצביע בשביל בן גוריון. יחי בן גוריון!"

כפר שלם: 11.00

בקדפי מס' 52076 קרי. אין תור, אין דוחק, המשורר משה (מ. גורא) אלימלך, צעיר ממושקף המנהל את העסק, מרצה. אצלו כבר הצביעו 30%. ממול, בקלפי המתחרה, חוסלו בקושי 20%.

איך מצביעים? האנשים מעל לגיל 30 אינם מבחינים בין ימין לשמאל, בין מרכז לקצוות. הם פועלים לפי עצתו של האדם הקרוב ביותר שיש לו דעות ברורות: דוד, בן שכן. לרוב הם מושפעים מקרוב שמתחת לגיל 30, שקנה לו אחיזה במעגל מפלגתי.

זה מסביר את הכוח הגדול, הגלוי לעין, של חרות. הצעירים בשכונה זו שייכים לבית"ר. הם נראים בכל מקום — נוער שחודעור, מתרגש, מיוזע.

בפעם הראשונה קוללות האוונגים שמועות מכוערות: קולות נקנו. פעיל של אחת המפלגות, המלווה מטען חי, מושך בכתפיים. "אני לא יודע ולא רוצה לדעת. אני לא חוקר. מה איכפת לי? נותנים לי אנשים, אני מוביל אותם..."

"אז תצביע" — "כן תצביע"

מאה שערים: 12.00

החנויות רובן פתוחות אך אין קונים. החנוונים משוחחים על הנושא המרכזי של היום: להצביע או לא להצביע?

ליד הקלפי, בסמטה צרה, התקהלות ויכוחים — נטורי קרתא נגד אגודת ישראל. קשה להבדיל בין שני המחנות: הלבוש אחיד, ההברה האשכנזית העמוקה זהה. במרכז קבוצת נטורי קרתא עומד איש מוזקן, גבוה — הרב עמרם בלוי.

אדם חבוש כובע קש מחקר לקלפי. בלוי ניגש אליו, מוקף חסידים. בקול רך ונמוך מפציר בלוי באזרח לבל ישתתף בבחירות הציוניות. כל יהודי שיצביע היום יאבד את חלקו בעולם הבא.

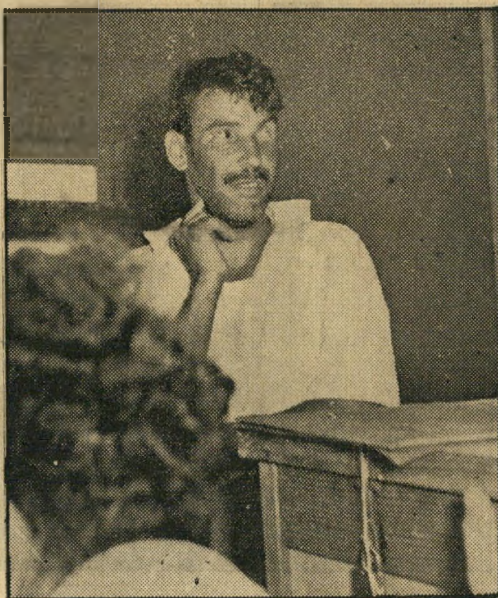
מצידה השני של הסימטה, צעקות: "אתה אזרח ישראל! לך הצבע גיד!"

שתי הקבוצות מתקרבות אחת לשניה. בעל כובע הקש נמלט. צעקות, יללות, קללות ואגרופים מתנופפים. פתאום, שקט. מכונת, משטרה מתקרבת בדהירה. תוך שניות, הסימטה מתרוקנת. רק עמרם בלוי עומד במקומו.

סאקיה א': 12.40

השבאב מסתובב במגרש. ששון וצהלה על פני כל. אורה כללית של ירי. חסרה רק הקרוסלה. דוכני הרוכלים מצויים בשפע: ממתקים מורחחים, "מיץ שקדים", פלאפל.

זהו החג המקומי היחיד מזה ארבע שנים. אפילו ביום העצמאות על בני המקום להטריח עצמם לעיר הגדולה. הפעם באה העיר הגדולה אליהם — שפע של משאיות ומוניות בנות כל הצבעים. כל משלוח חדש מתקבל בתרועות.

טירה. הדמות המרכזית במדינת ישראל — חיים תלמיד, שלא למד מימיו קרוא וכתוב. בהחלטתו, ובהחלטת רבבות כמוהו, תלויה דמות המדינה. הוא הטיל את הפתק שהושם בידו על ידי עסקן מפלגתי, שהוכיח לו, בעזרת פסוקים מן התנ"ך, ומתנה מוחשית יותר, כי עליו להצביע עבור רשימת גיד.

תלפיות. ארמון בן יצחק גוזלן מרחוב ממילא 12 ירושלים ביקש להצטלם, סיפר בפומבי כי מרדכי זר (למטה, מחיך) פעיל מפא"י הציע לתת לו עשר לירות אם יתחייב לשים למעטפת פתק מסומן א'. גוזלן מוכן להשבע על כך גם בפני וועדת החקירה אם תקום. הוא מקווה שתקום ועדה כזו.

תלפיות. מרדכי זר (מחיך) פעיל מפא"י, לא רצה להצטלם. הוא גם לא רצה לזהות את עצמו, אך שמו מוכר היטב במעברה. בתמונה נראה הוא מוקף אנשי המעברה הדורשים שיסתלק יחד עם עוזריו. צעקה רחל נאשרי השמנה: "נמא אסתם עלינו. שלא נראה אתכם כאן יותר. מספיק שתימים את דמנו עם הפרוטקציה שלכם!" ואכן, זר נאלץ להסתלק.

יושב דוד שרף, בנו של שר המסחר לשעבר, פרץ ברושטיין, דוד, משורר מוזקן, עוסק כאלפים אחרים בהבאת בוחרים לקלפי. את מי הוא מוביל? — ישנן רשימות. לפי מה בוחרים בני המקום? לרוד סברה משלו: הבוחרים יודעים רק דבר אחד: הם מצביעים בעד מפא"י או נגדם. אם החליטו לבחור נגד, לא איכפת להם כל כך בעד מי. אין הם מבחינים בין צ' ות"ו.

ירושלים: 09.30

מטה הבחירות של תנועת החרות. החדר הגדולה מלאה מכונות. באולמות הגדולים על שולחנות ארוכים, ערימות ניירות, מפות, רשימות של כתובות, שמות. כל רגע מצלצל הטלפון: "שלחו לי עוד פתקים..." הם הולכים כמו מים! או מה? תדפיסו! אני חושב ש-120 מקומות בכנסת לא יספיקו לנו!"

נכנס בחור צעיר. שמו רשום בקלפי משמר הירדן, ליד ראש פנה. הוא מבקש שיסיעו אותו לשם. משהו בבנין מכיר אותו; בסדר, מסייעים אותו לשם — מרחק 245 קילומטרים.

כמו עד בנדרות

מעברת דוד ב': 10.00

חזמה זריפה יושבת על האומה, ליד הקלפי. היא כבר הצביעה. מה? "בן אחותי יודע!"

בן אחותה טרם הגיע לגיל 18. הוא אינו יכול להצביע אולם דעות יש לו. הוא חושב שהגיע זמן להביא את בגין לשלטון. הוא נתן את הפתק לדודתו וגם לאמו. "הן לא יודעות לקרוא. בעיראק לא מלמדים נשים כאלה לקרוא ולכתוב. הן מכירות רק את שער העליה ואת המעברה. איך הן יכולות להצביע בלי שיגידו להן?"

כפר שלם: 10.30

הזמנה כחציר. שוטרים מיוזעים מנסים לשוא להפריד בין שתי נשים. האחת, המרבה בתנועות ידיים בעלות מבטא רוסי מובהק, שייכת למפא"י. השניה, שחומת'עור, מייצגת את חרות.

זהו לפי מספר 52075. המאבק הוא במפורש בין מפא"י וחרות. האשה המפא"ית השתדלה, בניגוד לחוק, להשפיע על תימניה קטנה ונבוכה העומדת בתור; האשה החרותית משתדלת לסלקה. המפא"ית עונה בהאשמת נגד מוחצת: השניה נכנסה לבית הקלפי, היא נכנסה רק להביא מים לבוחרים. אם כן, מדוע היא מחזיקה את הפתקים כה קרוב לגופה? זו ארץ דמוקרטית, מותר להחזיק פתקים איפה שרוצים.

איך מקבל את הרושם שפה מתמודדות מפלגות. שתי הנשים אינן מתייחסות לפתקים כאל סמלים למצעים פוליטיים מופשטים. הן לוחמות על הפתקים ממש, כמו ילדים על בנדורית. באותו חום היו מתקוטטות, מן הסתם, בתחרות כדורסל בין קבוצת צפון-התקווה לקבוצת דרום-סלמה.

הוא בא לקנות קניות

מעברת תלפיות: 10.30

מכונת שחורה (ים 1171) עומדת בכבר המרכזית. בעל המכונה, גבר רחב-כתפיים, מחיך לעומת הקהל המקיף אותו. אשה שמנה צועקת: "הסתלק מאן! מה אתה חושב — שאפשר לקנות אותנו כמו בהמות?" הטבעת האנושית מתהדקת.

ארמון בן-יצחק גוזלן, הגר ברחוב ממילא 12, אך קשור עדיין לקלפי במעברת תלפיות, מסביר: "האיש הזה בא אלינו לקנות קולות בשביל מפא"י. הוא רצה לתת לי עשר לירות אם אצביע א'."

שם האיש: מרדכי זר, עסקן מפא"י בירושלים. ההמולה גוברת. זר מתיישב במכונתו, מסתלק.

מעברת טירה: 10.45

יח ורשת זיתים רוגעת. עולה רומני מציע גלילה ולימונד של קבוצת עיראקים הנחים בצל אחד העצים. אורייה קר שבת או יום חג.

אשה בת 35 מושכת אחריה גבר שחרחר, בלתי-מגולח, אל צריף הקלפי. השוטר מבקש ממנה לחכות בתור. האשה, שהי תלמידה, מחטטת בממחטה הקמוטה בכף ידה, מוציאה פתק. היא מתקרבת לבעלה, חיים, מוסרת לו את הפתק.

"האם היא יודעת מה כתוב בפתק?"

משיכת-כתפיים. "לא, בחיי". עונה היא בערביית.

והבעל? "מנין לו? במצרים לא כל אחד לומד לכתוב ולקרוא."

לפני שבע שנים עלו ארצה. בינתיים הספיקו לראות את שער העליה, חיפה ומעברת טירה. לכנסת הקודמת הצביעו א', משהו אמר להם שזה טוב ועם יצביעו א' יקבלו שיכון. עכשיו הם אווזים פתקים של גיד. מדוע? "אלה שנותנים לנו עזרה סוציאלית הראו לנו שבתורה כתוב שצריך לשים את הפתק הזה... אלה שנותנים לנו

"אצביע בעד מי שעילים. לא ארמה. מי שנתן לי כסף"

בגין? מי יערי? לא יודע. מכיר רק מזכיר לשכה!"

10 אלפים ל"י לחורש

סאקיה ב' : 15.20

פריימוז אדום, מבריק, מודל אחורן, מס' ת' 2522, גדוש כורדיות זקנות, עטפות חלוקים צבעוניים זולים, מן הסתם שוטפות רצפות העומדות בבוקר רגיל בככר-מגן דויד, תל-אביב. זו רק אחת מצי של שמונה מוניות מבחיקות, שייטת-הקרב של החזית-הדתית-הללאימית. לעומתה מחוירה אפילו הלהקה העלובה של ארבעת הקרייזלרים והשברולטים של מפא"י, שלא לדבר כלל על מכונות-משא ירוקה עלובה של חרות, המותנעת בקושי בעזרת מנואלה. לכולן מטרה אחת : להוביל את הבוחרים מרחק מאה או מאתיים מטרים, מן הצריף לקלפי. כאן שולטת החזית-הדתית, לפי כל הדעות, זהו נס תנ"כי חדש. כי עוד לפני חורש לא היה שריר וזכר לדתיים במקום זה. פשוט לא היו קיימים. עתה הם שולטים בכיפה, וגם בלי כיפה.

חודש אחד ועשרת אלפים ל"י. למעברה זו 1800 קולות, כמעט שליש חברי-כנסת. משך ארבע שנים לא נראתה כמעט מכונת במעברה, שום מכונת לא באה לקחת לבית-החולים אשה, שכרעה ללדת. שום מכונת לא באה לקחת חולה אנוש. לפני ארבע שנים בא ב"י, לסאקיה א', ואחריו שירה ארוכה של מכונות עמוסות שקי-מלט ומכשירי-בניה. ב"י, וגם ומן האדמה צצו 150 יחידות-דיוור, כפיטוריות לפני הבחירות. מפא"י נחלה נצחון מזהיר בבחירות לכנסת השניה. עסקנים ובעלי-פרוטקציה השתכנו בבתיים החדשים. האחרים נשארו בצריפים. הפעם בא ב"י, בלי שירה. "אל תחכו לשיכונים!" הזהיר את בני שתי המעברות. "רק בנגב יהיו לכם שיכונים!" הנגב אינו משקל לגדי מתאים לחמש עשרה לירות ישראליות, במזומן.

ראש חמולה — 500 ל"י

ירושלים : 17.10

רחוב גאולה, פנת שטראוס, שתי קבצניות יושבות על המדרכה, מבקשות נדבה. שתי בחורות לבושות שמלות שחורות וגרבי כותנה ארוכות גישות אליהן. "איפה תעודות הזהות שלכן?" "מה יש? בשביל מה?" "תנו אותן לחצי שעה. ניתן לכן נדבה..." הקבצניות מתקשות להבין. קהל סקרנים מתאסף. הבחורות מסתלקות.

כפר-עננה : 17.40

אזהים עצר בכפר-עננה, מקום שכוח, גידה, שלא הוזכר מעולם נדיוני הכנסת. היום הגיעו שליחי אלוהים במלוא כוחם, מצויידיים לא רק בפיזיקה מוסרי, אלא גם במטבעות עגולות ובגלגלים עגולים. האם ישנה תמיד תנועה רבה כזאת בשביל הראשי? "תבוא מחר ולא תראה אף אוטו אחד!" אומרים במרירות ארבעה גברים עיראקים בגיל העמידה, היושבים על שרפרפים בחצר בית-הקפה בעל הסגנון הערבי. גם כאן אין סודות. רוב הקולות קנוי. חמש ל"י לקול. לראשי חמולות של 500 ל"י, שלא יתערבו. מי קנה? בעיקר החזית-הדתית, המצטיינת גם בחתבורה. מקום שני למפא"י.

אנשים זה לא פחורה

מעברת טבריה : 18.20

מש יריד, עגרות אנשים חוסמים את הכביש, מאות מצוטפים בין הצריפים. מכונות חירום מסות פלס דרך בין ההמון. סגור מקושש באות א' גדולה שופך חריסר אנשים מול פתח הקלפי. מנשה כדרה, טברייני ותיק, כולו חמס ותערומת. "זונה אחת לקחה כלב וחלתה שתי פתקאות של א' על האזניים שלו! זוהי בושה וחפרה! מה יגידו הערבים אילו היו רואים את זה?" "מישהו ניגש לשוטר השומר על הקלפי. נגו, שמעת? היו מכות בשיכון ב'. שנים נפצעו קשה, אחד נהרג. מפא"י עשתה את הדבר."

טבריה : 21.40

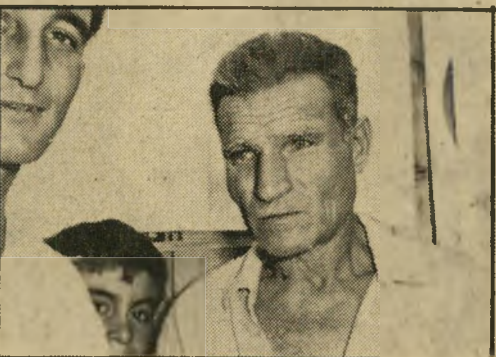
זהו שיכון ב', הנקודה הסוערת ביותר בסביבה חמה זו. כאן, על פי השמועה, נהרג איש חרות ונפצעו שנים. לאמיתו של דבר רק נפצע מרכז תנועת החרות במקום עלידי איש מפא"י. מארזקאי צעיר מתקרב. "אתם רואים? הם נתנו לי א' לשים על החולצה שלי. הם נתנו לי 10 לירות בשביל להצביע א'. צחקתי עליהם. הצבעתי ח'!" יוסף מזרחי, מרכז חרות, מסביר : "כן, זה נכון. מפא"י רצתה לקנות את כל הקולות. בשבילה, זהו מקום חשוב. אבל אנחנו ארגנו מחתרת. האנשים קיבלו את הכסף, תלו סיכות של א' על הבגדים ואחר כך הצביעו ח'..." מפא"י שילמה אלפי לירות ולא קיבלה את הסחורה. כי קולות של בני אדם זה לא סחורה."

מלחה. עזיזה נוח ממוסול מחכה לתורה להצביע. היא יודעת מה היא מצביעה : א'. היא יודעת עוד דבר אחד : היא חולה מאד. אולם היא אינה יודעת בת כמה היא : "אולי בת 60, אולי בת 70, אולי יותר." היא גם אינה יודעת מדוע היא מצביעה דווקא בעד מפא"י. "אמרנו לי שזה טוב."

קסטל. דניאל מצליח מכורדיסטאן הוא בן 78, אך צריך לעבוד כדי להתפרנס. אמר : "אנא כורדי, אנא מפא"י." ונימק את השקפתו הפוליטית : "הסנהל אמר אם אצביע, א' יתן לי עבודה." והוסיף כמצטדק : "אבל אני בכל זאת שומר על דתי."

חיפה. דוד אלזר נהר אומר לבחור. הוא גם ידע בעד מי יצביע. היתה לו סיבה חשובה ומכובדת : לשמור על מקום עבודתו בסולל בונה. הוא האמין כי אם יופיע לעבודה, למחרת יום הבחירות, מבלי שתהיה חותמת של ועדת הקלפי בפנקס זיהויו, יפוטרו מעבודתו — על כי לא נתן את קולו למפא"י. אשתו ושני בניו הופיעו ברשימת הבוחרים, אולם שמו לא הופיע. הוא התרוצץ במשך כל היום במשרדי מסה הבחירות של מפא"י כדי שהללו יסדרו לו את זכות ההצבעה.

עלידי הצעירים, המשתדלים מדי פעם לפרוץ אל הקלפי. קלפי מס' 5561 שוכנת בחדר כיתה. על הקיר, בין ציורי ילדים, סרט צבעוני : "שלום כיתה א'!" לא כל הבוחרים של קלפי 5561 יודעים לקרוא את המלים. חלקם אינו יודע לקרוא כלל. מה כתוב בפתק מתחת לאות א' ? עיראקית זקנה, המחזיקה את הפתק בידה, מוכן לשלשול לתיבה, אינה יודעת. מה זה מרכזי נמיר ? הזקנה מסתכלת נבוכה, כאילו שאלונה מה זה אלקטרומגנטיקה. הפתק, סגור במעטפה, מוטל לתוך התיבה.

שעור מפי תינוק

מעברת נהריה : 13.05

עזיז חודאדה בא מקרמנשאה שבפרס. הוא איש מבוגר אך מלא עדיין מרץ. הוא נוטל את גליון הבחירות של העולם הזה, מביט בתמונותיהם של 20 המנהיגים המופיעות על השער. הוא אינו מכיר אף אחד מהם. לא, הוא כן מכיר אחד : בן-גוריון, והוא מצביע על תמונתו של יצחק טבנקין. מישור מגלה שעזיז הצביע בעד מפא"י. האם שמע פעם על מאיר יערי ?

מי זה ? מזכיר הלשכה החדש?"

סאקיה ב' : 13.15

בדרך למעברה זו, הקרובה כל כך לתל-אביב והנראית כאילו שכנה מעבר להררי חושך, אנו מקבלים שעור ראשון בהשכלה מדנית. המלמד הוא נער בן 10, לבוש חולצה צהובה ישנה, שהתנדב להובילנו. הוא יודע את הכל.

המפלגות קנו את רוב הקולות במעברה. בכמה ? חמש לירות. האבא שלך מכר ? אאא. אני לא יודע. בעד מי הוא יצביע ? אני חושב שבשביל הפועל-המזרחי. מדוע אינך חושב כיפה ? אני לא דתי. אבא שלך דתי ? לא.

בעד מי מצביעים הכי הרבה ? מפא"י. הם קנו הרבה ? המון. מי אחרי זה ? ב"ית. קנו הרבה ? כן, גם כן. איך מפא"י ? חלש. גם ת"ו. איך חרות ? יש להם הרבה. הם קנו ? הילד לא יודע, חושב שלא.

הילד יודע הכל. הוא חמש שנים בארץ, בא מעיראק. כשאנו מבקשים לתת לו רבע לירה בשביל טרחתו, הוא מסרב בתוקף. הוא לא רוצה כסף. ועדת-חקירה תוכל לעמוד על טיב יום הבחירות אם תשאל אלף ילדים ברחבי המדינה.

דתיים ללא כיפה

סאקיה ב' : 14.25

גבר בן 30 תוחב לידי פתק של ב'. הוא לבוש חולצה לבנה, מכנסיים אפורים. ראשו גלוי לשמש הלוהטת. "מדוע אתה לא חובש כיפה?" "זה דמוקרטיה או לא?" "באה תשובה קרת-רוח. לצעיר אחר תשובה חמקנית : "רק כרגע הורידו לי!"

למיפקדת מפא"י, בצריף סמוך, הסבר שונה לגמרי : כל הצעירים האלה אפיקורסים מובהקים. הם מעשנים בשבת, משחקים קלפים, אף אחד מהם לא מתפלל. מניין באו, איפוא, חריסר אנשי החזית הדתית המצוטפים בשערי חצר הקלפי, מול הצקצן ליבר, המומחה לטביעת אצבעות, החוסס את המעבר ?

הכל יודעים את התשובה : פעילי מפא"י הנרגזים, מוכרי הנוזל הצהבהב הקרוי משום מה לימונדה, הילדים הרוחשים במגרש : הפועל-המזרחי שפך בשבוע האחרון עשרת אלפים ל"י לתוך המעברה. הצעירים קיבלו 30 ל"י לאיש ליום. הקולות נקנו במחיר של 15 ל"י לקול. אנשי מפא"י מרגישים שהמעברה נשמטת מידיהם. כי הם שילמו, לדברי הנוכחים, רק 5 ל"י. עתה מאוחר לשנות את המצב.

הצעיר היחיד החובש כיפה הוא, לפי השמועה, האיש החזק של המעברה : גבר חסון ובוטח בעצמו. "בפנים הגסטאפו של מפא"י!" הוא מתלונן, בהצביעו על צריף הקלפי. "ארבעה מזכירי מפא"י עומדים שם ליד התור!" מי ? "ההוא, ההוא, וההוא!"

אנו הולכים לבדוק. שום מזכיר של מפא"י אינו נראה בשטח, רק אשה רומניה בגיל העמידה, הזורשת להיכנס בלי תור. היא מסבירה שאי-אפשר לעמוד בתור עם "החיות", כי "החיות" אינן יודעות לקרוא, וזה לוקח המון זמן. "החיות" הן שכנותיה, בנות עיראק ומארוקו.

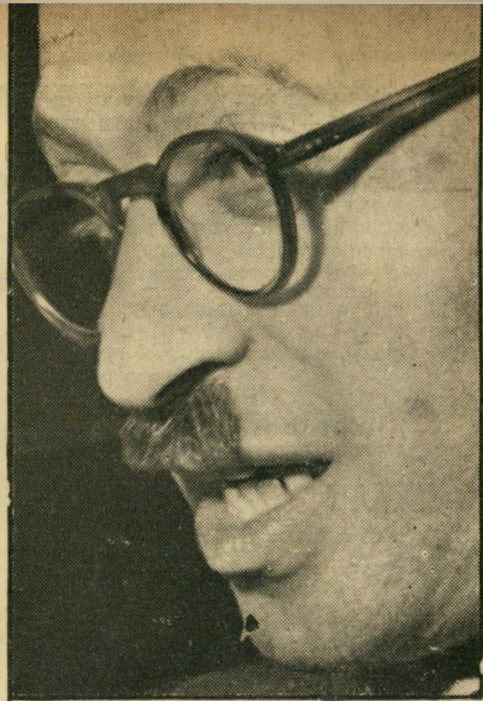
עפולה : 15.00

בקלפי אין הרבה מצביעים. רוב התושבים נחים בינתיים בכתייהם. בעוד שעתיים-שלוש יסתערו בהמוניהם להטיל את הפתקים.

רחמים עכודי יוצא. הוא מילא את חובתו האזרחית. בעד מי ?

"שאלה של ילדים! כאן מצביעים בשביל החזק. הוא יכול לתת משהו בתמורה. בגין ? הקומוניסטים ? אלוהים ? אני לא מכיר אותם. כאן יש רק מזכיר הלשכה!"

יום בלי כיפה, המעשנים בשבת, קנו קולות בעם שמייים

מנצח בגין
רק כוח

העם חורבן בית שלישי

במשך יום תמים ישבו עסקנים צרודים, נהגיימוניות רצוצים וסתם אזרחים ליד מקל טי הרדיו. עצה אחרי עצה, בהתרגשות גוברת והולכת, שמעו את סיכום קולות הבוחרים. בצהריים כבר היה ברור כי רעיות אדמה זעזעה את ישראל. לפנות ערב הפליטו הבוסים המפא"יים של קול ישראל אנחה של קללה: במצפון שקט יכלו להפסיק את הסירות על התוצאות, להרצות במקום זה על התשעה באב.

היה זה מעבר סמלי מתאים. כי למנהיגי שתי המפלגות הגדולות מאתמול נראה היה שרעיות האדמה החריבה את בית מקדשם. מצבירוח של תשעה באב הלם אותם יפה. לטרגדיה המפלגתית הקטנה נוספה טרגדיה לאומית גדולה: באותו רגע באה הידיעה הטראגית על הפלת מטוס אל-על בגבול הירדן. בולגריה, חמשים ושמונה אנשי הצוות והנוסעים, שנרצחו ברם קר עלידי מקלען בולגארי שלא שמע על הפשרת הקרח בפסיגה הבינלאומית (ראה בעולם), דחקו לפניה את הידירות ממיפקדת הבחירות. הם פתרו גם את בעייתם של עורכי כמה בטאונים מפלגתיים שלא ידעו כיצד לעכל בשרותיאויוב מפלגתיות בכותרת הראשית של יום המחרת.

בחירות כסאות אבודים

מפא"י והצ"כ דמו במערכת הבחירות לשני מתאבקים, המבקשים איש את רעהו בחזק כח רב, עד ששוב לא יכלו ליפול אלא יח' דיו. הפסידוהו של שתי המפלגות הספיקו להקמת מפלגה גדולה חדשה. מפא"י, שהחזיקה (עם גרוריה הערביים) 52 כסאות ב' כנסת הקודמת ירדה כמעט בשמונה מקומות. הצ"כ, שהחזיקו (עם גרוריהם) 23 כסאות, ירדו בעשרה מקומות. הכסאות האבודים של שתיהן עולים על מספר כל הכסאות של המפלגה השנייה בגודלה בכנסת הבאה, תנועת החרות.

בשדה הקרב הפוליטי של ישראל, בו נראות כל החזיתות קפואות, היו תוצאות אלה כמעט מהפכניות — אולי מהפכניות יותר מן ההתמוטטות שהעלתה לפני שלוש שנים לשלטון את הנשיא אייזנהואר, אחרי 20 שנות שלטון דמוקראטי.

כל המנהיגים הפוליטיים בישראל, כולל חתני השמחה, הופתעו במידה שווה. היתה זאת עדות חותכת לחוסר המגע הנפשי שבין כל שיכבת המנהיגים, בני המיעוט הוותיק, לבין רוב בוחריו ישראל, העולים החדשים.

ללא הרצגה

תנועת החרות לא זכתה הודגו לכוחה הארגוני או הכספי. מלבד מק", היתה המפלגה הענייה ביותר במערכה. היא היתה גם המפלגה היחידה, מלבד מק", שלא נגררה אחרי השיטה הבזויה של משיכת קהל לאסיפותיה באמצעות "תכניות אמנותיות", שיטה שנראת

• שזכתה בפי העם לכינוי הכוזב "הרצגה", היינו הרצאה בתוספת הצגה.

תה לכל שאר התועמלנים כפיסגת החוכמה. אפילו יגאל אלון, הצבר ממסחה, הופיע על הבמה בלוויית דויגן ושומאכר.

ההנחה הסבירה ביותר, שנצחון חרות מב' טא עליה גדולה של הגל האקטיביסטי, מוגזמת ביותר. שני האקטיביסטים האחרים לא הצליחו — בי. גיי. הפסיד כליל במערכה, ואי' לו מסע הנצחון של יגאל אלון נעצר. בשכר נות ובמעברות לא הבחין איש במתח אקטיביסטי מוגבר. במידה שקיימת אהדה עממית רחבה לאקטיביזם, הרי זה מעין אקטיביזם לארורות הבוקר, אקטיביזם של כותרות עתה נים שאינו מעלה את מס' ההכנסה ואינו מאריך את תקופת השרות.

אגודה לחלוקת שרל. הרבה יותר מוחשית היתה הברירה ההמונית מברית מפא"י — הצ"כ. אף שהצ"כ הצליחו לבטל את הפיקוח, נראתה שותפות זו יותר ויותר כאגודה לחלוקת השלל, ברית בין מנהלי הטרסטים ההסתדרותיים לבין כמה יבואני ענק פרטיים.

גורל הצ"כ נחרץ כשנדחקו כל העניינים הכלכליים הצידה בשלב האחרון של המאבק, מינו את מקומם לבעיות אחרות: פרשת קסטנר, מנגנון החושך, השחיתות החיפה אית והכלל-ארצית. בכל העניינים האלה העדיף הבוחר האזרחי הוותיק את חרות על הצ"כ, אשר אחרי כל שנות שלטונם טרם הגיעו לידו השקפה מדינית כל שהיא. בוחר זה הסכים שרק כוח יצור כוח! — והעדיף את הכוח החרותי.

פרשת קסטנר נתנה את הדחיפה האחרונה, המכרעת: שמואל תמיר, איש אצ"ל ויריבו האישי של מנחם בגין, הוסיף כמה חברי כנסת למפלגה שהוא עצמו פרש ממנה באור פן הפגנתי.

הפוזנים והתימנים המצב במעברות חרת את הצד השני של המטבע החרותי. מאות אלפי העולים מארצות ערב, מריהנפש המקופחים עלידי ההפליה העדתית והמעמדית בישראל ("דופקים את השחורים!") ביקשו מכשיר להפגנת מחאתם. שום תנועת מחאה לא נולדה בתוכם. עברם לא קירב אותם לישראל. התנועה הרביוניסטיית, בית הקיבול המסורתי של הנוער בן עדות המזרח, מילאה חלל זה.

המודור ביותר היה שלבני המזרח איו זכר לייצוג ראוי לשמו במפלגה זו. כי הרביוניזם ניום, שגדל והתבצר בדות פולין, מוני הג גם כיום רובו ככולו עלידי מנהיגים בני ארץ זו.

חאראקירי פוליטי

הברירה מן המרכז אל הקצות לא הועי' לה בהרבה לשמאל, שזכה רק בקומץ כס' אות נוספים. אחרי תבוסתה בבחירות להסתדרות, נערכה מפ"ם להגנה היקפית, הצליחה לשמור על עמדותיה. אולם סיכוייה המהירים

של אחדות העבודה לא הומחשו — התנער דרכה במקום.

איש אינו אשם בכך יותר ממנהיגי אחדות העבודה עצמם. בתרועתם על רצונם הנחוש לשבת בממשלה הבאה עם מפא"י, ביצעו האראקירי פוליטי. העם לא רצה בסוסים חדשים למרכבת מפא"י — אף לא בסוסים לבנים מבהקים — כשם שלא רצה בעסקי נים המשמיצים את מפא"י ביום הבחירות ושותים עמה לחיים בכל שאר ימות ארבע השנים.

בין כל המועמדים שבוירי-הרגליים לקואר לציה הבאה, רק אחד עומד זקוף: הגוש הדתי. בעזרת אלהים, ניצול מנגנון הסעד והפנים וקניית קולות בסיסונות, היה הוא המנצח של מחנה הקואליציה.

מבקשי-פרוטקציה רבים במדינת ישראל פישפשו במגירות ארונותיהם, חיפשו כיפה.

מפלגות קיפלינו בתל-אביב

(ראה שער)

אם ביוז לחלום — ולהתפכח בירגוע,

לחשוב — ולא להיות לעבד מחשבה;

אם ביוז לראות בנצחון ופגע ובשניהם לנהוג מידת ביטול שווה...

האיש שציטט השבוע את השרות האלה מתוך שירו המפורסם של המשורר הבריטי ראדארד קיפלינג אט, היה רשאי לייחס את המלים לעצמו. כי שום מנהיג מפלגתי ישראלי לא נכנס למערכת הבחירות בפחות יחירות מאשר מנחם בגין.

עוד לפני שלושה חדשים סירב בגין לניחש כל ניחוש שהוא לגבי התוצאות. בישבו בדירתו הקטנה, שהיתה פעם חלק מאולם הכניסה להדר-מדרגות של בית מגורים גדול בקרבת בית ההבימה התל-אביבי, הרים את ידיו כאדם המוכן לכל. רביוניסטים חתיקים, שנשאו את מפלגתו בסיסונות וחיסו מקלט אצל הציונים-הכלליים, ניבאו לו כשלון חרוץ — ירידה לששה, או אף לחמשה מקומות בכנסת. עסקני מפלגתו גילו בשיחות פרטיות שישמחו מאד לשמור על שמונה הכסאות הקיימים, יקבלו כסא אחד נוסף כנצחון מזהיר.

בגין עצמו, שלא רצה להיכנס לתפקיד העגום של חלוקת המקומות ברשימת המועמדים, כינס לצורך זה ועדה רחבה. כשהקציבה ועדה זו לאסתר רזיאל-נאור, אחותו התקיפה של מפקד אצ"ל המנוח, את המקום הע' שירי, פשטה התמרמרות רבה בין חסידיה. המקום העשירי נראה מוחשי כמו המקום ה-120 ברשימת הפרוגרסיבים.

סימן מור למר. הצלחנו בקרב, אולם המלחמה עוד לפנינו. אסור לנו להתהיר! הודיע המנהיג הממושקף, הלוכש דרך קבע

בגין בכיתו

פטריוט עם 8, פאשיסט עם 16

מניצחים א-צ
עצר כוח

חליפות אירופיות מטופחות, לאנשים שבאו לברכו. אולם גם בגין היה רק אנושי, לא יכול היה להתאפק מלהביע נימה של שמחת נצחון.

"לפני שלושה חדשים אמר מר בן-גוריון: 'שאפילו אני פטריוט הרוצה את טובת העם. השבוע הוא אמר שאני פאשיסט. זהו סימן טוב מאוד. בראש סיעה של שמונה אני פטריוט, בראש סיעה של 16 אני פאשיסט. אכן, סימן רע מאוד למפא"י!'

הוסיף בגין, כדי למנוע כל טעות: 'בעיני, ני. פטריוט ופאשיסט הם שני הפכים. פטריוט אינו יכול להיות פאשיסט!'

בניגוד לניתוחים מסובכים יותר (ראה לעיל) זקף בגין בעצמו את נצחונו המזהיר על חשבון קלף אחד: 'הצענו לבוחרים להצביע בעדנו כדי להפגין בפני האמריקאים את התנגדותנו לקו הפרו-ערבי שלהם, ולהזהיר את הערבים שלא נעבור בשתיקה על שפיכת הדמים בגבולות.' בגין משוכנע כי העם קיבל הצעה זו. הוא הצביע בשמחה על ה' הגבות הראשונות בעתוני אמריקה, שהוכיח כי התוצאות אמנם הובנו שם בדרך זו.

בהיותך שנוא... על תכניותיו הבאות לא הרבה המנהיג החרותי השבוע במלים. הוא ארז את מברשות-השיניים, יצא לחופשה קצרה של ארבעה ימים. בחופשה זו חגג מנחם בגין גם את יום הולדתו ה-42: אביו, ראש קהילת ברטליטובסק ואבידב בגין (שנספה עם אשתו ובנו השני בימי הנאצים) קרא לו מנחם. מפני שנולד ב-1904 בחורש אב, שהיתה שבת נחמו.

אם לא תפוזר הכנסת השלישית בטרם עתה, יעמוד מנחם בגין, שהתחיל בקאריירה שלו בגיל 13 כחבר השומרה-הצעירה, עד יום הולדתו ה-46, בראש הסיעה הגדולה ביותר מלבד מפא"י, יהיה המנהיג המוכר של האופוזיציה. בשנים אלה יהיה זה תלוי במידה רבה בו אם יהפוך נצחון השבוע לתופעת גאות חולפת, כפי שמקחים ראשי כל שאר המפלגות, או אם אמנם קמה תנועת-החרות לחיים חדשים.

יתכן שישאף בשנים אלה עידוד נוסף משירו של קיפלינג, השואל, בין השאר: 'אם עוז בך לחכות, מבלי היות יגע, או על דיבות-כזב לא להשיב דיבת, או בהיותך שנוא — משנוא להימנע, אך גם מהת' חסדות יותר מדי רבה...'.

חיפה פירום בחושיסטאן

עוד נצחון כזה ואבדתי! אמר פירוס, מלך אפירוס. אחרי הקרב הגורלי ליד היראק

• תמונה זו, שצויימה עלידי צלם העתון נות האנט ('הדגל ההפוך') קאופמן, מראה את פלאקאט הבחירות של אי נד צי. אולם בשעת הדבקה התקופה הסולס של הבנאי המפא"י במודעה, בצורה שניבאה, כאילו, חראש, את המופלגת בבחירות.

• בגין, הנוהג לפנות אל כל אדם בגוף שלישי בשיחה פרטית, אינו מזכיר לעולם איש מבלי להכתירו בתואר "מר".

מתדון גרינוולד ונאשם קסטנר (מסתר פניו בעתון) לא במצב נפשי מנומם

ליאח. אמנם, שדה הקרב נשאר בידי, עדות לנצחוננו. אולם הוא שילם מחיר עצום. חלקי הארץ של סוסיו, פיליו 25 אלף חייליו הושמדו. המלחמה היתה אבודה בשבילו. למנהיגי מפא"י ניתנה השבוע הזדמנות מצוינת להרהר בלקח זה. בנתחם את חוצי אות הבחירות בחיפה. למראית עין היה זה נצחון גדול, וקול ישראל מיהר לחצצר אותו לעולם עוד לפני סיכום תוצאות הבחירות בכל עיר אחת. אבא חושי לא זה בלבד ששמר עיר כוחו בעיריה, אלא אף גול אחד משני כסאות הפרוגרסיבים. אולם ההצלחה היתה מפוקפקת, המחיר עצום.

פחות מאחוז אחד. שום יריב ראוי לשמו לא עמד מול האגרוף המקובץ של המנגנון החושיסטי. שום מפלגה אחרת לא העזה להשתמש בפה מלא בעובדות שנתגלו עליידי העולם הזה, ושום מפלגה לא הצליחה להעמיד מול חושי עצמו אישיות פופולארית. המאבק בחיפה הפך מיוחד במינו: קרב בין מנהיג מפלגתי, בעל כל מכשירי השלטון הפוליטיים, לבין עתון, שלא היה לו שום ענין פוליטי בבחירות.

תעמולת מפא"י ביקשה למדוד את הצלחת חושי לאור תוצאות הבחירות לפני ארבע שנים, עת נחלו הצ"כ נצחון מזהיר בעירות בכל הארץ. אולם קנה המידה האמיתי הוא: מה קיחה חושי להשיג אחרי ארבע שנים של פרסומת אדירה, חסרת תקדים?

מבחינה זו היו הישגיו עגומים בעיני מפא"י. ישראל רוקח וגולדה מאירסון בתל אביב, אברהם קריניצי ברמתגן, דניאל אוס"ט בירושלים, השיגו כולם בבחירות לעריות הרבה יותר קולות מכפי שהשיגו מפלגותיהם באותן המוקדים לכנסת, ואילו בחיפה עלה חושי רק בפחות מאחוז אחד על מפא"י: איש לא הצביע בעדו מלבד בוחריו מפא"י, משועבדי מנגנון החושיזם. חושי עצמו שוב אינו מסוגל לשלוט בחיפה ללא קואליציה מפרועה.

אחד ב"הדרור. גם הצלחה עגומה זו נקנתה במחיר נורא למפלגה. אחרי שהחליטה לפרוס את כנפיה על משטר השתיית החיפאי, נאלצה מפא"י לשפוך את מרבית אמצעיה במקום יחיד זה. בחיפה השקיעה מפא"י יותר כסף (למעלה מ-8 מיליון ל"י), יותר אס"י פות, יותר חומר כתוב, מאשר בכל שאר חלקי המדינה גם יחד.

התוצאה היתה אבדן קולות בכל רחבי הארץ. סיכוייה של גולדה מאירסון לכבוש את תל אביב בסערה נעלמו אחרי שיריביה הזהירו בפני "אמא חושי". אם בכלל תגיע גולדה לשלטון בתל אביב, תהיה משועבדת לחלוטין לדתיים.

אולם הקרבן האמיתי היה דויד בן גוריון,

• בשנת 281 לפני הספירה, כאשר נחת פירוס היווני בחוף איטליה, לפי הזמנת העיר טראנסום, כדי לשים קץ לכוח העולה של רומא.

• קריניצי השיג למעלה מ-65% יותר ממפלגתו, רוקח עלה על מפלגתו ב-8% ומעלה, גולדה מאירסון עלתה על מפלגתה ב-2%, דניאל אוסטר עלה על מפלגתו הפרוגרסיבית שני מונים.

• העונש המכטימלי לשבועת שקר ביודע, בנקודה השנויה במחלוקת: שבע שנות מאסר.

היה שמעוני בחן את לוח השמות. כי מצביא לפני קרב, סקר מנהל מבצעים של אל"על את האנשים העומדים לרשותו ואשר ירכיב את צוות הקונסטליישן 4X-AKC יסב בקו לודאיסטיבוליונריון וחזרה. הוא נטל דף נקי, רשם: טיסה 402 — סטנלי הינסק, קברניט; פנחס בן פורת, קצין ראשון; סידני צ'למרס, מהנדס טייס; רפאל גולדמן, אלחוטאי; שרה אציקן, דיילת; לאון טיסר, דייל בכיר; אלברט אלחדר, דייל זוטא.

אילו נשאל מדוע בחר דווקא בשבעה אלה ולא באחרים, ספק אם היה מענה בפיו. פשוט: היו דרושים לו שבעה אנשים והוא בחר באלה. הרשימה לא נראתה לו גורלית פחות או יותר ממאות הרשימות שהרכיב בעבר. הא הכיר הטב את האנשים וידע כי יחזירו את 4X-AKC לבסיסו בשלום.

הוא סיים את הרשימה, הניח את הנייר לטיפל מזכירתו. לא היתה כל סיבה לחשוש כי טיסה 402 לא תעבור ככל טיסה שיגרתית אחרת בקו לונדון-לוד השקט.

למהרת היוש ישב יהודה שמעוני מרוחק למכשיר אלחוט. באמצע טיסתו השלוה שלח 4X-AKC תשדורת מדהימה: "בוערים. מאבד גובה" ולאחריה — דממת אימים.

זחלו השעיות. חלק סחלקים נרקמה הבשורה ממייבקי תחנות השידור בעולם. 4X-AKC הופל עליידי תותחים בולגריים באזור הגבול היוגוסלבי. המטוס התרסק, חוששים לגורל נוסעיו.

טיסה 402 הופסקה בפתאומיות קטלנית. אתה נקפד פתל חייהם של 51 הנוסעים ו-7 שבעת אנשי הצוות.

שבעה חיקים פתוחים

חדר אחר של משרדי אל"על, בקומה העליונה של בניין תל אביבי חדש, יושב רחביה בן שך. מנהל מנגנון אל"על. בן גדרה המוצק, בעל הפנים הרחבות, המנומשות, הפיק עיפית. עניו האפורות היו אדומות ותפוחות.

על שולחנו נערמו שבעה חיקים. בחוץ המה הבניין ככתרת מעתנאים שביקשו פרטים נוספים על האסון, קרובים ששאלו למועד הבאת הגוויות, ניצגי חברות תעופה זרות שרצו לוודא אם אמנם הופל המטוס עליידי שני מטוסי מיג ויושביו נהרגו מכדורים עוד טרם התרסק מטוס הקונסטליישן על הקרקע.

בפני בן שך עמד תפקיד מזעזע בגרירתו: תו: לסגור את שבעת החיקים, להוציאם מבין חיקיהם של אלף עובדי אל"על החיים. כמנהל המנגנון מאז צעדיו הראשונים של אל"על, הכיר את האנשים היטב, מין אותם בשעת התקבלם לעבודה, דאג לסידורי חופי

כל מה שנשאר לחנה טיסר מבעלה לאון הריה תמונה זו מחתונתם לפני שנתיים וחצי.

שתי. ידע מתי התחננו, מתי ביקשו העלאה במשכורת. הוא נטל את החיקים — והדמויות עלו והצטירו לגנז עיניו.

פנחס בן פורת, תיק מופקר. 6198. כמה קשה להאמין כי מאחורי המספר ה-6198 עומדת דמותו של פנינה, פיניה הנמוך והמוצק, בעל השיער השחום החלק, העינים החומות שנוצצו בתוך פניו חרושי הקמטים.

פיניה, מורה ההגנה מקיבוץ נען שבא ללמד את בני גדרה איך להטיל רימון בצורה הנכונה מעל לראש ולפרק פרבלום כשסמרטוט מכסה את העיניים.

פיניה הטייס הבטוח

וא היה קיבוצניק טיפוס. טיפוסים של חברות בינלאומיות מסגלים לעצמם תכור גות מיוחדות. רבבות הקילומטרים שהם טסים, עשרות הארצות שהם רואים משווים להם הליכות מיוחדות, סיגנון מיוחד. לא כן פיניה. הוא היה ונשאר קיבוצניק.

הנה הטופס האישי שלו, פריטי החיים המ' דוקקים: ליד 1914, ראה לראשונה את איר העולם בעיירת קיבוץ הקטנה שברוסיה. עלה ארצה בגל שבע, חניך בית הספר תחכמוני.

קפטן הינסק וידידה, בשדה התעופה בלוד. במטוס שנחרס, נסעה היילת מרגיש מורגן, הבחורה שאותה עמד לשאת לאשה.

ירשלים. חבר קבוצת נען משנת 1933. פעיל בהגנה, בפלמ"ח, בצה"ל, בחיל האוויר. 12 שנה הקדיש להם.

תמונה לא רשמית, אנושית ועמוקה מבצ' בצת מבעד לשורות היבשות. פיניה, הלא כל כך צעיר, בפרימוס צהבה בראשית המל' המה, תג מעל לר כוויים ערביים; פיניה מטיל שקי מזון ליושבים מנותקים. הוא היה אחד הטייסים הראשונים של הזרוע האווירית הר' כה של מדינת ישראל. כשסיים את שירותו בחיל האוויר, ה'ה כבר רבסון מנוסה, מפקד טייסת קרבית.

באוגוסט, לפני חמש שנים, קבעה ועדת המיון כי פנחס בן פורת מתאים להיות טייס באל"על. הוא נתקבל כקצין שני. חבריו כינו אותו "הטייס הבטוח".

והנה עוד תמונה, טריה יותר. בסיבוב ביל, שתי מכוניות עומדות בצד הכביש. באחת, פיניו ישנה שהוא עצמו התחמנה מחדש, יושב פיניה עם עיניו ילדיו, אשתו נשאה בקיבוץ. יחד עם הבן השלשי, שנולד לפני שבוע ימים בלבד.

במכונית השניה, רחביה בן שך. השנים משוחחים על טיסתו הקרובה של בן פורת, טיסה 402 הגרלית. לכשתסתיים בשלום, יהיה הקצין הראשון בן פורת מוסמך לקבלת העודת קברניט.

היא לא נסתיימה בשלום. פנחס בן פורת מצא את מותו כקצין ראשון.

כעל דרום-אפריקאי, הצהיר שהיא ישראלי. שבוע לפני הטיסה, ניגש לבן-שך. "אני רוצה לשוחח אתך בנוגע לאמא שלי בדרום אפריקה. אבל לא עכשיו... כשאחזור."

חמישה ימים לאחר מותו הגיעה אמו מיוהנסבורג, בתקופה שתוכל לפחות לזהות את גופת בנה לפני שתיקבר בקבר אחים.

לואון חי... לואון חי...

כאשר בא תורו של התיק החמישי, נכנסה מזכירה והודיעה כי אחיו של טיסר מבקש להכנס. בן-שך נגש לדלת, הכניס צעיר שחרחר ורזה. אחר נטל את התיק לידו ושניהם שוחחו על האיש שנעדר.

● **לואון טיסר, תיק מספר 6226.** הוא היה דייל המטוס, אחד הותיקים בחברה. מאז התגייס לצבא הבריטי בשנת 1942 התעצב למרחקים. הוא נולד בדרוון, גרמניה, ב-1922. בגיל 16 עלה ארצה עם אחיו, נכנס למקוה ישראל.

בין מלחמת העולם למלחמת העצמאות, היו חייו — חיי זמן בחנות נעלים תל-אביבית — חיים אפורים ושקטים. המלחמה שוב מילאה אותם בהרפתקאות. הוא צורף ליחידת הגייס של שוועלי שמשון נפצע שלוש פעמים בקרב. כשחזר הביתה, התחתן עם חנה, אחותה של בחורה שעבדה אלו כמוכרת לפני המלחמה.

המרחקים שוב קרצו לו. בהמלצת בן-דודו, שר הדואר ד"ר יוסף בורג והודות להופעתו השקטה והמלוטשת, נתקבל כדייל.

שני הגברים שוחחו, החליפו זכרונות. שניהם ידעו כי לואון טס הפעם שלא לפי תורו. הוא נועד לטוס לניו-יורק ביום החמישי; במצאצא-שבת הודיעו לו כי צורף במקום זה לטיסה 402 ללונדון.

מבעד למסמכי התיק ולשני הגברים, הודו קרה דמותה האבלה של חנה האלמנה. היא ישבה בדירתה, כשבנה דורון בן שלושת החודשים בורעוניה, נאנקת וחלודה: "לא, לואון חי... לואון חי..."

● **רפאל גולדמן, תיק מספר 6797.** הוא עבד כאלחוטאי במטוס האבד. חברו טיסר, עלה אף הוא מגרמניה, שם נולד בשנת 1929. גבוה, יפה, למד רפי בבית-ספר תל-נווה-אדאם, בתל-אביב, סיים את בית-הספר מכס פיין כחשמלאי.

תיקו היה הדס שבשבעה. רק טפסים רשימיים ציינו את 17 חודשי עבודתו בארץ. טפסים רשמיים — ומכתב אישי אחד: ברכתו של מנהל המנגנון להולדת בתו דורית, לפני חודשיים.

לא פעם אמר לחבריו: "די, צריך להפסיק את הטיסות. עכשיו יש לי לידה, צריך לשבת אתה ועם האשה. מקומי על הקרקע."

המיסמך האחרון בתיק התעלם לגמרי מן המציאות. הוא אישר את לידתה של דורית ואת העלאת משכורתו של אלחוטאי-טייס רפאל גולדמן בהתאם.

חומר טוב

יש הצוות השביעי, האחרון בדרגת הפיקוד, היה גם חזש בשורות האוירים. **אלברט אחרון, תיק מספר 8629.** נעים שחרחר, מגומס, ליד מצרים שהחליט עוד בנערותו כי מקימם של יהודים הוא בארץ-ישראל. בשל אמונה זו, הוכנס למחנה-מעצר מצרי.

כשהופיע בפני ועדת-המיון, לא ידע עדיין לדבר עברית כראוי. אך הועדה החליטה בכל זאת לקבלו. על הטופס ראשית אחד מחבריה הועדה: "שולט היטב באנגלית וצרפתית. צריך להשתלם בעברית. חומר טוב." תחילה עבד כפקיד מודיעין במשרד. ביוני הועלה על מטוס כדייל זוטרי.

שבע פעמים בלבד הספיק לטוס לפני שהמחת שם קץ לחייו.

המיסדר האחרון

בן-שך סגר את התיק האחרון עצם לרגע את עיניו. בראשו חזר על שבעת השמות: סטן, פיניה, סיר, רפי, שרה, לואון, אחרון צוות 4X-AKC טיסה 402.

אולם בית-המשפט החיפאי מצולם מתוך חלון העיריה. לאיש אחד שלטון החורג מחדר החוק!

לוה בפנים זוהרות, פתחו לפניו את כל דלתות ביתם, לרבות דלת בית-השימוש. תמר נכנסה, הדליקה את החשמל. לפתע כבה האור.

הכל היה דומה לסרט בלשי, מן הסוג המוצג לעתים גם בקולנוע ארמון. ההמשך לא היה הוליוודי — הוא היה ישראלי מאד, ללא מעשי רצח ואונס, אולם בתוספת נופך מקומי.

איורה מחושמלת. בית השימוש היה משותף לשלוש משפחות. כל אחת מהן חששה מן השתמש השניה בחשמל שלה. לכן הותקנו שלושה חיבורים, שלוש גורות וגם שלושה מפסקים. תמר אגוזי השתמשה בתמימותה במפסק הבלתי-נכון. אך יצאה תמר ממקום הבידוד, החל ריב השכנים. אלי חלון, שכנו של אברהם וזהר, צעק לעומתו: הבחורה השתמשה בחשמל שלו. וזהר הכחיש בתוקף. התערבה השכנה השלישית, ריינה מורחי, ביקשה לפשר. גורלה היה מר: חלונה צעק לעומתה: "פרוצה!" גם קרובות חלונה לא הדביקו לשונן לחיכן.

כבכל סרט הגון, לא רב המרחק בין ריב-שפתיים לתגרת ידיים. חלונה סטר בת-נופה את לחיו של זהר. אשת זהר, הודה, רצתה למנוע שפיכת-דמים, גררה את בעלה לתוך החדר. השכנה ריינה נמלטה אל שכניה, ואילו תמר אגוזי, שבגללה פרצה כל המי-הימה, שבה למקומה בתור לקולנוע, כדי לראות סרט רומנטי יותר.

האפי-אנדר. אולם העלילה לא נגמרה. הוזהרים החליטו לתבוע את חלונה ושותי-לדין, המשפט נמשך כמעט שנה. בשבוע שעבר הטיל שופט-השלום אריה קלימור על חלונה קנס בסך 15 ל"י בתוספת הוצאות ושכר עורך-דין. חלונה לא נזנע. סניגורה, צבי ואקסמן, הודיע שיגיש ערעור, יכתיר את העלילה כולה בהאפי-אנדר.

הווי

"שוקולד, מנטה, מסטיק!"

בתל-אביב, פתח בית-משפט השלום תי-קים לתביעתו של דניאל שהם נגד שמואל צים, ולתביעתו של ראובן מנטה נגד שמואל מסטיק.

★ ★ ★

מים בששון

ביפו, התלונן אליהו ששון שאדם זר בא לביתו וביקש כוס מים, נעלם עם שני בקי בוקי קוניאק, שהיו מונחים על השולחן. שעה שבעל הבית נכנס להביא מים מן המטבח.

★ ★ ★

על במותיך חזר

בירושלים, בשעת הצגת להקה דרמטית, נשבר אחד מקרשי הבמה הארעית, גרם לנפילתו של אחד השחקנים אל החלל שמ-תחת לבמה.

★ ★ ★

מי יציגנו מרהב?

בבתים הציג בחור את עצמו בפני נערה, כמציג, על מנת לעשות עליה רושם, הוזהר על-ידיה לשחות בים, החל טובע מאפיסת כוחות, ניצל בקושי רב על-ידי הנערה.

העולות לאורת הפשוט לפחות 100 ל"י לחודש עולות לך רק 25 ל"י לחודש? כהן, שסיפק בעצמו את כל המספרים האלה, גימגם: "זה גורל כל פקדי ה-עירייה!"

חזר תמיר, באירוניה דקה: "כן, זה הגורל הטראגי של פקדי העירייה."

דרכי חיים

דיקאמרון מראש-העין

דון פליכס היה אחד מגיבורי דיקאמרון. הוא נתקל בסוחר בשם פוצ'ו, בעל לאשה יפהפיה. דון פליכס, נזיר מפאריס וחומד נשים יפהפיות, מצא תחבולה: הוא יעץ לפוצ'ו כיצד ליהפך לאדם קדוש. לצורך זה היה עליו להתפלל לילה-לילה על גג ביתו, מבלי לזוז ממקומו. פוצ'ו לא זו, אפילו כששמע המולה בחדר אשתו, הוא לא הפך לקדוש — אולם פליכס הצליח להפוך לאיש חיקה של האשה תקופה ארוכה. אמרה ה-אשה למאהבה דון פליכס: "פוצ'ו מסתגף, אך אני זוכים בג'העדן!"

קטיגור סדומון

— על חשבון מי?

שופטת שטרקמן

— בלי מס ומכס —

הנם לא התחוללה. באחד הימים נקי-רא דויד לשרת בעתוודות. יחיה הכריז שהי-טיפול נגמר, הודיע: "יחיה לך בן." אולם בחזרו מן השרות, מצא דויד כי תאוות המלאכים טרם באה על סיפוקה: עתה נדרש להעביר את אומתו למלאכים, כתגמול על הבן שיוולד לו. הפעם שמח דויד באמת: סוף סוף יתראה פנים עם המלאך, שעה שזה יבוא למשרד רישום הקרקעות לקבל את תעודת-ההעברה.

המלאך גור אחרת. הוא נתן יפוי-כוח בכתב ליחיה, חתום על-ידי כמה מלאכים. את הקרקעות נדרש עשירי להעביר על שמו של יחיה, כבאכוח הפמליה של מעלה. דויד הסכים, האדמה הועברה לרשות יחיה.

כלה קיץ, חלף חורף, לרחל לא נולד בן. נראה שגם בלילות בהם שכב דויד בדר-במיטתו ומלאכים התרוצצו ליד אשתו בחדר הסמוך, לא התחולל הנס. דויד הרגיש עצמו מרומה, פנה למשרד: "יש לי רושם שיחיה רימה אותי." גם המשרד חשבה כך: השבוע הומינה את יחיה לבית-משפט השלום בפתח-תקוה. האשימה אותו בהוצאת כספים בטעות-שוא.

הפעם לא סמך יחיה על עזרת המלאכים. במקומם שכר את עורך-הדין נתן קנת, שיאלץ לסמוך על כוחו הוא, ללא התערבות מלמעלה.

מתח גבוה

תמר אגוזי, צעירה תמיר-גוף בת 17, השקה בבידור: היא הלכה לקולנוע ארמון החיפאי. כאורחית ממושמת עמדה שעה ארו-כה בתור, נהנתה ממבטי העוברים-ושבים שנעצו בה, עד שלפתע תקפו אותה צרכים אנושיים מאד.

תמר לא היססה. לא הרחק מן המקום גרו ידידי הוריה, משפחת זוהר. אלה קיב-

גבר על המיטה. דויד עשירי (52), איש צנום, נמזק-קומה ורפה-קול, בא לישראל עם אשתו הנאה, רחל, בשנת 1949. הוא קנה חצי דונם אדמה במגדאל, הודה לאלוהיו על הבאתו לארץ המובטחת. אולם דבר אחד חרה לדויד עשירי: אלוהים לא נתן לו בנים. איש לא יגיד קדיש אחרי מותו.

ביום בהיר אחד, לפני שנה, בחזור עייף מתל-אביב לביתו, מצא עשירי בחור זר יושב על המיטה, שקוע בשיחה עם אשתו. רחל עשירי פנתה לבעלה: "דויד, הנה בא אליך שליח!"

שליחו של מי? יחיה לא פירט. אולם הוא גילה כי עשירי חולה קשה, הודיע לו שהוא מוכן לרפאו. הדאגנותיו: "הורע שלך לא טוב!"

עשירי התעניין בזהותו של השולח. אולם יחיה התעטף במסתורין: "לעולם לא תוכל לראותו. לא אתה ולא מישהו אחר!" דויד הבין מיד שיש לו ענין עם כוח-עליון.

כסדר מלאכי עדיין. יחיה ציווה על דויד להיכנס למיטה, להישאר רתוק אליה במשך חודשיים. מצבו היה, כנראה, בכל רע, כי יחיה נעל גם את דלת החדר, פתחה רק כדי לשלוף אליו אוכל. "פעם ניסיתי להתמרד," נזכר עשירי, "אולם המלאכים כעסו עלי. אבנים התעופפו דרך התלון. חזרתי למיטתי, עצמתי את עיני מרוב פחד, שמעתי חריקת רהיטים בחדר הסמוך כל הלילה." הוא לא ראה מה נעשה בחדר הסמוך. אולם הוא שמע את קולו של יחיה, משוחח עם אשתו.

לא היתה זאת התופעה המוזרה היחידה. דויד החל מקבל מכתבים ממלאכים. שמות הכותבים היו שונים: מלכיאל, רויאל, מי-כאל. אך התוכן היה זהה: נגזר עליו לשלם קנסות שונים, לשלשל את הכסף לקופת המלאכים — קופסה שקיבל מיחיה למטרה זו.

בלי כל הכנה, כנראה מתוך אימפולס רגעי, התכופף קדימה והציע: להתחיל מיד בהחלפת מפות בהן מסומנים כל המיתקנים הצבאיים של אמריקה וברית-המועצות ולתת לשני חילות-האוויר להתבסס על אדמת הארץ היריבה ולצלמה מן האוויר. כך, אמר אייך, תימנע מראש כל התקפת-פתע.

דממה דקה השתררה מסביב לשולחן המרוצב החלול. ג'ון פוסטר דאלס והרמטכ"ל, אמירל ארתור ראדפורד, נדהמו כליל: לא הם ולא מישהו אחר שמע אי פעם על רעיון זה. דאלס ידע שהוא בלתי-חוקי לאור החוקה האמריקאית, לא יאשר לעולם עליידי חברי הקונגרס. הרמטכ"ל התלהב מן הרעיון בארחה מידה שמשדה דיון היה מקבל בברכה הצעה לתת לטייסים מצריים את הזכות לנחות בלוד ולצלם את מיתקני צה"ל. בולגארני לא נתן תשובה. ההצעה מתה במקום, הוסברה עליידי חסידי אייך כתמרון תעמולתי מוצלח.

שותפים לברידיג. אינטרמצו זה ביסס את מעמדו של אייך ככוכב הריבוע. אולם ערבו היו משעממים. הוא היה היחיד בחבורה הגדולה שלא היה רק ראש-המשלה, אלא גם ראש-מדינה. לכן לא הרשה לו הטכס הקדוני לבקר בנושפי המשלחות האחרות.

כשהועדקו לפתע לגינבה הרמטכ"ל האמריקאי והמפקד (האמריקאי) של הכוחות האטלנטיים, ראו בכך העתונאים סימן מעודד. אולם יודעי-דבר הסבירו את התופעה אחרת: אייך, שחקן ברידיג מושבע זקוק היה לשותפים למשחק. אלפרד גרינר, המפקד האטלנטי, הוא מחברו של ספר נודע על מישחק זה. על שולחן ההתייעצויות בערבים לא היו מונחות מפות, אלא קלפים.

אולם אייך ושותפיו האבירים האחרים של השולחן המרובע לא הצטערו על הפגישה. אם אמנם לא הושג שום הישג ממשי, הרי עצם הפגישה והחלפת מעשי-האדיבות הפשיר את הקרח הבינלאומי. עשן מקטרת-השלוש תפס את מקומה של פטירת הפצצה המימינית כסמל העונה.

סיכום האקונומיסט הלונדוני: ציירי הקאררי

הפיסנה

תעלת פאנאמה

"הנה הם באים!" קראו בני ג'ינבה בתלהבות.

הם לא התכוונו לבולגאנין, כרושצ'וב ושותפיו שבאו במכונית פתוחה. גם לא לאנתוני אידן, שהופיע, ברולס-רויס מהודר אך שקט. גם לא לאדגר פור, שבא בציטראון קטן, מכונת ששום פקיד ישראלי בעל דרגה ה' לא היה מעלה על דעתו להשתמש בה. הם לא התכוונו אפילו לדויטס אינוואר, במכוניתו הגדולה והסגורה.

התלהבותם היתה מיועדת לשמונת הגבירים החסונים, שגלו לאייך במכונית שחורה אדירה, בעלת מנוע כבד מיוחד ואלחוט. הם קפצו ממכוניתם עוד לפני שאייך הספיק לצאת מדלת מכונתו, יצרו שרשרת חיה, דחמו את קהל הסקרנים, הוציאו בכוח את ידי האזרחים השווייצרים השלולים מכיסיהם. "גאנאנסטרים אמיתיים!" תלהב נער אחד. **וילהלם טל ותת-מקלע.** אחראי על ההמולה היה מיסטר ו. ס. באומן, איש השרות-החשאי האמריקאי, הממונה על שמירת אוצר בעל 85 ק"ג 1.800 סנטימטר גובה. האוצר: דויטס אינוואר. לצורך זה הביא באומן לגינבה שליש מבין 150 אנשיו. הם לבשו חליפות טרופיות נוחות. את ראשיהם פארו כובעיקש רחבי-שוליים, שמטרתם העיקרית היתה למנוע סנוור העיניים בשעת גילוי מתנקשים אפשריים. כובעים אלה, ה' קריים באירופה, "כובעי-אנאמה", רכשו להם את כינויים בפי אזרחי העיר: "תעלת-אנאמה".

עתוני שווייץ הקדישו לשומרים המעניינים מקום נרחב יותר מאשר לאנשי הפסגה עצמם. "רצים מקצועיים", שיבת עתון אחד, אחרי שהשומרים רצו בצד מכונתו של אייך מן האוויר עד למכוניתם שלהם. במכונית זו לא היו רגילים לשבת, אלא להיתלות בעמידה בשני צדדיה, כשהיד בכיס האקדה — תופי מסוג קולט, בעל ששה כדורים וקוטר של 9 מ"מ. במכונית עצמה היה ציוד נוסף: תת-מקלע, רימונייד ופצצות-דמע, מכשירי ניתוח, וריקות טיטאנוס ומורפיום.

הדמיון העתונאי: כל אחד מהם מסוגל להוציא ביריה את הסיגריה מפי רעהו, ב' מרחק של 25 מטרים, כמיטב המסורת של וילהלם טל השווייצרי.

תפוחי-אדמה עם רגליים. שונים-ל-גמרי היו הסוכנים הסובייטיים, שהתלבשו כתיירים, כשהמצלמה תלויה על כתפם. כך ירדו כל כמה דקות ממדרגות הכניסה של מלון מטרופול, מרכז משלחתם, הסתובבו בתמימות, הקיפו את הבית ונכנסו שוב בדלת האחורית. בני ג'ינבה כינו אותם בשם "תפוחי-אדמה עם רגליים".

הסובייטים בלטו פחות מן האמריקאים. רק פעם אחת, כשקצינים סובייטיים ליוו את המרשל ז'וקוב לתוך ארמון חברה-לאומים והחזיקו ידיהם בכיס האקדה, נעלבו שלטונות העיר. השומרים הצרפתיים, כולם במעילי גאכארדין אחידים וללא כיסוי ראש, בלטו לטובה.

לא בלטו כלל: שומרי-הראש הבריטיים. גם העתונאים הוריים ביותר לא הצליחו להבחין בהם.

אבירי השולחן המרובע

"הם באו, דיברו והסתלקו!" כך, בערך, נראתה ועיית-הפיסנה לאזרחי ישראל, שעקבו אחריה בעלעלם בעתוניהם. הם לא טעו בהרבה.

לא חסרו מומנטים אישיים משעשעים. כששמע אייך כי בתו של המרשל ז'וקוב נישאה בשעת הועידה, מיהרה מאמי איווה הוואר לקנות מתנות בחניות העיר, חורה מעושה במערכת כלי-שיש למכתבה, בתוספת רדיו קטן ונוח לטילטול. "טעם זעיר בור" גני! נופו עתוני שוייץ, שקחו לקניית ציור אמנותי. אייך ביקש מז'וקוב, שותפו בימי הקרב על אירופה, להעיד שהוא אדם ישר המקיים הבטחות.

כמצרים בלוד. אולם בתחום הפוליטי עלתה הועידה במהרה על שרטון. המערבאים דרשו לאחד קודם כל את גרמניה. להרשות לה להצטרף לאמנה האטלנטית. המזרחאים לא ראו כל סיבה להיסוג מגרמניה המזרחית בכדי להפכה לבסיס נגד עצמם, דרשו להחליט תחילה על פירוק הייזון. הפיסנה התכנסה בקרה.

ברגע זה פוצץ אייך את פצצת הועידה.

עליה, תחילה בכתב לנערה בת 18—16 המורה בתנאי שהמכתב לא ירחיק יותר מרמת-גן.

קליד, לא רזה

שמונת נאה מפרסם חנה או הסכיבה תוכל אולי, למצוא עניין במכתבו של צעיר בן 21 (929/687) העובד בפרס-חנה וסובל משיעמום בשעות שלאחר העבודה. הוא מסוגל להיות רציני בעבודה. ועליו ואוהב חיים בשעות הבטלה. את מעלתו האישיות הוא מוכן לפרס לנערה עצמה ומודיע שיוכל להתכתב איתה על כל הנושאים.

החיים, פשוט מאד

(929/688) מוצא עניין רב בהתכתבות, בעיקר עם אדם בלתי מוכר. הוא שופט את אפיו ותכונותיו של האדם לפי מכתביו. על כן יהא על הנערה שתרצה לכתוב אליו להיות בראש וראשונה מעניינת. יתר תכונותיה אינן מעניינות אותו כרגע. "כנושא להתכתבות", אומר הוא, "אני מסתפק בדבר אחד בלבד — בחיים, כמות שהם, או כמו שהיננו רוצים לראות אותם וכמובן בכל מה שבתוכם, ובפרט מה שייך לחיינו אנו". נ.ב: הפילוסוף הצעיר הוא בן 19. (נא) תבעם עלי, 929/688, הלנולו שלי הוא טוב (כ).

אין עי מה לדבר

הרי לפנינו, נערת, מכתב שהוא קצת שונה מערומות המכתבים שאני מכתבת (929/689) — "כלי כל הקדמות אנשי ישר לענייני, כי שונא אני פילוסופיות וצינויות. נוקם אני למדורך כי כבר נמאסו עלי כל הפרוצדורות, למשל: "נעים מאד, שמי...". אחר כך: "בואי אליה אוהב הביתה". רוצה אני פעם משהו מיוחד. אני יליד הארץ. בימי חי על פני ההלל רמתי כבר 19 חורי פים. הנני דתילמחצא אבל מעולה בכל העניינים שאינם נוגעים לדת. ביניהם: לימודים במוסד אקדמי למחצה, ועבודה כמדייר באי נוד ספורטיבי חילוני. יש לי מושג על חברה סלונת, אך איני אוהב כלל וכלל ריקויות פלוניים, אלא רק כאשר אני מחקה אותם להנאת חברים. הכרתי נערות רבות, אך לא החזקתי מעמד יותר מחודש עם אחת, אולי משום שאין מה לעשות ואין על מה לדבר. דעתי על הבנות מתחילה להיות שלילית, לכן רוצה אני להתכתב עם מישהי שתוכיח את ההיפך (ע"י ההכתבות) ושגילה לא יעלה על 17 חרפים. לא תשובה עיר המנורים. אפילו תמונה אינה הכרחית... אינה חייבת להיות מלכת יופי... רוב הבנות שאני רואה בחלומי הן בעלות עיני תכלת, סימן שאני חושב על כאלה".

על כל הפונים אלי ככל ענין שהוא, צרף חמש מאות פרוטה כמובנים.

השבוע צרף מדורי, משום מה, גב-רים כלבד. הנערות לא הראו הפעם חריצות מיוחדת.

כלי להגזים, די נחמד

הוא אומר שהוא בעל השכלה, "טובה", אוהב (מאד) סרטי קולנוע, ספרים טובים ותיאטרון: (929/683). "די נחמד בלי להפריז יותר על המידה", וירושלמי. היה רוצה לכוון את עטו אל נערה ירושלמית תמירה בעלת חוש הומור. הוא מציין אנכ אורחא, שאין הוא אוהב שמנות.

לכודי, התכתבות

נחלאי צעיר (929/684) העומד לסיים את שירותו בקרוב, ואשר עד אז משתעמם מאד, מאחר שהנערות ליתידה אחרת, רוצה להפיג את כרדידותו בהתכתבות עם נערה בת 18—17 חרפיות או מסיבות נהירה.

יהלך זר וסא פין

(929/685) איננו אוהב להלל ולשבח את עצמו. הוא טוען שהוא מניח לאחרים לעשות זאת הוא חושב להפניק את חוש ההומור שלו בהצהרה שהוא מוכן, לאלתר, להעמיד את עצמו למסירה כללית למין החלש והחפים הוא מוכן, אפילו לספק כמה פרטים אישיים: ככך 21, יליד הארץ, טוען שהוא אדם ואזרח רגיל בהחלט, אוהב בפרטיות חיי חברה, אם כי החברה העירונית בה הוא נמצא נמאסה עליו במקצת. הוא מוכן להתייחס, ואף להיפגש עם כל נערה שמכוננת אלה יראו לה. זכות הערפיות, אומר הוא, לנערות המתגוררות בדרום של 15—20 ק"מ מתל-אביב רבתי, אולם לא יתנגד גם לקבלת מכתבים ממטולה או מאילת.

חברה

המודעה הזאת, איננה בדיוק מודעה להתייחס. אני מוסרת אותה כלשונה, וללא כל התערבות מצדי, ובכך: "חברה צעירה תל-אביבית מעניינת צרף הכרים וחברות בני 17—22. על המעניינים להצטרף לפנות בכתב ל-ד. 1807 ת"א, עכור, "חברה צעירה".

הרפתקאות, קולנוע וזמר

חיל צעיר (929/686) המעיד עצמו שהוא יפהפה, אוהב תמיד לשיר ולבנות את זמנו בהרפתקאות לסוגיה ובקולנוע, רוצה לספר

האיכות

היא הקובעת...

ממבט ראשון דומים לכאורה רהי-טי מרפסת מתוצרות שונות, אולם, לאחר הסתכלות מעמיקה יותר (ועוד יותר תוך שימוש), תבחין ביתרונם של רהיטי-מרפסת מתוצרת "עונג".

כל רהיט כולל כמות עץ יותר גדולה וחלקיו מחוברים בלחץ מיכני. כן גם פוסט "עונג" כל עץ שאינו ב-100% בוק טהור ואיתן.

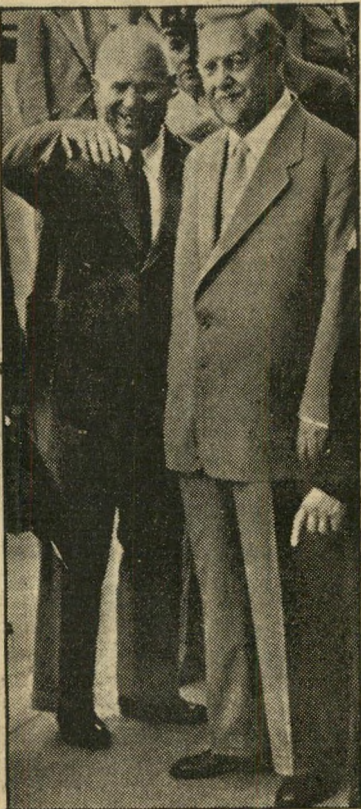
המבחר העשיר של דוגמאות "עונג" מאפשר גם לך לרכוש רהיט לפי טעמך ובהתאם לתקציבך. על כך, ליופי חזק ובטחון — רק רהיטי מרפסת "עונג".

בית חרושת לעגלות ילדים

לתינוק latinko

לתינוק, גשרות התינוק

פיסנאים בולגאנין וברושצ'וב
בגינבה: וילהלם טל עם אקדח

קטירות תיארו בטעות את הפיסנה כמקום צר, המאפשר בקושי ישיבה לארבעה איש. אולם הפיסנה היא משטח גדול מאוד, ועוד אפשר ללכת בה מרחק רב.

* תפקיד השמור בבריטניה למלכה, בצרפת לנשיא רנה קוטי, בברית-המועצות ליו"ר שבידאש נשיאות הסובייט העליון, המרשל קלימ וורושילוב.

טיסת המזות של 4XAKC

שבעה אנשים היו אחראים למטוס המזות בטיסתו האחרונה. בידיהם היו נתונים חייהם של 51 נוסעים מרחבי העולם. שבעה אלה אומנו והוכשרו במיוחד להתמודד עם הסכנות האורבות כשמים. אולם הם לא יכלו לעמוד מול פגזי מטוסי הסילון. הם מתו עם מטוסם. וזה סיפורם.

טייסו של צ'רצ'יל

מהל המנגנון סגר את התיק. הוא נאמן, ניער את ראשו כאילו רצה לזשף תחר מוכרונותיו, ונטל תיק חדש. הוא קרא בקול רב:

פסטיני רגינדר הינקס, תיק מספר 6147. טסן הינקס. קפטן טסן הינקס. מי לא הכיר את קפטן טסן הינקס? הוא בא לאלעל כשמאחוריו מיליוני קילומטר אויר. הוא היה טייס ברא.א.פ. פיהד על המטוס המיוחד של אויטת פירון, אשת נשיא ארגנטינה, כשסיירה במדגת אירופה בשנת 1949. חבריו אף סיפרו כי שימש פעם כטייס הפרטי של וינסטון צ'רצ'יל וכי בין נוסעיו נמנית הנסיכה אליזבת, זו הושבת עתה על כס המלוכה של בריטניה.

בפתח התיק — מכתב כתוב כתביר ברור ומתמשך, על נייר כחול: פנייתו של הקבר-ניט הינקס, אנגלי ממוצא יהודי, להתקבל כטייס בחברת התעופה הישראלית.

אחרי-כך טפס הבחינה, הערות הבחינים, טוכס הפרטים האישיים: ליד 1920, חניך אוניברסיטת קמברידג' המפורסמת, מפקד הכנף ה-45 של חיל האויר המלכותי במלחמת העולם, זכה במדליה מידי המלך. מאז, קברניט מטוסי נוסעים מסביב לכדור הארץ.

בן-שך נזכר בפגישתם הראשונה. הינקס נכנס אז למשרד בלוד — גבוה (1.82 מטר), רחב, שיער שחוב מתולתל, עיניים חומות, שפם קטן וגויו. ומנומס — כל מלה, כל חנועה, אמרה אדיבות אנגלית מאופקת. הוא שפץ בטחון ויכולת מקצועית. ביום שהצטרף לאלעל כקצין ראשון, לפני ארבע שנים וחצי, נוסף לחברה זו כוח מקצועי מעולה. לפני שנה מונה כמפקח טיסות ומבצעים.

בתליאביב, בילה הינקס בחברת טייסים וידידים אישיים. הוא עכר דירה, מילא את הבאר, והיה מוכן לקבל כל אורח. אנשים שהוצבו לצוותו היו תמיד מרוצים. כי קפטן הינקס היה ידוע כאדם, לא רק כטייס. גם בשבילו היתה טיסה 402 טיסה מיוחדת. שבועיים לפני כן שכר דירה בצפון תליאביב,

מתה עם קפטן הינקס, האיש שהטיס אותה לחופה בתליאביב.

שלום שרה...

בן-שך רכן לאחר, הסיר את משקפיו הקרן העבות. לא היה לו כמעט צורך לעבור על התיק הבא כדי לזכור את פרטיו.

• שרה אצ'רקן, תיק מספר 3179.

הוא הכיר אותה כראי, קנה את המזון ואת מאות הדברים הקטנים הדרושים לגבר המתכונן לנשואיו. הוא לא הספיק לגור בדירה, מילא את כל זמנו החופשי בהכנת הבית לקבלת אשתו החדשה.

שרה הוזהרת, כפי שהכירוה אלפי נוסעים של אלעל וידידים. למעלה: שרה כקצינת ח"ן. מימין: שרה בתפקידה כדיילת.

איאפשר היה לראותה עוברת ברחוב מבלי להפנות אליה את הראש. איאפשר היה לפגוש את עיניה החייכניות מבלי לומר לה: "שלום שרה". היא היתה לא רק יפה, היה בה משהו מיוחד, משהו שהעיד כי לא נעדרה דוהר של סתם חבויה מתחת למדי הדילת האלגנטיים, אלא אישיות בעלת ייחוד.

גבוהה (1.69 מטר), בלונדינית, ילדת חיפה והניכת בתיספר תיכון למסחר בתליאביב, עברה שרה קורס קצינות של צה"ל לפני לפנתה להתקבל כדיילת באלעל. או היה שמה איזמאילוב. בטופס האישי, ליד המל"ם "מיבנה הנוף" כתבה בעפרון: תמיר.

עד מיסכן — טופס מיבחן הקבלה, אותו יום נתקבלו לראיון למעלה משלושים מועמדי דות לקורס הדיילות. הן נכנסו אחת אחת, ענו לשאלות ועדת הבחינים: ידיעת שפות, הופעה, נימוסין, הכרת הארץ. ואז נכנסה ערה. אחד החברים העיר אחרי-כך: "היא בדיוק מה שאנחנו מחפשים!"

בועדת-המיון ישבה גם מומחית אמריקאית להורכת דיילות-אוויר. בשולי הטופס של שרה כתבה בדיו כחולה: אינה יודעת צרפתית או איטלקית. אבל מושכת מאוד. יש לה הופעה נאה ואישיות משכנעת. שרה נתקבלה.

אחר כך, מתוויקים מכתבים בשפות שונות, ממקומות שונים על פני כדור הארץ. לכולם נושא משותף: שבחים מפי נוסעים שנסעו עז שרה יתרחשו ממנה עד מאד. 12.9.54 — תאריך חשוב מאוד בחייה של שרה. ביום זה נישאה למייק אצ'רקן, סרן בצה"ל. החברה שלחה לה או מיברק ברכה לכבוד המאורע. שבועיים לפני כן, הועלתה לדרגת דיילת א'.

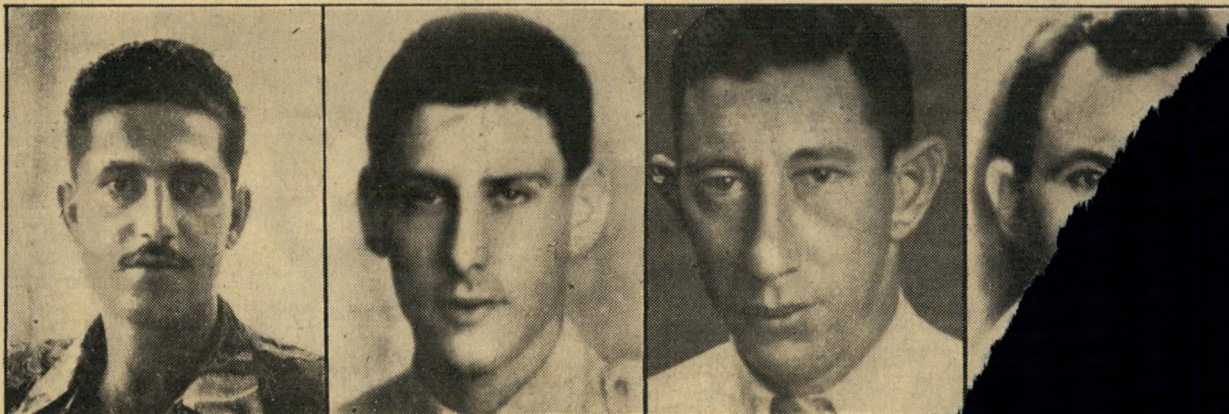
כאשר נהרגה, ביום השלישי 26.7.1955, מלאו לשרה 28 שנה.

אכנס כשאחזור...

התיק הבא היה תיק ירוק עבה:

סירי סירני צ'למרט, תיק מספר 2058. בחור נמיך, רזה, שחרחר, תוויפנים עבים, נולד ביוהנסבורג שבדרום אפריקה לפני 24 שנה. בשנת 1951 בא עם מח"ל התגייס להיל-האוויר, את מקצוע הנהגת הארית למד בחיל האוויר הדרום-אפריקאי ובסכנין בלונדון.

מניין... אנשים כמוהו משתדלים, בדרך כלל, לזכור על אנגליותה, על ייחודה. לא כן סיר. הוא התחתן עם חנה גרי נערה ירושלמית, השתקע בתליאביב. לפני שלוש שנים נולד לו בן. הוא חול לחשוב על עצמו (המשך בעמוד 13)

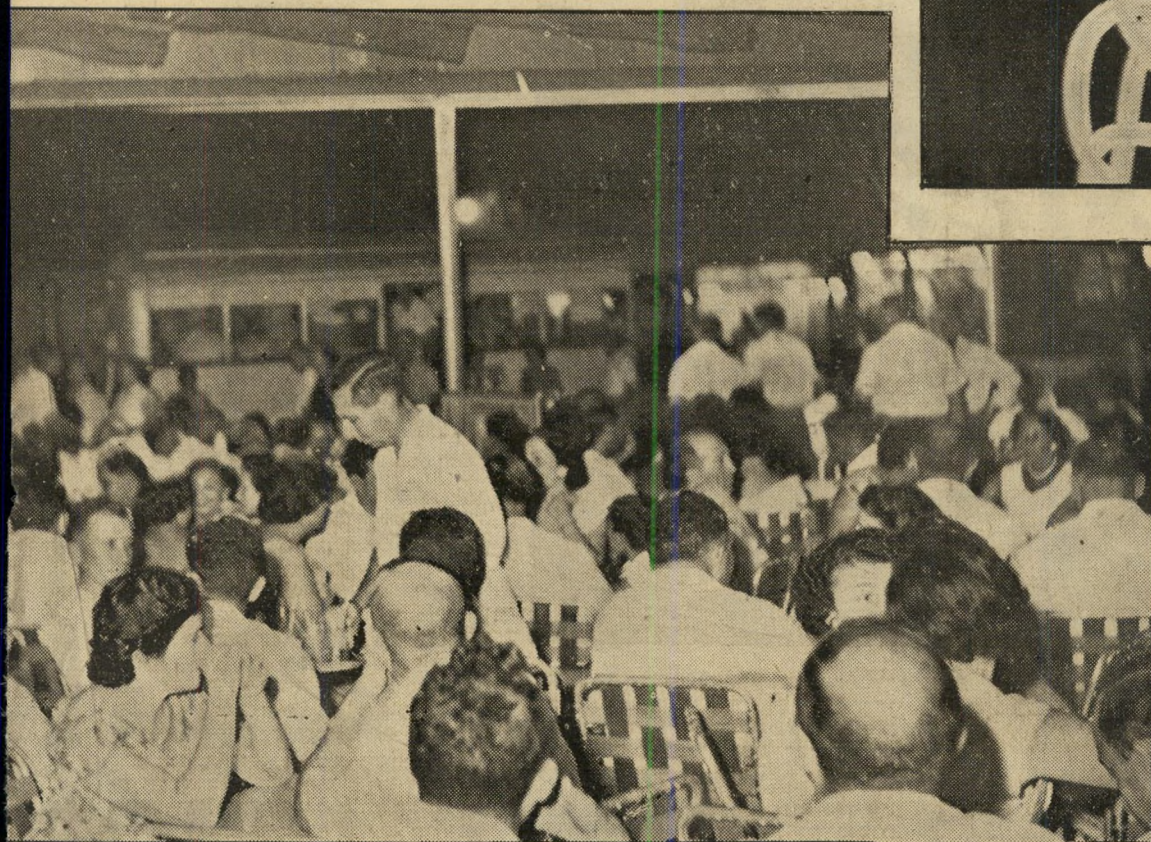
לרן: קצין ראשון בן-פורת, מהנדס-טייס סיד צ'למרט, אלחוטאי רפאל גולדמן, דייל אלברט צוות של טיסת המזות, אשר נסתיימה באסון הטררגי בהרי בולגריה הפראיים ליד הגבול היווני.

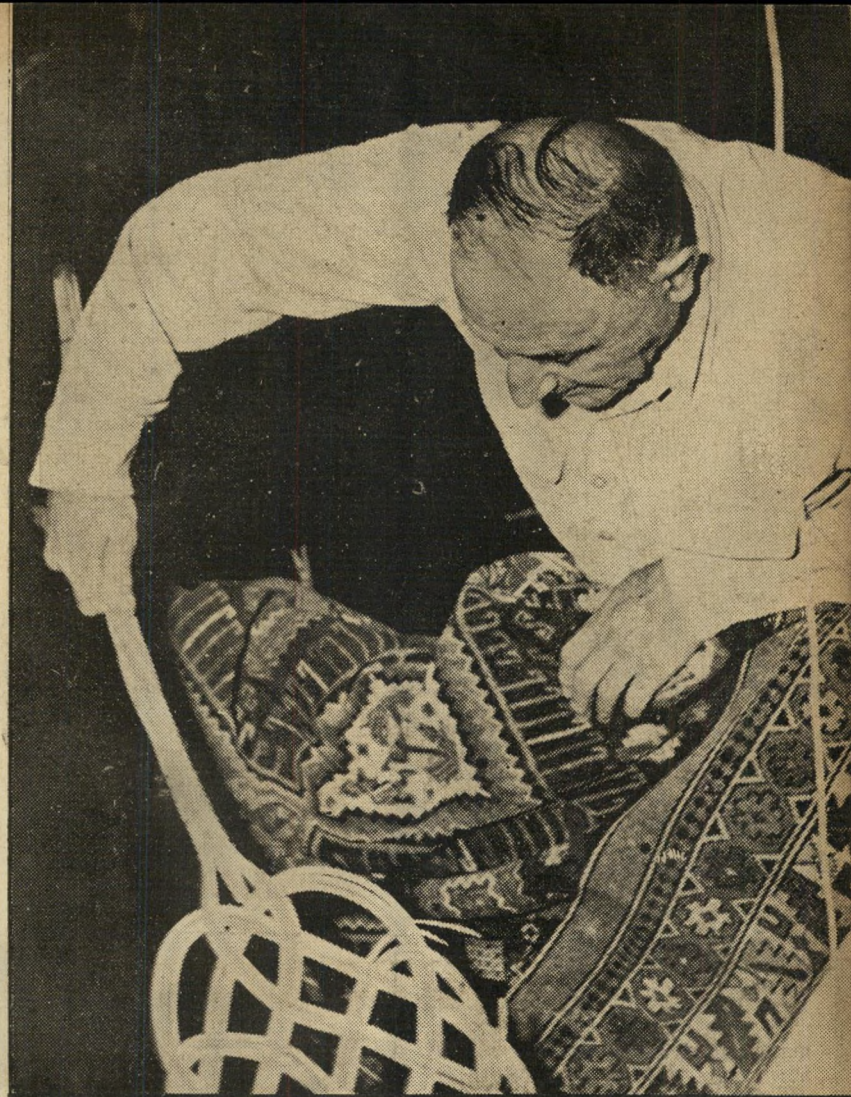
הקרבתנות שלושה שכנים שאינם יכולים לישון; איש איש מתגונן כדרכו. לא כולם למלחמה פעילה: יש מהם כאלה שהחליטו ללכת בדרכי גאנדי, בחרו

סערה בכל

אזרחים לוחמים במחבט, שו

כחורת דבורים אדירה רוחשת רחבת קפה "רוול". זהו משלט האויב שבו מתחלפות המשמרות שלוש פעמים ביום: גדוד האמהות בבוקר, הרכלניות

הלוחם יעקב רוזנטול, מנהיג המרד. הוא חובט במרץ בשטיחו מעל לראשי האויב הרועש.

מאות זוגות עיניים הומנו לפתע אל על, כאילו על פי פקודה. על אחת המרפסות האפולוניות נראה גבר המחזיק בידו מחבט-קנים, מכה בכל עוז בשטיח הפרוש על המעקה. עננת האבק הוירה באורותיו הצבעוניים של הניאון העליון, ואחר-החלה שוקעת לאיטה על ראשו של הקהל הסואן, הפספסני, שישב למטה על כסאות מגוונים סביב כוסות של משקאות קרים ומנות גלדה "ספיישל", קיבל את המבצע כולו בתשואות אביריות.

זהו מחזה החורר ונשנה בימים אלה ברחוב דיונוגוף התלאביבי, משעשע את הולכי-הבטל הליליים המחפשים הרפתקות עליוות. אולם לתמונה העליונה יש רקע רציני למדי: זוהי מלחמתה הפרטית של קבוצת אזרחים עצמים על אחת הזכויות האנושיות המקודשות ביותר — הזכות לישון.

האויב

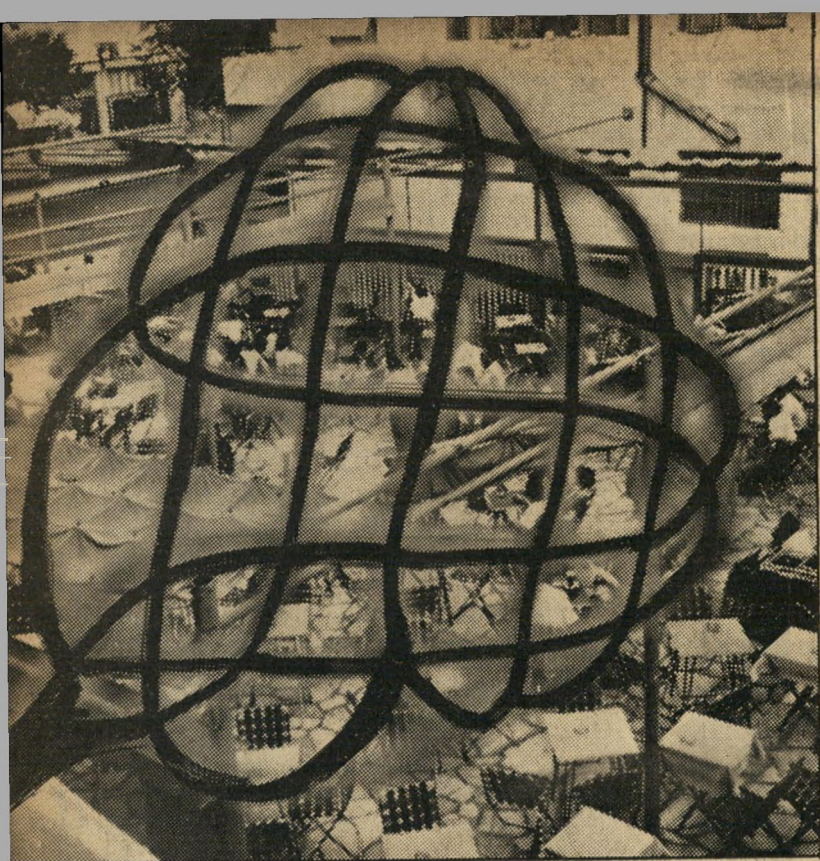
קפה רוול ברחוב דיונוגוף התלאביבי הגיע לראשית פירסומו בשנים הראשונות שלאחר מלחמת-השחרור, כאשר זכה, יחד עם כסית ופינתו, להיכלל כמה שנקרא אז בפי החיילים המשוחררים הראשונים בשם "המשולש המסוכן". כל החוורים מן המלחמה הביאו אתם סיפורים לעשרות, אמיתיים ומדומים, ושולחנות העץ הקטנים סיפקו מקום מיפגש ערבי עלי-כוס-קפה, תחליף לדירות הצרות שלא היה בהן די מרחב-מחיה לקבלת אורחים במספר רב. במשך הזמן התפוררה בריית-האחוזה של וותיקי המלחמה, ובית-הקפה עבר למלא תפקידים חברתיים אחרים. עתה היה הקהל מורכב מאמהות המטיילות בבוקר באפס-מעשה עם עגלות תינוקותיהן, לאנשי-עסקים הבאים לשיבה קצרה, לבני-נוער הקובעים מפגש לפני ההצגה הראשונה בקולנוע או לאחריה.

גוסטב רוזנברג, אחד מבעליו של הקפה המשגשג, הרגיש כי הגיעה השעה לצאת למרחב. בין הבית מספר 111, בו שכן עיסקו, לבין הבית מספר 115, השתרע מגרש ריק, רכושו הפרטי של אדם אחד, שנאות להחכירו לקפה רוול תמורת 650 ל"י לחודש. גם העירייה, משעלה באפה ריח הקפה, הקצפת והעוגות הטירות — לא היססה לצייד אותו ברשיון מתאים. בהשקעה כספית נוספת בסך 25 אלף לירות, ריצף רוזנברג את המגרש, גדר אותו, האירו בשלל צבעים, כיסוהו יריעות בד אדומות-ירוקות והעמיד בו שולחנות מגוונים וכסאות עליו-צבע. העסק הכפיל ושילש את כושר קליטת-העלייה שלו, הפך למרכז החברתי החשוב ביותר של התלאביבי משעה 10 בערב ואילך.

★ ★ ★

זקנות הרוצות להיות צעירות

החיים ב"רוול" אינם מתחילים, אומנם, בלילה. ב-9.30 בבוקר כבר הומה המקום ממטפלות הילדים עם עגלותיהן, המפנות את השולחנות הירוקים, מצופי הקרמיקה, רק בהתקרב שעת ארוחת-הצהריים. השעות הבאות הן שעות מתות, הקמות לתחייה ב-5.30 אחרי-הצהריים. נשים מפור-

מעל לקפה ויושביו נטוי כלי העט, נשקו של דון קישוט מרחוב דיונגוף היוצא לקרב נגד סחנות הקפה. ויושביו הקפה, כמו זיוה שפיר (למטה).

הנשק

שוטרים נבוכים, הנראים כאילו היו בעצמם זקוקים לכוס קפה מרענן, מחפשים את שביל הזהב. הם הוזעקו על ידי בעלי קפה "רוול" שהתלוננו נגד השכנים.

החוק

יצאו למרפסת מרה בבכי, אך הסובלים האמיתיים הם הילדים, הקמים ללא שינה מטפסת בדרך ההתנגדות

ס-קפה

שיחים ואבק על זכותם לישון

כסות, צעירות וזקנות הרוצות להיות צעירות, כובשות את השטח. "הנה זיוה שפיר מהפנטומימה", עובר הלחש, וכבר נמצא נושא לשיחה לשעתיים הבאות. בשעה 7 בערב מתבטלת מאליה ממלכת הנשים. "החברה" מתחילים להגיע, חלקם נושא באמתחתו כרטיסי קולנוע להצגה ראשונה. "ראית את ליזר?" זמן קצר לאחר מכן נותרים במקום רק אלה שראו כבר את כל הסרטים בעיר (הם לא מעטים). המקום נדחס שוב ב-9.30 מחליפים רשמים. "גש לסרט. זה משהו עצום!" הנסיקה והאייסקפה זורמים נהרות נהרות. ב-11.30 מסתיימת הצגה שנייה. חבל שאין שלישיה. רק עתה מגיעים הכסאות הצבעוניים לניצול 100% של כושר קליטתם. "ברוך, תפוס לי מקום!" משה, המלצר נמוך-הקומה וחגור סינר-הענקים, נהפך בשעות אלה לגיבור הערב. "דחילק, תן כסא!" "הבא שולחן!" ומשה מזין קצת את הגברת מימין, מבקש את סליחת האדון משמאל, דוחק שולחן ושני כסאות — ועוד זוג מצא את מנוחתו ברוול. איש אינו מרגיש כמעט בהתקרב השעה 1.30 אחר חצות. אחרוני היושבים עוזבים את בית-הקפה, ומשה מפשיל רק עתה את שרווליו לעבודה הגדולה של היום: איסוף וקפול השולחנות והכיסאות. צליף ותך — שלוש דקות של עבודה יעילה, וב-2 אחר-חצות נסגר בית-הקפה עד שיעירוהו שוב הילדים והמטפלות.

הנשק האחרון — מחבט אבק

לעקב רוזנטול הוא מהנדס דרכים. אשתו רופאת שניים בקופת-חולים. שניהם אושים עובדים המשכמים קום, מסדרים ומנקים את דירתם ויוצאים איש איש לעבודתו. הם חוזרים לדירתם בשעה שש, זמן קצר לפני שהנשים המפורסמות ממלאות את גינת רוול. לא היה שום קשר בין שני הזוגות הללו, אלמלי גר רוזנטול ברחוב דיונגוף 115, בדיוק מעל לחצר הגדולה של רוול. בימים כתיקונם — בהם נזכר רוזנטול בגעגועים — נהג הזוג לעלות על משכבו בשעה 11 בלילה. אולם מאז נפתחה גינת הקפה אין הם יכולים לעצור עין לפני שעה 2 אחר-חצות. ב-6 בבוקר עליהם לשוב ולקום.

רוזנטול החל בפניות למוסדות שונים, לרבות עיריית תל-אביב-יפו, המשטרה ומשרד-הבריאות. התשובות שקיבל היו מתחמקות. היא החתים 16 שכנים על פטיציה, אך תשובת כל המוסדות הייתה אחת: "העניין בטיפול". נקודה. באין ברירה אחז רוזנטול בנשק האחרון: מחבט-האבק. "אין באפשרותי", טען בתמימות, "לנקות את השטיח בזמן אחר. אני נרדם בשעה 2 בלילה, ובבוקר עלי לצאת לעבודה." באחד הלילות שעה שניקה כמנהגו את השטיח המאובק, עלה שוטר לדירתו של רוזנטול, פקד עליו להפסיק את החביטה, "היות וזה מפריע למונחת השכנים". הדבר הוציא את רוזנטול מכליו: "להם מותר להפריע לי, ולי אסור לנקות את שטיחי בביתי בשעה הנוחה לי?" הוא מסתמך על תקדים משפטי: דייר ירושלמי שתבע לדון את מלון עדן בגלל הרעש בניגודו בשעות המאוחרות של הלילה וזכה במשפטו.

בהרגישם את עצמם מופקרים על ידי החוק, החלו דיירי דיונגוף במלחמה הפרטית הנואשת, המגוחכת אפילו, הם לא התעמקו בתיאוריות חדישות של בניין-ערים, הדורשות להפריד באופן מוחלט בין אוזרי תעשייה, שעשועים ומגור. הם אינם רואים בעצמם חלוצים של מלחמה חברתית. הם רוצים פשוט להחזיר לעצמם את הטעם המתוק של שנת לילה בלתי מופרעת, המבדילה בין יום עבודה ארוך אחד למשנהו.

בלילה, הרעש חודר ישר לתוך חדרי השינה מזירות השכנים לעומת מתיקות הנס-קפה?

ערים. מכונות הקודמת לא התאימה, לדעתו, לתפקיד זה. לכן דרש מאבא חושי שיסדר לו רשיון לקניית הנרי ג'יי. אולם על אף השתללותו של ראשי העיר נדיב הלב, לא קיבל רשיון זה.

כעבור זמן מה הודיע חושי למהנדסו שחברת ארטיק רוצה למסור לעירייה מכונת, ושהעירייה תתן אותה לכהן. אולם ארטיק התחרטה. במקום זה מכרה את המכונה, משום מה, לכהן עצמו, תמורת 3200 ל"י.

המכונה נרשמה על שם העירייה, כדי למנוע את תשלום מס הקניית והמכס, שהם כ-120% מן המחיר. הוא לא היה היחיד שנהנה מזכות זו בעיריית חושיסטאן: 18 פקידים גבוהים אחרים, ביניהם פרייליך המפורסם, רשמו אף הם את מכונותיהם הפרטיות על שם העירייה, כדי להימנע מתשלום המס והמכס.

סיים סלומון את תחקירו: "האם אתה

(המשך מעמוד 8)
עמוס מזוהה מלאת מוצגים שהוגשו בשעתו. איש לא יכול היה לנחש אם יסתפק תמיר בכך, או אם החביא בכיסו כמה פצצות חדות.

התיק נשאר סגור. המזוהה והתיק העבה נשארו סגורים. העדים חזרו ירושלימה, מבלי לעלות על דוכן העדים. השופט קיבל את טענת כספי: מאחר שהעבירה המיוחסת לקסטנר נעשתה בבית-משפט ירושלמי, מוטל מן הדון בה רק בית-משפט באותו מחוז, לא בית-המשפט המוסמך במקום מגוריו של הנאשם.

לא היה קשה להבין מדוע ביקש כספי להעביר את החקירה ירושלימה, על אף אי-הנוחיות שבהעברה: ההגנה היתה מעוניינת להרויח זמן. אולי גם קיוותה שאם תתנהל בשעת בירור הערעור על פסק-הדין של הלוי, תהיה השעה נוחה לדרוש את דחייתה עד לסיום הערעור.

כשעט צלם עתונות על קסטנר בשעת ההפסקה, ניסה להסתיר את פניו מפני ה"עדשה". "אני לא במצב נפשי מתאים להציג סלם. עוזב אתי!"

משפט

דו-קרב התותחים

"חלונות העירייה נשקפים אל אולם בית-המשפט!" קרא שמואל תמיר. הקהל הרב באולם בית-המשפט תהה לרגע. אחר הסתובב כאיש אחד לעבר הקיר האחורי. ואמנם, חלון משרד העירייה היה בדיוק מול חלון בית-המשפט. רק מטרים מעטים הפרדו בין שני החלונות: בית-המשפט אינו אלא אגף של בנין עיריית חושיסטאן.

שני התותחים ירו עוד לפני שהתחיל עצם בירור התביעה הפלילית של פקיד העירייה יוסף כהן נגד העולם הזה ועורכיו, בקשר לפרסום פרטים על רכישת מכונות (העולם הזה 917 והלאה). על אף החוס המוח ניק ניצבו זה מול זה, לבושי מעילים וענודי עניבות: שמואל תמיר, הכוכב העולה בפרק ליטות הישראליות, בשם העולם הזה, ויעקוב סלומון, סוכמלחמה וחתיק בבית-המשפט, בשם כהן. השופט שטרקמן, שלא נאלצה להתיישר בעניבה והסתפקה בשמלת-קצין שפרטה, הרשתה להם להסיר את מכשירי-העין נגיים.

סגן מול סגן. כבר ברגעים הראשונים היה ברור שהיה זה קרב אמיתי. הזהיר תמיר: "אחת מטענות הצידוק (של הסניף גוריה) עשויה להיות שבעיר זאת יש לאיש אחד או לקבוצת אנשים שלטון החורג מגדר החוק... לא יהיה זה אלא אנשי אם בלב פקידים (של עיריית חיפה, אשר ייקראו להעיד) יקנו חשש שדבריהם יזיקו להם... עדותם עלולה להיות נפגעת בגלוי-הלב שלה עלי-דין כך שהיו נתונים לפיקוחם הישיר של הממונים עליהם וחבריהם..."

אולם גם סלומון לא חסך בפגמים: "המת לינו הוא אורח פשוט אשר ספלו עליו שק רים... אין במשפט זה דיון, ואני מקווה שבית-המשפט לא יתן להרחיב הדיון (על האשמות העולם הזה נגד אבא חושי)... (תמיר) רוצה מראש גושפנקה של בית-המשפט לטענתו כאילו ישנו טרור בחיפה... אם בית-המשפט ימצא לנחוק, יירוש מן השלטונות שמירה מעולה על הנאשמים..."

השופט רשמה את הכל, הוסיפה את המלה "אח" למשפטי של סלומון, שהשש מיט מלה זו בנוסח בן-גוריון. אחר החליטה להמשיך בדיון.

"מה זה גאנגסטר?" בפני כל קטיגור במשפט פלילי על הוצאת דיבה עומדת ה"ברירה בין שתי רעות. אם יביא את המת לינו כעד, צפויה הסכמה שיספר בחקירת שחיועורב הרבה יותר מכפי שרצוי לו. אם לא יביא אותה, עלול הדבר לעורר את הרושם שהוא פוחד מפני חקירה ויש לו מה להסתיר. סלומון בחר בדרך הראשונה, קרא כעד ראשון למהנדס הבניה של עיריית חיפה, המתליג יוסף כהן (45), נשוי ואב לשתי בנות, חניך הגמנסיה הרצליה ואוניברסיטה בלגית. חיש מהר הוברר שאמנם יש בפי כהן כמה דברים מענינים מאד.

גילה הוא: בתפקידו נוהג הוא להרבות בנסיקות בחיפה, אף להסיע אחת לשבוע במשך כמה שעות את חברי הועדה לבנין

אל תצפה לחיסול סיכסוך המטוס בצורה שקטה בימים הקרובים. אומנם, נראה שממשלת בולגאריה חוזרת בה מהקו הנוקשה שהקטה בו בימים הראשונים, אך לעומת זאת יש לצפות שעם שוב ועדת-החקירה יחזור העניין לכותרות הראשיות של העיתונות העולמית במערב. נקודה אחרת שתעורר וויכוח ממושך: גובה הפיצויים.

הצננת השלישית לא תכהן יותר משנה וחצי. אפילו תצליח מפא"י לאחר מאמצים קשים וויתורים מרחיקי-לכת להקים קואליציה אנוסה, ייצור הרכב הכנסת דקע טבעי למשברים תכופים ורצופים, כשהשום בידי הדתיים, אשר ביכולתם למעשה להכתיב את קו הממשלה. צפה להחמרת הכפייה הדתית בהיקף ארצי ובכל הרשויות המקומיות, כשכל המפלגות יתחרו ביניהן על אהדת הדתיים.

מפגם תעשה נסיון להכריח את מפא"י לקואליציה אתה, עלי-דין כך שלא תצני שום תנאי מלבד אי-התייחסות ברית צבאית עם ארצות-הברית, בה בשעה שהציונים הכלליים שידיון את כל הצמרת הקשישה, לא יסכימו לקואליציה כמעט בשום תנאי.

בן-גוריון, שיחזור לממשלה כעסקן מנוצח, ינסה ככל מחיר להעביר בכנסת זאת את שיטת הבחירות האזוריות. אפילו בריב של קול אחד או שניים, לא יחסס לרכוש את הסכמת הרוב הדרוש עלי-דין הבסחת וויתורים קיצוניים בתיחום האזורים. ההנחה: בכל בחירות יחסיות בעתיד תרד מפא"י, והתהליך שהסתמן בבחירות אלה יתגבר וילך. עם זאת, סיכויי להגשים את הבחירות האזוריות אפסיים, משום שאף מפלגה, יהיה השוחד שתקבל גדול כאשר יהיה, לא תוכל להרגיש את עצמה בסוחה בעתידה.

צפה לתמיכה מוגברת מצד צרפת בפיתוח נמל אילת. למרות זאת, אין להניח כי המצור המצרי על אילת יפרץ בעזרת המשחתות החודשות שנקנו בבריטניה, לא רק בגלל סיבות צבאיות-טקטיות, אלא גם מאחר שממשלת בריטניה הזהירה את ישראל מפרוש מפני אפשרות כזאת. לאור התקווה להתגבר על המצור בדרך של משאומות, נעשות כל ההכנות לייצוא סחורות ישראליות ליפאן, סין-העממית ובורמה דרך נמל אילת. מובן, שייצוא זה יהיה מעשי רק לאחר שיושלם קו-הרכבת לאילת.

מומחים ישראליים יישלחו לבורמה על מנת לארגן את הצבא הבורמאי לפי מתכונת צה"ל. הצבא הבורמאי יכניס לשימוש גם סוגי נשק קל המקובלים בצה"ל. משלוח נשק ראשונים מסוג זה כבר נשלחו לבורמה.

בשורה לחובבי ריהוט חדיש: מחיר הפרורמיה, חומר הצפוף הפלאסטי הצבעוני המבטיח לשולחנות, עומד לרדת באורח קיצוני, ל-22.5% למטר מרובע עד ל-13-12 ל"י, כאשר יתחילו בעוד שלושה חודשים בייצור החומר בישראל, בבית החרושת ספן בעמק-הירדן.

אריק ג'ונסטון, איש תוכניות המים האמריקאיות, צפוי לצרות חדשות — הפעם בתוקף תפקידו כיושב-ראש הצנורה הפנימית של מפקי הוליווד. כמה מפיקים עצמאיים מרדו בו, הצליחו להשיג במדינות אחרות גם ערעור יסודותיה החוקיים של הצנורה.

פניגור תמיר

נסיעה לשפת-הים —

יודע מה זה גאנגסטר? כהן, שעיין במקרה אותו בוקר במלון אנגלי, ידע את התשובה: "זה פושע, גנב, חבר בקבוצה של פושעים". "האם תואר זה מתאים לך?" כהן, מסורק למשעי, בעל שערות חצויות בשביל מדויק, ענינים ירוקות ושפם בלונדי, ידע את ה"תשובה": "אף אחד מהתוארים האלה לא מתאים לי!"

הידיד החשדני. אחת התכונות הקלאסיות של משפט דיבה הוא "הידיד החשדני". כדי להוכיח שנגרם לו נזק, נוהג התובע להביא למשפט את אחד מידידיו הטובים ביותר, המעיד שהאמין מיד לכל ההשמעות האיומות שפורסמו בעיתון. כהן הסתפק להעיד על כך בעצמו: אחרי פרסום הדבר רים בהעולם הזה התרחקו ממנו ידידיו, פקידיו מחלקתו התייחסו אליו בקרירות. העיד כהן על עצמו: "אני לא אותו האיש שהייתי!"

בנקודה זו החלה החקירה הנגדית. האם התרחק אבא חושי מכהן אחרי הפרסום הכריז כהן בגאווה: "לא!" יחסית עליו לא נפגע כלל. סיכם תמיר: "מחקבלת התמונה שכל חבריך ופקידיו האמינו העולם הזה, אבל כל הממונים להתייחס אליך כקודם?" אחרי כמה התחמקויות:

"הגורל הטראגי" חזרה בהרה אל מרס, שהיא משמשת את נוסע בה בשבת לאן שירצה. העיד אות בסך 96 ל"י ב-14 החודשים ל-25 ל"י לח"ה הרעים תמיר אשר האורח ל"י עלתה

מבעד למסך החול גישושים לשלום

כיום, אין כמעט מגע ישיר בין הישראלי הממוצע לערבי הממוצע שמעבר לגבול. בין הישראלים המעטים הפוגשים ערבים שלא מבעד לחנות הרובה או מעבר לשולחן החיכוכים בועדות שביתת הנשק, מצויים הסטודנטים הישראליים בחוץ-לארץ.

על פגישות אלה כותב אברהם דוב סטודנט ישראלי באוניברסיטת "וויין" שבדטרויט, ארצות הברית. מוסר דוב, בכתבה מיוחדת להעולם הזה:

ישנם כאן סטודנטים מכל ארצות ערב, רובם ככולם מהשכבות העליונות. גדול במיוחד מספרם של אלה מבין הפליטים שמורצאם מירושלים, ומאללה וחברון. יחסינו

רקדניות מיידר וגמאר בקהיר: בטן מול בטן

אתם מצויינים. פעמים רבות אנו מכינים שעורים יחד, סועים קב ושישיליק במסעדה המזרחית, ומשוחחים על רוב בעיות העולם.

עד כמה שייראה הדבר מוזר, הרינו מזדוהים ברוב דעותינו, הן הפוליטיות והן הכלכליות והחברתיות — עד שמתחיל הוויכוח הכאוב על בעיית ישראל-ערב. אז מתחזק לי עד כמה צדק העולם הזה במאמרו "סטטוס ושמו תגמול" (העולם הזה 902) הדן על התגמולים בגבולות, בו הוא מציין כי זהו בדיוק מה שהערבים רוצים, כדי להטיל עלינו מלחמות ועירות לאורך הגבולות בזמן הרצוי להם.

בזאת, ובחרם הכלכלי, רוצים הערבים להחניקנו ולו גם יצטרכו לחכות 50 או 100 שנה.

הערבים מתכוונים לסיבוב שני אך שעתם לא אצה. שאלתי אחד מהם: "מה יהיה אם תישלם בסביבון השני?"

"ננסה בשלישית", ענה. סטודנט אחר, לאחר שדחה את כל נימוקי השלום, הוסיף: "יש לכם רק דרך אחת להשיג את השלום, והיא להכריחנו בכוח הזורע."

זהו צד אחד של המטבע: פעולה צבאית נרחבת, בה נפגין את כוחנו, ואשר לאחריה עלינו לקחת שהיא תכריח את מדינות ערב לכרות שלום.

הצד השני של המטבע לחברי מיכאל ולי היה ויכוח עם סטודנט קנאי מאד באוניברסיטתו, תומך נלהב בהקמת סוריה רבתי, ויחד עם אלה בחרו משכיל, מתחכם בתבונה, מוכן להודות באי-צדקתו כשזו מוכתה לו, וידיד טוב לשנינו. הוא הראה לנו את הצד השני של המטבע — שהתקפת שלום רבתי יכולה להביא לתוצאות הרבה יותר רצויות מאשר התקפת מלחמה ושהתקפה זו יכולה וצריכה להתחיל מצד הסטודנטים הישראליים בחוץ-לארץ.

עד כה, לפי נסיוני, אינני חושב שאנו מתחכמים עם הערבים בצורה הנאותה. אמת, אנו משתדלים להוכיח להם את זכויותינו ההיסטוריות, וכמו כן כי ממשלתנו (כולה)

נקיון וטהור) שואפת לשלום וכי, וכי, לפי מיטב התעמולה הממשלתית.

מור. כל זמן שהשיחה נסבה על עניינים אחרים, הרינו משוחחים כחברים ובני אדם בעלי דעות עצמאיות. אך ברגע שמתחילה בעייתנו הכאובה לעלות על הפרק, הרינו הופכים לשופרים לאומיים וכל אחד מהצדדים מצטט את התעמולה הרשמית של מדינתו. זוהי לדעתי, הסיבה שאין אנו מגיעים לשום תכלית והחיכוחים הם חיכוחי-סרק המביאים למסקנה שרק מלחמה תפתור את כל הבעיה.

בויכוחנו האחרון ניסינו שיטה חדשה. השתדלנו עד כמה שאפשר, להבין את הצד שכנגד, להודות במגרעות רבות של מדינתנו ובו בזמן להביא את הצד שכנגד להודות שגם ממשלות ערב אינן כולן טוהר וכי רבות הן הבעיות הפנימיות העומדות על הפרק אצלם. הסכמנו איתו שצדד ראשון להטבת היחסים בינינו לבין ארצות ערב הוא שיפור מצבם של ערביי ישראל, הסובלים עדיין מהגבלות ודעות קדומות נגדם. יחד עם זאת, ציינו את השרותים הרפואיים והחיכוכים הניתנים להם ואת רמת החיים הרבה גבוהה יותר של ערביי ישראל בהשוואה למה מדינות ערב.

חברנו הערבי היה מוכרח להסכים אתנו. כך ניתחנו כל בעיה מצדה השלילי והחיובי במדינתנו ובמדינות ערב, וצינו שאחד מתפקידי הסטודנטים — ישראלים וערבים כאחד — לכשיחזרו לארצות מוצאם, יהיה לשפר את המצב הכלכלי, החברתי והפוליטי בארצותיהם, להילחם בשחיתות, ולנסות להביא לידי הבנה בין ישראל לערבים.

חומר מחשבה לערבי. כך ישבנו ושווחחנו במשך שלוש שעות. לרוב דיברנו אנו, והוא הקשיב. מדי פעם הסכים או התנגד לדעותינו. רוסם רב עשה עליו המקרה שצטטנו לו מהעולם הזה על סירתי-הדיג נירית שעגנה בנמל טריפולי הלבנוני. כמו כן הוא התפלא על החומר הרב שהעולם הזה מקדיש לבעיות ערב וציין את דיוק האינפורמציה של העיתון בנוגע למאמר אל אנטון סעדה והמפלגה הרצחנית בסוריה.

בקיצור, דברינו עוררוהו למחשבות, וזהו לדעתי תפקיד הסטודנטים הישראליים בשיחור תיהם ובחיכוחיהם עם חבריהם מארצות ערב: לעורר אותם למחשבות שיביאום לידי הבנה כי המלחמה נגד ישראל היא יחיד אמצעי בידי הפוליטיקאים להטות את תשומת לב ההמון מבעיותיו הפנימיות מאשר פטריסיות גרידא. בזאת יכולים אנו לרוצו בליבם את זרע הספק ביעילות וכדאיות ההכנות לסיבוב שני, ההתקפות על הגבול והחרם הכלכלי.

ברור כי זרעים אלה לא ישאו פרי בן לילה, אך קרוב לודאי שיחוללו מהפכה בהלך מחשבתם של מנהיגי העתיד בארצות ערב. אם ממשלתנו תערוך תכנית כדורה של התקפת שלום רבתי, ישנם סיכויים רבים שהחלום על שלום עם הערבים לא יישאר בגדר חלום.

מחרוזת

דת ודיפלומטיה

לפני חודשים קיבל כמיל שמעון, נשיאה הנוצרי של הלבנון, מתאה חריפה מהמלך סעוד, על היסוסה של הלבנון המתלבטת בין ברית ההגנה התורכית-עיראקית לבין חוזה ההגנה המצרי-סעודי. השבוע מסר ראש ממשלתה המוסלמי של הלבנון, סאמי אל-סולח, את תשובת ארצו למלך סעוד בריאה. ההודמות: עליה לרגל למכה, במסגרת עונת החג.

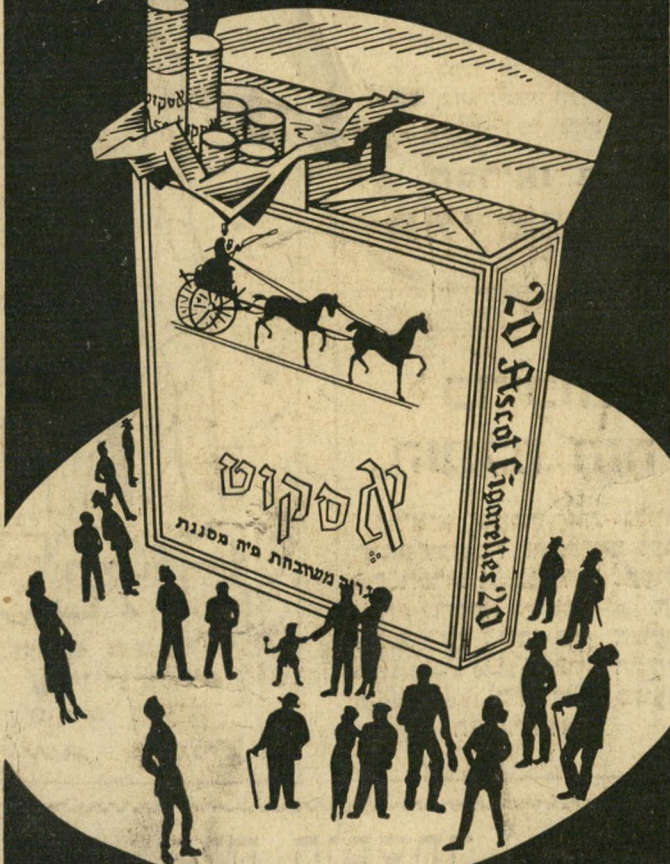
תפקידים ועשרתיים

גילבאר גרנחאל, הנציב הצרפתי העליון במרוקו, במסרו דו"ח לאריס על מאורעות הדמים של החודש האחרון, ציין במיוחד את תפקידה של המשטרה הצרפתית במרוקו. "היא לא מסרה לי את האינפורמציה האמיתית על המצב. לעומת זאת, כמעט השתתפה בהתנפלות (המתיישים הצרפתיים המקוריים) עלי".

בטן מול בטן

אן מילר, אחת הרקדניות המפורסמות ביותר של הוליווד, ביקרה החודש במצרים, התאכסנה בביתה של רקדנית מרחבית מס' 1 סמיה גמאל. הודיעה אן: "הכנסתי-האורח חים של סמיה היא כה נדיבה עד שהיא גם לימדה אותי את ריקוד הבטן לכל פרטי. בעוד כמה שיעורים, אוכל להתחרות אתה במולדתה היא".

לה ציפו כולם!

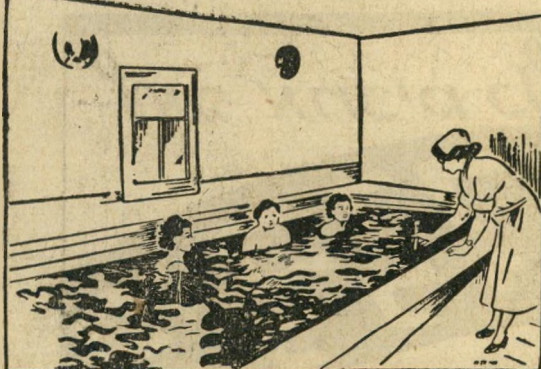

סיגריה משזבחת, פיה מסננת
20 סיגריות 400 פרוטה

ה'ש לך כאבים...

בגב, בברכים, בכתפיים או בפרקים?

"רפא" - רח' שלמה המלך 103, תל-אביב טל. 24495

בריכות

מי-מרפא

חבישת בוץ

כמו בקרלסבד

וישי או

טבריה

כמו כן אמבטיות ערבול (Whirlpool bath) / חדר זיעה טורקי / מחלקה מיוחדת לאיכשור ע"י התעמלות רפואית, מסג' וריהבי-ליטציה. המוסד היחיד מסוג זה בארץ. מחלקה לסובלי רוימטיזם המוסד פתוח עד 9 בערב

החקצוץ הנצלה לאשה!

הרשמי מיד

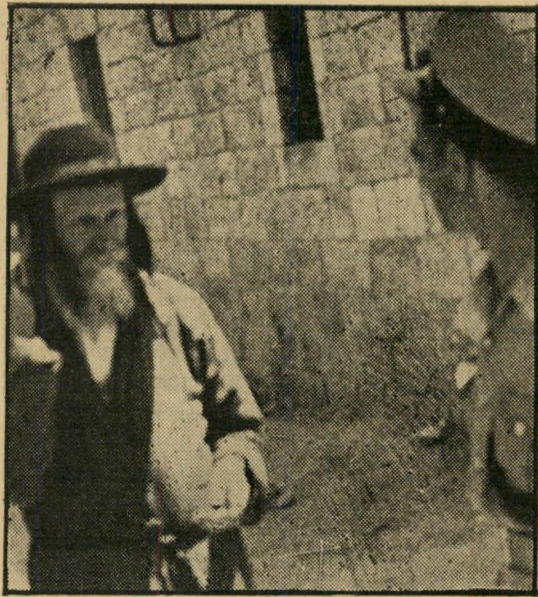
לבית-הספר לאחיות

"אסות א"

נתל-אביב

וכישת המקצוע ניתנת חינם

אותות הצלחה מובהקים: שש מתמונותיו של יורם קניוק נמכרו, בין השאר, לכור כב הקולנוע מארלון בראנדו. תערוכת תמונותיו תיפתח בשבוע הבא במוזיאון תל אביב... בעוד חיה הררית עושה בי צרפת את כל ההכנות לעלות על הכמה בתפקיד מלכת שבא. במחזהו החדש של

אופוזיציונר כלוי (שמאל) ושומר קריצות, השבעות, לחשים

מארסל פאניול, הגיע השבוע לישראל מכתב עבודה שנשא את הכתובת: **התיאטרון הקאמרי, תל אביב, מצריים...** איש לילה לילי לשעבר, השחקן האסיר-השחרור **מןשה זורשבקסקי** עבד כה קשה בשבוע האחרון שלפני הבחירות, עד כי

בבואו לאסיפה מפ"מית אחרונה התבלבל ופנה לקהל בלשון זאת: **גברותי ורבותי! היום אני מוכיח בפניכם במבחר שירי זיבוטנינסקי, אני עצמי בתי-דין וותיק...** רק כאשר הזכיר לו אחד מלבושי החולצות הכחולות כי הוא נמצא באסיפה של מפ"מ, פנה זורשבקסקי לאקורדיוניסט המלחה מבלי להניד עפעף: **תחליק את הת-וויים... מארליין מונרו** נתגלחה כמת זכת יעילה בין המזרח למערב: היא זכתה ל- התפעלותם הכללית של משלחת מומחיי-החקל אות הסובייטית המס יירת בימים אלה באר צות-הברית. אחד מהם, שלא שכח גם את תורת השחוקן, אמר באנחה: **"לכו גבר צריכה להיות אחת כי"**

זאת... כוכבת הוליבודית אחרת, **איבון דה-קארלו**, אשר ביקרה בי שעתו בישראל, חדלה להופיע בטורי הרכילאים ההוליבודיים, ויש לה סיבה טובה: **בחזרה שעליו חתמה לפני השתתפותה בפרט "עשרת הדיכ-רות" נמצא סעיף המחייב אותה שבמשך שנתיים לפחות לא יקשרו את שמה עם שמו של שום גבר.** הנושא מחייב... השחקן בצלאל לונ-דון, מטאטאן חתיק שעבר בשנה האחרונה לאהל, לא שבע נחת בשעת הסיבוב האחרון שערך התיאטרון בקיבוצים. בגלל היתושים הרבים שנמשכו אל אורות הבמה באמפי-תיאטרון של עמק הירדן, נאלצו פועלי ה- במה לרסס "פליט" בהפסקות, וכשהגיע הרגע בו צריך לונדון בהתאם לתפקידו לל- גום כוס יין, נוכח לדעת לדרהמתו **כי הכוס מכילה גם כמות הגונה של פליט ויתושים מתים.** הוא הצ- ליה להמשיך בהצגה.

ראש טוב

כתב קול ישראל נקדימון רוגל, שמיהר לראיין את מנהיג תנועת החרות **מנחם בגין** יום לאחר הבחירות, לא נתקבל לראי- יון: מתברר, שבעצם יום הנצחון **שכב בגין חולה כתוצאה מהתקפת כיב- הקיבה**... יום לפני כן חיכתה אכזבה חמור- רה לשלמה זלמן שרגאי: בבואו להצי- ביע בבחירות לעיריית ירושלים, נכח ראש- עיריית ירושלים לשעבר **כי שמו אינו נכלל בפנקס הבוחרים**... באותו יום, הגיע מנהיגת החי- לוני של כת נטוריקר- תא **עמרם כלוי** ל- שיא במלחמתו נגד ה- הולכים לקלפי: לפני שנעצר עלידי המשטרה, התייצב כלוי ליד אחת הקדפיות ו- נתן **"עז-הרע" ב- כל אחד מהנכ- נפים, על-ידי קרי- צות השבעות ו- חשים**... לאחר ש- שבועון גרמני מצויר שם על שערן את תמונת הרמטכ"ל **משה דיין**, קיבלה המערכת מכתב מהעיתונאי ההאמבורגי חסיד ישראל המקצועי **אריך לית**, שטען כי בלי להפחית מאומה מ- פעולותיו של דיין, אין לשכוח גם את חלקו החשוב של **יגאל אלון** במלחמת השחרור. אחד ממעלליו של אלון, לדעת לית: הוא לקח בשבי בסאלוגיה את **גמאל עבד אל נאצר**, כיום ראש ממשלת-מצריים, ושיח- ררו אחר כך ברוב אכזרות. למכתב צורפה

פסוקי השבוע

- **השר זלמן ארן:** "שלטון אינו חליפה שיש הכרח להחליפה מפעם לפעם."
- **צבי לבין:** אחיו של שר-הבטחון המתפטר, שלא לקח כל חלק בתעמולת הבחירות, כמחאה אילמת על הר- חקתו מרשימת מפא"י לעיריית תל-אביב: "גאוס הבחירות היחיד ששמעתי במשך מערכת הבחירות, היה מפיו של הספר שלי."
- **ישראל ארצי,** כתב זמנים, בסכמו על-רגל-אחת את תוצאות הבחירות: "דוד ויגאל זרעו, מנחם קצר."
- **וויאצ'סלב מיכאילוביץ מוזילוב:** שר-החומ של ברית-המוצות, בחגיגת ג'נבה: "הריני מזדקן והולך, והייתי רוצה שהעמים — כולל העם האמריקאי — יראו בי משהו יותר מאשר אדם האומר תמיד: לא ו!"
- **שארל קנבט,** מפקד משטרת ג'נבה, עם תום שיחות הפיסגה: "אנו, השוטרים, חייבים להתמצא תמיד במדיניות, כדי לדעת מי שונא את מי."
- **שלום רוזנפלד,** בטורו קראת-רשמתי במערב: "אם תסכים מפא"י לראשעיר דתי בירושלים, כי אז ימצאו הדתיים היתר בתורה ואצל חז"ל להצביע בעד אשה, ולא — הם ימצאו איסור בתורה ובחז"ל להצביע בעד גולה מאירסון בתל-אביב."

אחת לכל גבר

פנקס האורחים: בנו של איש-מר יואן-תל-אביב משה קניוק, שיצא לפני חמש שנים לצרפת וארצות-הברית כדי להשתלם בציון, הגיע בשבוע שעבר לישראל כשהוא מביא אתו לא רק אשה חמודה, אלא גם

לתל-אביב

סמית

העט הכדור
דק ונתיבה
כתאים להעתיקה
תאיר - סמית

אין צורך כהיתר יציאה

לשם בקור בחמי טבריה, מע- יונות המרפא העתיקים ביותר הידועים בעולם. המרחצאות פתור- חים במשך כל השנה והנסיעה לשם ובחזרה נוחה ונעימה. תח- זור הביתה רענן ומלא מרץ.

הבריאו ב- חמי טבריה

כריכות "העולם הזה"

קוראים שמסרו את גליונ- תיהם לכריכה מתבקשים לקבל את הכריכות במשרדי "העולם הזה", רחוב גליקסון 8, תל- אביב, כל יום בין השעות 11.00 — 14.00 ובין השעות 16.30 — 18.00. כיום ששי, בשעות הבוקר בלבד.

בלה חופשתך במלון "הנשיא" בירושלים!

- * אויר צח ויבש
 - * מלון המפואר והחדש עם בריכת השחייה היחידה בירושלים והמפוארת בארץ. תזמרת "הנשיא" תנעים זמנך משעה 5 עד 7 אחר הצהריים ומ-9 בערב עד אור הבוקר. אמנים בינלאומיים. הפתעות נעימות.
 - * פנייה שקטה במרכז העיר
 - * מאכלים דלי במחירך
- הנהות גדולות למבלי חופשה ארוכה
מלון "הנשיא" — ירושלים — רחוב אחד העם 3

למה אחכים כולם..

מכילית

אצל

איוני

תל-אביב, רחוב אלנבי 31

עד כל הסחורות הרגילות באיכות הירועה שלנו.

20% הנחה

נוסף לזה הצעות מיוחדות במחירים מוזלים עוד יותר!

צ'ינס

סרטים

האיש הזה הוא נפלא!

אדי קונסטנטינו הוא זמר ג'אז אמריקאי שלא האירה לו ההצלחה פנים במולדתו. נקט בצעד מקיף על אמריקאים רבים, נטל את קומץ דולריו, יצא לפאריס לנסות בה את מזלו.

אם האמריקאים לא העריצו את אדי, הרי הצרפתים השתגעו בגללו. הוא עשה עליהם רושם עצום, ב חוד מאז החל מופיע בטרם ממת, בתפקידו של בלש בעל שיטות גנגסטי, ריות, הרוצח ומתעסק עם נשים באדישות וקור רוח יוצאים אפילו מגדר הצוללוד: הלא הוא למי קושן המפריסם, ילדו של כתב הבלשים פיטר צייני.

כיום יש לו לאדי קונסטנטינו יותר מעריצים בצרפת מאשר לכל שחקן צרפתי וסרטו הראשון המגיע ארצה **האיש הזה הוא מסוכן**, מאשר את פופולאריותו. כי נעלה מכל ספק שהאיש הזה, אדי קונסטנטינו, שפניו מכוסות ומצולקות הוא אישיות בד נפלאה ומיוחדת במינה.

מעריצה לסרט. האיש הזה הוא מסוכן אינו סרט מתח ככל סרטי המתח. למרות הילופי המכות והמהלומות האדירות אין הוא סאדוסיטי, כמרבית הסרטים האחרים מן הסוג שלו. ולמרות עיש בו מספר לא מבוטל של נערות נחמדות (אך לא יפות יתר על המידה האנושית) — אין בו עירטול א רוטי. בקיצור: הוא מתייחס אל עצמו באידיאליזציה נפלאה. יש בו הומור לרוב, המובן ביחוד לאלה השומעים ארגו, סלנג העולם התחתון ה פריסאי.

בסרט מנסה למי קושן (קונסטנטינו) לחשוף לאור העולם את מעלליה של כנופיה חוטפי נשים, מצלח במשימה רק לאחר שהרג בקור רוח ובמיתות משונות כמה וכמה אנשים. הוא עצמו ניצל ממותה משונה שבנתיים. זה הכל — אבל הרבה חן, הרבה טעם טוב השקיע במבאי ז'אן סאשה כדי לבנות על עליה בלשית רגיזה זו סרט כלשי שאינו כלל וכלל רגיל.

מיליונרית ואהבה

הגיבורה הצרפתית הוא תרגום לא מוצלח לשמו הלועזי של סרטה האחרון של ג'יין ראסל. אך הוא הולם מאד את תוכנו: מיל ונרית מטקסס (ראסל) נודדת פאריסה, בדרכונה של דוגמנית, לבקש בה אהבה, כמעט מוצאת אותה, לאחר מכן כמעט מאבדת אותה, לבסוף מוצאת אותה לבטה, הכל בזרועותיה הרחבות של ג'יגורילא-כליכר צעיר ג'יברט רונלד.

אולם העיקר בסרט אינו העלילה המשעשעת למדי של אייבהנות ומוכנים כפולים, כי אם שלוש מעלותיה הבלוטות של כוכב ראסל: השתים שעשו אותה מפורסמת והש לישית: חוש ההומור שלה. ג'יין אינה מזעזעת במשחק, אף על פי שאינה מונעת זעזועים מחזה השופע. אבל היא יודעת את סוד הבדיחה הדקיקה והבלטת הגיורה המ לאה: שתי תכונות חשובות בסרט המושחת על מין והומור.

אם כי הגיורה הצרפתית אינו יכול להיחשב לסרט טוב במיוחד. נעים לראותו, למרות — ואולי בשל — היותו תערובת כה מזוהה של איטלול ועירטול.

אהבה מתוך זימרה

כמו ליין עתיק כן גם לאופריטה הישנה טעם שאינו ערב לכל חך, אבל גם אינו פוגע בטעם — למרות שמחברי האופריטה ומבצעי עושים את כל המאמצים כדי לפגוע בטעם, שמים בה משחק מגוחך, תפאורה רועשת, תלבשות מכוערות, חוש הומור ילדותי.

מגרעות אלה אינן חסרות בהסטרודנט

העולם הזה

מאת: א. ש. א. ש. א.

האיש הזה הוא מסוכן *

מבעד לחלון.

הנסיך, ואף על פי כן אפשר ואפשר להסיח כל בסרט ולהאזין לכמה מן האריות המושדות ברגש רב עלידי מאריו לאנצה כששחקן ג'ון פורדום פותח וסוגר את פיו בהתאם.

ביאות לאופריטה הישנה כמו סבתה זקנה, גם העלילה לא נולדה אתמול: נסיך גרמני מאד (זמר-אילם פורדום) מתאהב בבית פוג דקאי (אן בליית) אבל נוטש אותה כדי לשאת בת מלך עשירה לאשה.

לבבות מתקשרים ונקרעים זה מעל זה. אהבה סוחפת ואכזבה מכרסמת — והכל בלחיי תזמורת מטרופוליטאנית מאיר על מסך רחב כמו לבבות הגבורים.

האם, הבת ורוח אין

שלש נערות, שלוש גירלות, שלשה סרטים בכרטיס אחד?

לא. כי נשים בגורלן אינן למרות היותן משולש אפיונות, מגיע לכדי שלוש סרטים. הוא נראה כמשהו שצולם ובוים כלאחר יד, בתפאורה שנשארה לפליטה מסרט אחר, לפי תכנית שנתלש במקרה מכמה וכמה יצירות שאין ביניהן כל קשר.

גורל ראשון: אמריקאית (קלודט קול-בר) באה להשתטח על קבר בעלה החייל

בדלתיים סגורות

תופת בשיטת ענה-את-עמך

באיטליה, מגלה כי בשעה של אבדון חושים שכב הלה עם איטליקה (אלגורה רוסו דראגו), הוליד ילד. משהו כמו השית הבא נשמע מעל הבד:

קוזבר: תני לי את הילד!
דראגו: לא! לא!
קוזבר: טוב, לא.

גורל שני: ז'אן ד'ארק (מישל מורגן) רבה עם המלך שארל, הולכת אל שווד, יוצאת אמו לקרב, אף כי ידוע לה כי תפול בידי האנגלים.

אבל הגורל המר מכל נפל בחלקה של ליסיסטראטה (מארטין קארול). אפיונה זו המושחתת על יצירתו של אריסטופאנס, מער ררת אך מעט צחוק, כי הבמאי, כריסטיאן ז'אק, לא ניצל כלל את השיח החי והמפכח, אף לא את הסיטואציה ההיתולית עד תומה.

בקצרה

הרשת. סרט סיוטי על אודות אהבת שני דייגים מקסיקאים לאשה יפה. רוסאנה פודסטח.

לילו הגדול של קאזאנובה. בוב הופ בפאה נכרית ותלבושת רוקוקו בי קומדיה בוב הופית עליונה מאד.

בעד לחלון. רצח בליל חמסין ניר יורקי כפי שהוא נראה בעד חלוננו של כל אדם המרותק למיטתו. גיימס סטוארט, ננסי קלי.

הקאמרי

זמרה ניידת

אחת ההצגות הראשונות שהועלו עלידי התיאטרון הקאמרי עם קומו נקראה בשם משרתם של שני אדונים. שם זה הפך בשבוע האחרון לתוארו הבלתי-רשמי של אחד מצעירי השחקנים, צבי בורודובסקי.

ההצגה המצליחה ביותר של העונה בי

בורודובסקי ב"כטוב בעיניכם"

תיאטרון בשיטת הסרט הנע

קאמרי היתה כטוב בעיניכם, שהוצגה ללא הפסקות ניכרות משך העונה כולה. חלק חשוב בהצלחה זאת היה גם לשיירים הערבים, שיריים אנגליים עתיקים מעובדים עלידי פראנק פלג, שהושמעו מפיו של הבאס הצעיר עמוקהקול שמעון ישראלי. ישראלי נאלץ לנטוש את כמת כטוב בעיניכם כשי הפכה הנפש הטובה מסצואן, שגם בה יש לו תפקיד זמרחי חשוב, להצגה מקבילה. בין שחקני הקאמרי נמצא רק אחד ערבי קול ומלווה-עצמור-על-גיטרה שיוכל להחליף פו: צבי בורודובסקי.

השנים התחלקו אפוא בתפקידים ומדי ערב, בשעה בה השמיע ישראלי את שיר הפיל השלושה עשר באולם מוגרבי, היה בורודובסקי מנעים את זמנם של צופי האולם ברחוב נחמני בשיר העיר של כטוב בעיניכם.

המונית והדוכס. המצב נעשה מסובך הרבה יותר כאשר חלה לפתע ישראלי ומיתרי קולו יצאו מכלל פעולה. כדי לא לשחק את אחת ההצגות, החליט הקאמרי על פעולת חירום מיוחדת-במינה: בורודובסקי הופיע בכטוב בעיניכם, סיים את שירו, מיהר במר

נית לאולם מוגרבי, התלבש והתאפר ומיד הופיע שם על הבמה בשירי הנפש הטובה מסצואן. מיד לאחר מכן היה חוזר ומסיר את איפורו, ממחר לאולם ברחוב נחמני בו היה עליו להיפטר מהאיפור הסיני, לחזור ולעלות על הבמה בשיר נוסף.

לשיאה הגיעה הניידות ביום הבחירות, בו נשכרו כל המוניות עלידי המפלגות הי שונות. מחוסר ברירה אחרת, גויסה למבצע מכונתו הפרטית של יוסף ידן, שהוביל את בורודובסקי הלוח וחוזר בעודו לבוש בבגדי הדוכס הגולה של כטוב בעיניכם. כל הפעולה תוזמנה בדייקנות של שניות. אמר בורודובסקי, לא בלייסיפוק: "אותו יום שיחקתי תיאטרון לפי שיטת הסרט הנע!"

זירה

גיהנום יעל

הגיהנום וסדריו: מחקר על שיטות ה עינויים בעולם הבא, זהו שם של מסה שחבר רה בשנת 1678 עלידי הנזיר הספרדי יוסף פרנאנדואל, בה מתוארים בריאליזם נוקב כל כליהעינוי שקבע הקדוש-ברוך-הוא למען כופריו. הספר כולל ציורים מפורטים של עוקרי-ציפורני-הידיים, מותחני-הגוף, לוחצי-אבריהמין ושאר מכשירי-התופת המקצרי עיים.

המסה שחיבר על איתו נושא במחצית המאה העשרים הסופר הצרפתי ז'אן פול סארטר, היא שטנית הרבה יותר. המסה, הכתובה בצורה של מחזה תיאטרוני וה נושאת את השם **בדלתיים סגורות**, מצי עה דרך עינוי יעילה, זולה ושטנית: להניח לכל אדם להיות המענה של רעהו, להבטיח בדרך זאת כי לעולם לא יגיע אף לקורטוב של שלחתי-נפש.

הפחדן והרוצחות. סארטר נותן לי תיאוריה שלו לפעול עלידי הושבת שלושה אנשים בחדר משותף, סגור ומסוגר, בגי הינום. האחד הוא גבר (מיכאל אלמו) שחשב את עצמו לפאציפיסט עד שנתגלה לו פרגעו האחרון שהוא פשוט פחדן, והשתים האחרות הן נשים, אינו (ברטה וילנסקה) הלסבית, שרצחה את אהובתה כשחשדה בה בבגידה, ועלמה צעירה ויפת-מראה (עדנה שבי) שלמרות גילה הספיקה כבר לרצוח את חניוקה שלא רצתה בו. כל שנים מתוך השלישייה היו יכולים למצוא אושר זה בצד זה, זו בצד זו, אולם אין לנתק את החוס המשולש האומלל, והחבורה נידונה לענות לנצח את עצמה.

בהצגת תיאטרון זירה לא תמיד שורר על הבמה המתח השטני המתחייב מן המחזה, אולם בדרך-כלל הוא מוגש בהבנה ובבהירות, כשהשחקנים משמיעים את מלל המחזה כי אורח ברור ונקלט, מצליחים, למרות מס פרם הקטן והמראה החדגוני, לרתק את קהל הצופים למתרחש על הבמה. לאלה המעוניינים להכיר את הנוסח הספרותי הי מיוחד של אחד מחשובי הסופרים בדור זה, אין דרך טובה יותר.

הכותרת המקורית של הקשקשת היתה הפעם **בת-היענה שהטמינה את רא שה כחול מרוב כושה אחרי שבל עה שפופרת טלפון**. אבל אפשר כמובן לראות בה גם דברים רבים אחרים. כך, למי של, כותבים רחל ואבנר מלמד מקבוצת ארז כי אין זו אלא **כטוב בעיניכם** נחש שבלע זוג מגפיים.

מכל מקום, הפרס הראשון בסך 5 ל"י הוא הפעם של דן זיו מחיפה, רחוב מוריה 9, בשל ריכוזו אותה רעיון בשתי מלים: **עצם בגורן**. שלושת הפרסים הנוספים, של ל"י אחד כל אחד, נתנים לאברהם קרביץ, ח'פה רחוב חיים 4, עבור **מנגנון החושך מאוזן לכל** (או **אוזניים לכותל**), לש לום זכרונ, פתח-תקוה, עין-גנים, עבור הי כותרת **הציפורות המקובלים** ולתמרה אסנין, בית-חולים עפולה, עבור **מקלחת בקיבוץ**. בה הקיר המרכזי הנושא את המלחות מפריד בין עזרת הגברים לעזרת הנשים. ראוי להזכיר כאן כי למקלחת הקי בוצית ישנם גם תפקידים טלפוניים מסוימים.

אין לי הפעם מקום מספיק לכותרות מוצלחות אחרות, וחבל.

לידי גדידי

השקשת

(ראה ספר דסכתא, עמוד 20)

אין לי הפעם מקום מספיק לכותרות מוצלחות אחרות, וחבל.

חתיהם של כל שאר שואפייהטיסה, לרבות הצנחנים שהיו משוכנעים שבענייני טיסה מובטחת להם זכות הכבוד.

החלק שעורר סקרנות כה רבה, ושהיה הנשק הסודי הנוסף בישראל ובהולנד, היה פרי המצאה נחלאית מחוכמת: צנור-פלאס"טי דקיק שנשאר תקוע משך כל זמן הצעידה בין שיני הצועד, סיפק לו ברציפות טיפות קטנות של מים מתוך מיכל שהיה נתון כחגור בימין חזהו. כך נמנעה ההרגשה היבשה בפה, סיוטם של כל הצועדים.

בעזרת צנור זעיר זה, ומידה גדושה של כושר גופני ועקשנות, השיגו הנחלאים את שיאם דחאק ביום האחרון של הצעידה, בו עברו את 40 הקילומטרים האחרונים בחמש שעות ושמונה דקות בלבד, ועברו על השיא אותו השיגו קודם לכן, ביום הראשון של הצעידה.

הנספח נספח. אחרי מבחן זה בלהט הישראלי, היתה הצעידה בהולנד בעלת האקלים הממוזג בבחינת חזרה שניה קלה יותר. הגשם השוטף, שירד ביום השלישי של הצעידה, הוסיף עוד נופך של רענונות. 20 החיילים ומפקדם, אליהם נספח אלוף-משנה

צוערי הנח"ל במיצע
Gott verdummit

עמנואל נשרי הקשיש, הנספח הצבאי הישראלי במערב אירופה, שאי אפשר היה למנוע בעדו מלהצטרף אל הצעירים ולהוכיח להם כי רגלו של הדור הקשיש עודה נטויה, צעדו במבנה של מסע מכונס, לבושים בגדי-צעידה, נשאו כל אחד משא של 10 ק"ג שכלל תת-מקלעים מסוג עוזי, חגור קל ומנות מזון, אך לא תחמושת. כי ההולנדים, שואפי שלום מטבעם, ביקשו לשחת למפעל הצבאי אופי של ספורט יידיות.

לצועדים היה מותר הכל, לשיר, לקפוץ, להנות, אפילו ללכת על הידיים אם רצו. גם בכך — מלבד דבר אחד: לנסוע, תנאי זה היה בעוכרי בני העמים האחרים המפוקקים, שהתרגלו לראות בהליכה שריד ברברי של תקופה טרום-היסטורית, בה טרם שיגשגה המלחמה הממונעת והמטווייט.

"מה הם אומרים?" אולם ההולנדים, שהיו מוכנים לכל, נהמו דחאק מן הסוף. כשעברו הצועדים את קו הסיום, והצופים היו מוכנים לראותם נושרים בצד הכביש וצונחים ארצה, כפי שעשו קבוצות אחרות, בקעה לפתע קריאה אדירה משולשת, "כי" סק — היי!" שאל אחד ההולנדים בתמהון: "מה הם אומרים?"

אמר המפקד שמואל קרול, בחלצו את נעליו: "gott verdummit!"

במסלול

מבצע חיילי

● שאנדור איהרוש (25), סגן בצבא הונגרי וחבר נבחרת האתלטיקה של קבוצת הונבר, שבר בשבוע שעבר את השא העולמי לריצת 1500 מ' בזמן 3,40.8 דקות.

● מי שהיה שופט במשפט המחתרת ב' טרפנו. אביה של הפסנתרנית ורדה נשרי. ● בהולנדית: "לכל הרוחות!"

שחיה

אבי האלון

ראובן שנפר (18), נולד בגבעתיים. נק"ד דה המסומנת במפה בגבולו של עמק-חפר. כבכל קיבוץ, מכונים צעדיו הראשונים של הילד לברית השחיה. גם הוריו של ראובן כוונתו לברית, ממנה יצא כעבור שנים אחדות, אלוף ישראל במשחי חזה ופרפר ל-מרחקים שונים. יחד עם חברו לקבוץ ולברית, יורם מנדלבאום (18), שברו בהר דמויות שונות את שיאי ישראל בשחיה.

בשבת שעברה, עמדה להתקיים בחיפה, תחרות שחיה בין נבחרת שחיני הצפון, לבין נבחרת שחיני הדרום. משניגשו האחד ראים להרכיב את נבחרת כדור-מים של הדרום, התפוצצה הפצצה. ציגיו הפועל דרשו להכליל את שנפר ומנדלבאום בנבחרת, וני ציגיו מכבי טענו כי הפועל גבעתיים אינו משתתף במשחקי הליגה לכדור-מים, לכן אין להכליל את השניים בקבוצה.

הוויכוח נסתיים בהחלטה לבטל את ההתחרות צפון-דרום. שנפר וחברו סברו כי אירע אסון גדול, סירבו להשלים עם העובדה כי בעיניים בוטלה התחרות.

ימים ספורים לאחר מכן, הועמד ראובן שנפר בפני אסון אמיתי.

מכונית עמוסה שנסעה בכביש עמק-חפר, התנגשה בגיף וריסקה אותו על נהגו שנהרג במקום. שם הנהג: יוסף שנפר (45), אביו של ראובן.

כדורגל

דרגה ללא ייצוג

לסרן הצבא ההונגארי פרנץ ("אקסי") פוש-קאש (28) לא האיר המזל פנים. תחילה העירו לו שמשקל גופו גדל והולך, ושומנו עובר את הגבול המותר במגרש, וכי על פושקאש חובבי-הכדור להתנזר מיד ולחזור על שנים עד שלושה קילוגרמים. וכאילו לא די בצרה זאת, נעלם מנגד עיניו סיכויו לייצג ברגליו את אירופה.

התאחדות הכדורגל האירופית הטילה על תחישר הספורט ההונגארי, גוסטאב שבש, להרכיב את נבחרת הכדורגל של היבשת, לקראת ההתמודדות המסורתית עם הירדאלף של האיים הבריטיים, שתיערך באמצע אוגוסט בבלפאסט בירת אירלנד הצפונית.

בנבחרת האירופית נכללו שנים משחקני קבוצת הונבר הבורשטית, שניהם סרגים: פושקאש ושאנדור קוצישי. אולם שליטי ה-כדורגל ההונגארי התנגדו לכך בתוקף. איזה מין קבוצה תהיה זאת, טענו, שתורכב מנציגי בליל אומות שמעולם לא התאמנו יחד? וחזן מזה, אם מישוה צריך לייצג את אירופה, מדוע לא תהיה זאת הקבוצה ההונגארית כולה, המשוכחת בקבוצות האירופיות?

פושקאש וקוצישי אוכזבו עד מאד. אולם יום אחר הוצאתם מן הנבחרת האירופית, באה עליהם הנחמה: שניהם הועלו לדרגת רבי-סרן.

צעידה

נח"ל הציף את הולנד

קהל הרבבות הריע בהתלהבות. תשושים, גפולי פנים, אך בצעדים קצובים ומהירים, הגיעו הבחורים השחומים, בעלי הכובעים המזוהים, אל קו הגמר.

"מי אלה? צרפתים?" שאלו הסקרנים. **"לא, ישראלים!"** היתה התשובה.

היה זה הרגע הגדול לקבוצת-החוף של הנח"ל, שזכתה בתחרות ההולנדית בצעידה צבאית בה השתתפו 12 ארצות המערב, ביניהן נכללה ישראל הודות לשינוי גיאוגרפי פי קל.

הצנחנים לא טפו. יותר מאשר זהו תם של הצועדים עורר את סקרנותם של ההולנדים חלק מסויים של ציוד הישראלים. איש לא ראה עוד כדוגמתו, חודש לפני כן הפליא אותו חלק את חברי 5 היחידות האחדות של צה"ל (שתי יחידות צנחנים, שתיים של גבעתי, אחת של גולני) שהתכנסו בחור-שת-האורנים של בן-שמן כדי לצעוד למען הכבוד וכרטיסייהטיסה. תחילה לעגו, אולם הלעג עבר כעבור ארבעה ימים ו-160 קילורטרים, בהם רמסו רגלי הנח"לאים את תק

● ארצות הברית, בריטניה, צרפת, איטליה, שווייץ, בלגיה קנדה הולנד, נורבגיה, שבדיה, דנמרק, ישראל.

סו איגרות של מפעל הפיס יוגרנו בין פותרי תשבץ 929

8	7	6	5	4	3	2	1
			11	10		9	
				14		13	12
	16	15			18		17
						22	21
	20		19				
			24		23		
		30		29	28	27	26
36		35		34	33	32	31
	41			40		39	38
			46		45		44
						49	48
			50				
				53		52	51
					55		
							54

מאוזן: 1. מקום מושב הכנסת; 6. מיקודי המשולש; 9. הכינרת; 10. שמו הפרטי של הורבליש; 12. איש עני המחזר על הפתחים; 14. פרק תהלים אודות חפי לך דוד במערה; 15. מעשיר את כחי"ת; 17. זכות המע"צמית במועצת ה"בסחון; 18. בעכו; 20. "עם.. בחרת"; 21. במנורה; 22. צורת ריקוד; 23. "הנהב באף חזיר"; 25. מידת נפח קדור; 27. חנות נעל"ים תלאיבית; 29. בטן; 31. חברו ה"טוב של בניג קרוס"בי; 33. עיראק של היום; 35. מנה אח"רונה; 38. רכות; 40. בעיר זו ביקר יונה; 41. ראה ל"על; 42. אתלטיקאי; 44. מרילין מונרו; 46. אחרון, אחרון...; 47. בין שני הרים; 49. יחידה צבאית קטנה; 50. מה שכל סופר עושה; 51. כוכבת קולנוע שבדית הנחבאת אל הכלים; 53. חומר גלמי לבי גדים; 54. מכשיר משרדי חשוב; 55. אחד מארבעת שרי החוף.

מאוזן: 1. מושבה בשרון; 2. הסתר-רות שנים ציונית; 3. בית חרושת חיפאי ותיק; 4. הפרק הלפני אחרון בספר במדבר; 5. בו ניהגים בבקר; 6. עשוי מים; 7. רחבעם ליש; 8. אל רומאי; 11. ממר צרי בית החרושת יצהר; 13. מצבר; 14. שותפת ארטיק; 16. זהב; 18. פסלאמן; 19. נשיא האוניברסיטה; 24. מתנבדי חוף לארץ; 26. בית החרושת לגפרורים; 28. מאכל חנוכה; 30. כאשר שוברים אותה, מתים; 32. ליפטיק קדום; 34. כמו 35, אבל מאוזן; 36. אולי תזכה בראש עיר

ממין נקבה; 37. העברה מלשון ללשון; 39. בשמים; 43. אוני; 45. גוון; 46. מוסד ללימוד מלאכה ואומנות; 48. חברת תחבורה ציבורית; 50. כדוגמת; 52. בלבד; 53. לכל אדם.

עשר איגרות מפעל הפיס לפותרי תשבץ "העולם הזה" 926

א. אברמוביץ, ירושלים, חשמונאים 6 (אצל פאהן); מרתה בן-שלום, כפר-סבא, שיכון הותיקים 71; ששכר ובת-שבע ברמן, בארות-יצחק, דואר בני עטרות; צבי גסט, חדרה, בית אליעזר 86; פנחס זיוניץ, מענית, דואר נע שומרון; א. חק, ירושלים, רחוב החבשים, בית לוי גיראסי; שלום ישראל, תל-אביב, הרצל 54; שול-מית ליברמן, רמת-גן ב, חצור 3; יהו"דית נוחם, ירושלים, שכונת יגיע כפיים, האמרכלים 1; רבי"ט יגאל צירין, צה"ל, ד. צ. 2608.

הגברים לפני גיל 20 ואצל הנשים אחרי 30 שנה. יחסי מין תקינים תלויים בהכרח דרישות הוולת וההרמוניה השלמה של הזוג.

9. מה מפר את ההתאמה המינית

בנשואין

— ידיעות מועטות: חוסר חינוך מיני, מזיוות וחוסר ביטויי חיבה מצד הבעל, רגשי פחד וסלידה שהשתרשו בילדות, נסיונות לא מוצלחים לפני הנשואין וכן הדעה המוטעית כי התאמה מינית שלמה "באה מאליה" ואינה דורשת זמן, מאמץ, סבלנות והבנה. מחקרים הראו כי אין קשר בין הצלחה בנשואין לבין נסיון מיני לפני הנשואין. בקרב אנשים צעירים עשוי נסיון שלפני הנשואין להפריע לעתים להתאמה מאוחרת יותר בגלל היווצרות מיתחות ודאגנות. יתר על כן — הובר החשוב באמת הריהו היחס האישי בין בעל לאשה, המתפתח בבטחון הנוצר על ידי הנשואין עצמם ולא כתוצאה מהתאמה מינית למישהו אחר.

10. מה השפעת הכסף על

הנשואין

הכסף הוא אחת הסיבות הנוגשות ביותר בתל הנשואין, אולם רק לעתים רחוקות הריהו סיבה רצינית ביותר. הכסף אינו "שורש כל דע", אולם לעתים קרובות הוא משמש כנקודת מוצא לחיכוכים אחרים עמוקים יותר. בדרך כלל חשבה יציבות ההכנסות לאין ערך יותר מסכומן. גברים בעלי משרות קבועות למשל, סיכוייהם לחיי נשואין מאושרים גדולים יותר משל אלה הנמצאים בנסיעות ושכירים לעת מצוא. חשיבותה של האשה בתחום הכספי שווה כיום לחלוטין לזו של הגבר, מאחר שהנשים עוסקות ב-80 אחוז של הקניות ממלצים המומחים בפני הבחורות. ככפני הבחורים, ללמוד ולחקור בעיות כלכלה בבית הספר ובגימנסיה ומצוי עם לזוג לעבד שיטות משלהם לנהל כס. מיכ במצב שאיש מבין השניים אינו בעל הדעה היחיד.

11. האם לרוב הזוגות יש צרות עם מחותנים

רוב הזוגות הנשואים אומרים שכן. יש ה' מצפם לכך כבר מלכתחילה, אי משתמשים בגורם זה כשעיר לעזאזל. אלפים מבין המ' שת אלפים זוגות שנשאלו השמיצו תלונות על מחתנים. 2 תלונות הן נפוצות ביותר: "התערבות" ו"השתלטות". המושמצות ביותר הן המחחנות. כיום מוצאים המומחים לעתים רחוקות בל' בד "בעיית מחתנים" שאינה ניתנת לפתרון. בדרך כלל מציעים ששני הזוגות לא ידורו בכפפים אחת, במידת האפשר, ומאמינים שיהיה משיעיר רצון ניתנים להשגה באמצעות ש חות אובייקטיבית והתחשבות הדדית.

12. מה השפעת הידדים על

הנשואין

זוגות הרוצים ומחבבים ילדים הם מאושרים הרבה יותר מאלה שאינם רוצים בכך. אנשים שאינם רוצים בילדים סיכוייהם בחיי הנשואין קלושים יותר. אלה שהביאו לעו' לם ילדים מבלי שרצו בהם — סיכוייהם קלושים עוד יותר. כ-60 אחוז מבין הזוגות המתגרשים הינם חסרי ילדים. למרות זאת, אין המומחים מיעצים להוליד ילדים כאמצעי לתקו'ן חיי נשואין רופפים.

מה אתה יודע על הנשואין?

הרוש זמן רב לרכישת ההתאמה בין כני-חזוג, מריבות על רקע כספי הן כולות נמנעות, ההצלחה בנשואין נובעת מהרמוניה יסודית במזוג מערכת היחסים — קובע ד-ר רוברט גולדנמן, המומחה לבעיות נשואין.

6. מה הם המכשולים להתאמה בחיי נשואין

רכישת ההתאמה המינית דורשת זמן רב יותר מכל התאמה אחרת. רק מחצית מבין בעלי דעה זו הביעו שביעות רצונם בחיי המין למן הרגע הראשון. הקושי השני בדרגה הוא באיזון התקציב המשפחתי. לאחר מכן באים: ההסכמה לפעילות יציבורית, יחסים עם מחותנים, התעניינות בדת וידידים. ברם, ישנו מכשול אחד שבכו'ו להב' א להתנגשות רצינית והוא: מרות נפש. הנשים הנוכחות בחיי הנשואין האומללים ביותר הן אלה המתחנות, המצוברחות, המהירות להתרגו, התיקפניות, והחמדניות המתקנאות בגורל שכניהן. הבעלים האימללים ביותר הם אלה המצו'ב רחים, חסרי הבטחון והשיטיות. אנשים אלה נוטים לצות על אחרים, מריבים במשחקי מזל ומכובזים כספיים.

8. מה השפעת המין על חיי הנשואין

חשיבות גדולה נודעת לחיי המין בהתאמה הנשואין. זאת הוכיחו מחקרים רבים. מתח'ו ללל מהפכה בהערכתנו את חיי המין. הסיפוק המיני אינו נחשב עוד כזכות הבלעדית של הגבר, מאחר שהפך לחלק מהחיים המאושרים של שני בני הזוג. הדרך להתאמה המינית נמשכת לעתים קרובות חדשים ואפילו שנים. גם משום שהתאמה מינית דורשת יותר מגו' פניות גרידא וגם מפני שהדרישה המינית מגיעה לשיאה בקרב הגברים מוקדם בהרבה יותר בהשוואה לנשים (לדעת קינסי: אצל

1. האם נגזרים נמשכים זה לזה?

— לא. הגיעה העת להרוס את האגדה העממית הזאת. אמנם, במבט שטחי יכול הדבר להראות כן, אולם כשהמדובר בסיפוק הדרישות היסודיות של חיי הנשואין — אין ספק שהדמיון בין בני הזוג חשוב יותר. זיווג מוצלח הוא זה הטומן בחובו התאמה בערכים, אידיאלים, דת, התעניינות, מוצא חברתי וכלכלי אחיד, אינטליגנציה כללית, גישה מתואמת לענייני מין ושאיפה שווה לילדים. אין פרושו של דבר שבעל ואשה חייבים להיות דומים זה לזה כשתי טפות מיב. הטמפרמנט אינו חייב להיות שווה, כי שהמדובר בבני אדם העשויים לבנות חיים משותפים.

2. מה מידת חשיבות היופי ה

חיצוני בבחירת כן-זוג?

— פחות חשוב מכפי שאתה עשוי להעלות בדעתך. הנסיון הוכיח שיופי חיצוני הריהו סחורה עוברת לסוחר בטסקי בילוי, אך לא לצורך נשואין. 39 אחוז מבין הגברים ו-73 אחוז מבין הנשים מוכנים להינשא למי ש"לחלוטין אינו יפה-תואר". הדגש מושם בראש ובראשונה על שורה ארוכה של דרישות, בדבר מהימנות, יציבות רגשית, מזג נעים, אהבה, בריאות ושאיפה לבית ולילדים. 98 אחוז מבין הגברים אינם מוכנים בשום פנים ואופן לשאת נערה בעלת אישיות לקויה ולו גם תהיה משופעת ביופי.

3. האם רבים המאמינים באהבה ממבט ראשון

— כן, ומספרם מפתיע בגודלו. הגברים עולים בענין זה על הנשים: 39 אחוז גברים לעומת 34 אחוז נשים. רוב המומחים מאמי' נים כי הניצוץ הראשון אינו אהבה של ממש אלא אהבה, שיכולה לאחר מכן להבשיל לאהבה, בשל כך ניתנים אנו לשכנוע כי היתה זו אהבה ממבט ראשון.

4. מהי השפעת הגיל על הצלחת הנשואין

האופי חשוב בהרבה יותר מהגיל. אמנם, הבדלי גיל קיצוניים בין בעל לאשה הם מסוכנים, אם כי מחקרים הוכיחו כי הבדל בעשר שנים אינו גדול מדי, ואחרים הראו כי האשה עשויה להיות גדולה בשנים מבעלה. אולם המסכמות העלו גישות אחרות: הגיל הממוצע לנשואין עומד כיום על 23,5 שנה לגבר ו-20 שנה לנשים. האמריקאים מת' חתנים בגיל צעיר יותר מכל בני המערב, לעתים קרובות — בגיל צעיר מדי. כל ההתאמות (כגון: מין, מחחנות, ידידים, כסף) נמשכות זמן רב יותר בנשואין של צעירים. אחוז הגרושין בין אלה המתחתנים בגיל שלמה מעשרים הוא גבוה פי שלושה מאשר בין אלה המתחתנים בשנות העשרים המאוחרות, וגבוה פי ששה בהשוואה לאלה המתחתנים בגיל שלמעלה מ-30.

5. האם רוב הנשואים מאושרים

— כן, מידת הפרסומת הניתנת לגירושין מקנה לנו תמונה מסולפת. מחקרים שונים הראו ש-58—62 אחוז מבין הזוגות הנשואים חושבים עצמם מאושרים או מאושרים מאד. יתר-על-כן, אחרי ממוצע של עשר שנות נשואין הודיעו 83 אחוז של הבעלים ו-86 אחוז של הנשים שהיו מוכנים לבחור בחדש באותו בן או בת-זוג.

האפשר לקבל את לוח הזמנים של הרכבת?

אגב, שמוליק, תזכיר לי מחר בבוקר לספר לך מה עשיתי ב-500 הל"י שחסכנו בשביל השיכון!

האם יש לאמא שלך הרבה מה לומר, 'קירתי'?

ספר הסבתא! בעריכת אלי גלי

עמוד השמל לעולם אינו מתנגש במכונית, אלא מתוך הגנה עצמית.

★ ★ ★

אל תאמין לאדם המתעורר פתאום ומוצא את עצמו מפורסם — כי באמת ישן קודם לכן.

★ ★ ★

מן היום שבו משקלה מגיע ל-80 קילוגרמים, תענוגה העיקרי של האשה הוא לראות נשים שמנות יותר ממנה.

★ ★ ★

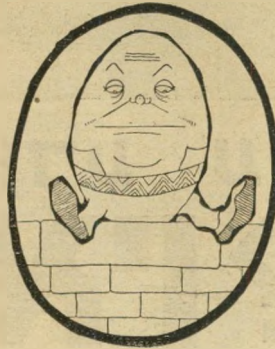
הנופה רומה לבושם — מותר להריח אותה בהנאה, אך אסור בשום פנים לבלוע אותה.

★ ★ ★

הרעיון אינו יכול להיות מוזק אחראי לאנשים הפאנטיים בני.

זוג חמשירים

מעשה בחידק די חשיב,
והתיק ומעורה ביישוב.
ביום הבחירות
התפצל לעשרות
ומכר את קולו שוב ושוב.

היה חצוצרן מנהיג,
שאמר בעמוד שם לתקוע:
"נכון שהטון
הינו טון לא נכון,
אך כמה הוא חזק וגבוה!"

סיר רוברט עולה בדרגה

(מחזה במערכה אחת)

ישראל רכשה שתי משחתות מבריטניה (בכותרות הראשיות).
מצריים רכשה שתי משחתות מבריטניה (בכרוניקה).

"הלו, מיכאל! כאן מדבר רוברט. מה נשמע?"

"בירך השם! מה אצלך, בובי?"

"שמע, מייד! היום גודע לי משהו איום. המצרים קנו אצלנו שתי משחתות!"
"מה? בובי — זה כבר עובר כל גבול! איפה ההבטחה שלכם לשמור על שיווי המשקל? על זה לא נשתוק. זה סכנה לקיום המדינה! אל תשכח שזאת סכנה חמורה גם לבריטניה עצמה! אתם תתחרטו על זה! אנחנו נזעיק את דעת הקהל העולמית! אנחנו נפנה לאו"ם! אם לא תמכרו גם לנו מיד שתי משחתות..."

"שתי משחתות? מייד! אני חושב שתהיו מוכרחים להסתפק באחת."

"שתים! לא פחות!"

"אני אראה, אילי אפשר לסייב את זה. אבל זה עולה הון."

"לעזאזל הכסף! אנחנו לוחמים על חיינו ועל חרותו של העולם המערבי כולו!"

מה הנוק?"

"10 מיליון דולאר. גא להכין את הצ'ק לפקודת ממשלת הוד מלכותה, בבקשה."

"באמת, בובי, אינני יודע איך להודות לך..."

"לא, תודה, באמת לא כלום. כשיש יכולת, נעים לעזור לפעמים לידידים וחתיכים."

"היו לנו צרות עם המצרים, אבל מילא. אתם לא תפרסמו זאת, אני מבין. לפחות לא בעתיד הקרוב."

"בוודאי!"

הפסקת צהריים.

"הלו, אחמד? כאן רוברט!"

"בובי? כיף אלחאל?"

"אלחמד-אללה! שמע אחמד, העניין לא נעים. אתה יודע לשמור סוד?"

"בחיאת אללה! כמו קבר."

"או שמע, לא יכולנו לסרב. היהודים קנו אצלנו שתי משחתות. לחץ אמריקאי."

"אני..."

"מה? משחתות! שערורייה! אנו לא נעבור על זה בשקט! נעורר את העולם הערבי כולו! נבטל את הסכם הסואץ! אם לא תמכרו לנו מיד שתי משחתות דומות, אתם תשא בתוצאות!"

"הממ. שתי משחתות. זה קשה. מלבד זה, זה עולה המון כסף."

"חוד מאכארי ובאס! אני רוצה שתי משחתות. מאותו סוג בדיוק!"

"נואמה מה אפשר לעשות. בכל אופן, תכין צ'ק על 10 מיליון דולאר. כן, על שם ממשלת הוד מלכותה. תפאדאל!"

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

ראדיו קאהיר: "מועצת ההפיכה הצליחה לרכוש שתי משחתות גדולות חדישות שאין כדוגמתן בידי הציונים..."

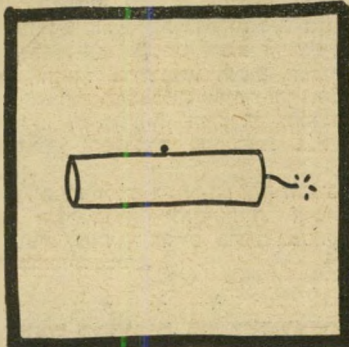
בי. בי. סי: "הוד מלכותה אליזבת השנייה נאותה להעניק תואר אצילות למר רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט..."

רוברט איפסוויץ, ראש מחלקת המזרח התיכון באדמירליות. סיר רוברט...

הפסקת ערב.

קול ישראל: "ממשלת ישראל רכשה שתי משחתות חדישות גדולות שאין כדוגמתן בידי מדינות ערב..."

השקשה

דרושה כותרת מפוצצת, שתזכה את מחברה בחמש ל"י. כותרות מפוצצות פחות יזכו בפרסים מפוצצים פחות. על התוצאות — ראה עמוד 17.

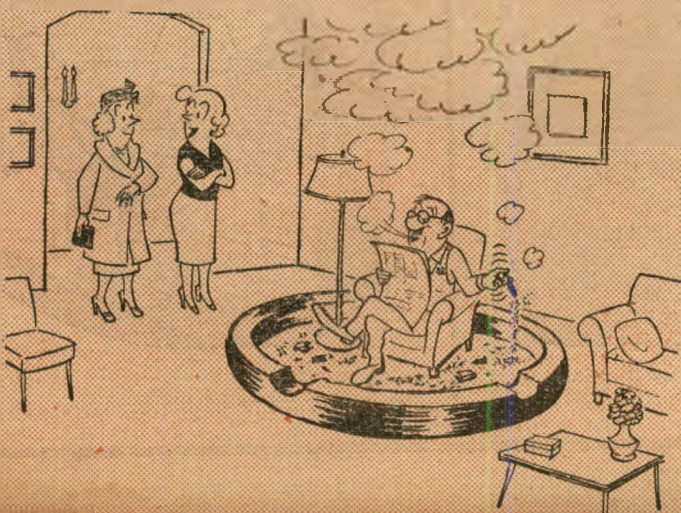
במו עיני

את הסיפור הבא שמעתי מפיו של חייר אמריקאי ש ביקר בירדן לפני שבוא ליש- ראל: בשעת סיור מאורגן של קבוצת תיירים בירושלים, השמיע מורה-הדרך הערבי הסברות היסטוריות מקיפות. "כאן", אמר, "נערך הקרב הי גדול נגד הצבא הציוני, שברח מוכה ופצוע. וכאן — נלחמו שני ליגיונרים מלחמת גבורה עד טיפת הדם האחרונה. מימין התחולל הקרב הגדול שממנו יצא צה"ל בשן ויען, ונישמאל הצליחה פלוגה אחת משלנו להבריח גודול שלם של היהודים."

"סלח לי", אמרה אחת התיירות, "האם במלחמת השחרור לא נצחו הדי הודים אף פעם אחת?"

"לא, גברתי הנכבדה", השיב מורה- הדרך בתגביות, "והם לא ינצחו כל עוד אהיה אני מורה-הדרך כאן!"
הקורא שמעון שמיר מחיפה זוכה השבוע בפרס של ל"י אחת על סיפורו.

"סוף סוף מצאתי את המאפרה המתאימה בשבילי!"

תחרות ההד

שאלות בצירוף תשובות מטעם ההד, פרו רוחם של הקוראים מתפרסמות בזה. הקטע הראשון מוכה את מחברו בפרס של 3 ל"י, אך כתנאי שהמחבר יזכה את עצמו בפני המערכת. שאר הקטעים המתפרסמים מוזכים את בעליהם בל"י אחת כל אחד.

אמור לי, הד, מיהו בחיפה הגברא-רבא?
אבא!

ומה מקדישים לו תמורת מגורים עשיריים?
שירים!

איזה עור צריך להיות לסופרים כדי לא להרגיש שזה משפיל?
פיל.

אמור, הד, האם בי. ג'י. הינו כובש שממה?
מה, מה?

היש ממש בהבטחות האקטיביסטים לכבוש את הגדה?
אגדה!

אז מהן כל תוכניות ההתפשטות?
שטות!

מה יהיה אם כל הדתיים יקבלו כאן רוב היום?
איום!

ומי, כדי להשתמט מן הגיוס נשבע כי לעולם אינו נוסע בשבת?
הבת!

ואם איני רוצה ברב, האוכל להינשא?
נסה!

מי אצלנו נעשה עסקן-ציבור?
בור!

ומה רוצה ממני איתו עסקן עם קיור-פריוור?
עור.

ומה אשתו רוצה ממנו שיביא לה?
וילדה!

מה מבקשות הנשים להשיג עלידי סיגוף?
גוף.

ומה אתה אוהב לראות אצל שחקנית בסרט או במחזה?
חזה!

כלומר, אינך מחבב דווקא גוף שרזה הוא?
זהו!

והבנות הסאלוניות הן בסדר?
עדר!

מה מצוה מפא"י כשנגד איש-שלומה מפעילים חוק?
למחזק!

האם מקרה הוא כי מלאה הארץ שוד וגנול ופשטה?
שיטה!

מה מצוה מפא"י כשנגד איש-שלומה מפעילים חוק?
למחזק!

האם מקרה הוא כי מלאה הארץ שוד וגנול ופשטה?
שיטה!

מה מצוה מפא"י כשנגד איש-שלומה מפעילים חוק?
למחזק!

האם מקרה הוא כי מלאה הארץ שוד וגנול ופשטה?
שיטה!